REVOLTĂ ÎN BIRMANIA

Gérard de Villiers

Gérard de Villiers

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

SAS

Revoltă în Birmania

V.1.0

V.1.0

ISBN
973-8070-34-1.

Malko Productions – Paris,
Croisade en Birmanie
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească.
©TINERAMA 2000.

Gérard de Villiers

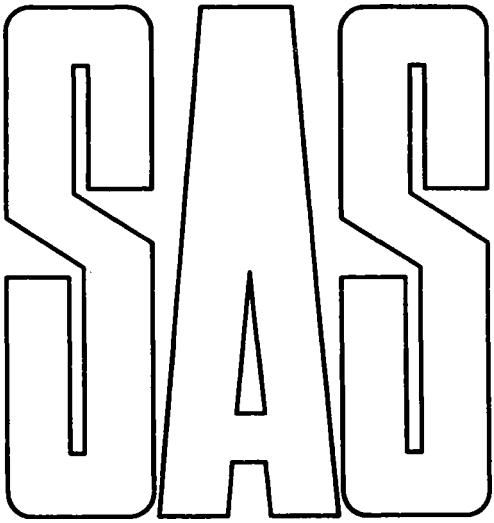

Revoltă în Birmania

În româneşte de:
Anca Pisică.

Tineretului

2000

Capitolul I.

Trei băieţi şi o fată înaintau încetişor, învăluiţi în ceaţa foarte fină ce plutea peste dealurile acoperite de jungla care înconjura Pasul celor Trei pagode. Drumeagul pe care mergeau şerpuia puţin mai sus de şoseaua cu hârtoape ce ducea în nord, la Sangkhlaburi, primul târguşor thailandez după Birmania. Graniţa dintre cele două ţări fiind închisă de câţiva ani, în afara traficului local, numai vehiculele 4x4 se puteau aventura pe drumul aproape impracticabil.

Băiatul din fruntea grupului se opri câteva clipe, cercetând postul de frontieră de la Phra Chedi Sam Ong, aflat la mai mult de un kilometru la poalele dealului. Câţiva soldaţi controlau aici traficul rutier aproape inexistent, ferindu-se să patruleze prin jungla deasă cu teren accidentat de care erau înconjuraţi şi străbătută se un labirint de poteci ascunse, croite cu maceta. În acest loc, contrabandiştii făceau legea, fiind mult mai bine înarmaţi decât armata regulată, văzându-şi nestingheriţi de activităţile clandestine şi profitabile. Thailanda era plină de mărfuri, în timp ce în Birmania nu se găsea nimic.

După un scurt popas efectuat în tăcere, micul grup plecă la drum, înaintând cu greutate pe solul denivelat, făcând mare economie de energie. Fata trecu în frunte. Numai părul lung, negru şi ridicat într-un coc prins cu un pieptene la ceafă o deosebea de tovarăşii ei de drum. Ca şi aceştia, ea purta o cămaşă şi un *longyi*[1] şi avea în picioare nişte sandale din plastic. Toţi cărau pe umeri câte o desagă din lână colorată în care îşi îndesaseră hrana – peşte uscat, banane şi găluşte de orez – şi câteva haine de schimb. Plecaseră din Rangoon în urmă cu zece zile, apoi se opriseră o zi la Ye, regiune aflată la şaizeci de kilometri de frontieră în linie dreaptă, ca să-şi adune forţele înainte de ultima

[1] Un fel de rochie lungă până la glezne, prinsă cu un nod imens în talie. Veşmânt tradiţional birmanez deopotrivă pentru femei şi pentru bărbaţi (n.a.).

etapă a drumului unde îi aştepta jungla cu teren accidentat şi plină de ţânţari purtători de malarie, cu şerpi şi câmpuri minate de soldaţii birmanezi. Îşi calculaseră că această etapă va dura trei zile şi tremurau la gândul că vor putea fi interceptaţi de o patrulă, pişcaţi de ţânţari, bând doar câte un strop de apă sălcie. În plus, trebuiau să urce şi să coboare neîncetat colinele care păreau să nu se mai termine. Ma Don, fata, înainta ca un automat, încordată de oboseală. Ştiau cu toţii ce îi aştepta dacă erau prinşi. Poliţiştii armatei birmaneze i-ar masacra pe loc sau i-ar duce în nord folosindu-i la deminarea câmpurilor, în lupta acestora împotriva rebelilor karen, care ocupau un teritoriu destul de întins şi foarte greu accesibil, aflat la graniţa dintre Thailanda şi Birmania, dar mai la nord.

Ma Don se opri gâfâind, iar băieţii o ajunseră imediat din urmă. Păreau de cincisprezece ani, însă, în realitate, aveau douăzeci şi cinci. Erau la capătul puterilor, cu privirea fixă, înfierbântaţi, traşi la faţă. Cel mai tânăr dintre ei, Kyaw Zaw, se aşeză pe pământ şi spuse:

— Mai avem mult?

— Nu, răspunse Ye-We, conducătorul grupului. Satul părăsit se află pe următoarea creastă. Cred că mai avem de mers aproximativ o jumătate de oră. Încă un efort şi gata.

Vocea îi tremura de oboseală. În timpul studenţiei nu făcuse sport. Înăbuşirea mişcării democratice începută în 1988 îl îndemnase să intre în rezistenţă, apoi în ilegalitate. Însă, în interiorul Birmaniei, lupta era inegală. Trebuia ca bătălia să vină din afară, să găsească ajutor în străinătate. Altminteri, sărmana lui ţărişoară va rămâne închisă lumii ani buni de acum încolo. La fel ca România pe vremea lui Ceauşescu.

Ye-We se uită la vârfurile copacilor. Ceaţa se risipea sub razele soarelui. Totuşi, era încă destul de răcoare, căci se găseau la peste o mie de metri altitudine.

În frunte, Ye-We tăia cu maceta crengile care îi stăteau în cale. Porniră iarăşi la drum. Liniştea era absolută, întreruptă din când în când doar de ciripitul păsărilor. Se rugau cu toţii să nu cadă într-o ambuscadă. Poliţiştii birmanezi se aventurau rareori în această zonă, ajutaţi de autorităţile

thailandeze.

În coada coloanei, Ma Don alunecă, dar se ţinu la timp de o liană din mijlocul drumului. Merseră mult, şerpuind pe coasta greu accesibilă a dealului ca să ajungă pe un platou în mijlocul căruia se găsea un imens smochin indian.

Exclamaţia lui Ye-We o făcu pe Ma Don să tresară. Veni lângă el. În faţa lor, jungla se rărea, lăsând să se distingă ruinele câtorva căsuţe din bambus năpădite de vegetaţie ce forma un soi de luminiş. În mijlocul lui staţiona un Jeep în care nu era nimeni. Grăbiră paşii, iar în momentul în care Ye-We ajunse în dreptul vehiculului, din spatele unei case apăru un om care se îndreptă spre ei. Era un alb, îmbrăcat cu nişte jeanşi şi în tricou, cu ochelari cu lentile groase, o mustaţă pe oală şi un nas lung şi ascuţit. Îl îmbrăţişa pe Ye-We.

— Credeam că nu mai ajungeţi odată!

Se îmbrăţişară pe rând, lăsând-o la urmă pe Ma Don. Tânăra se aruncă în braţele acestuia, fără să spună nimic. Tremura din tot corpul. Murmură în birmaneză:

— A fost foarte dificil.

Deşi era american, George Kearod vorbea la perfecţie limba lor. Cei trei băieţi se aşezară pe jos sprijiniţi de Jeep, gata să adoarmă. Kyaw Zaw încercă să mănânce puţin orez, însă nu-i intra pe gâtul uscat de sete şi de praf şi îl scuipă. Ye-We îl apucă de umăr pe celălalt băiat şi îi spuse lui George Kearod:

— Acesta este fratele meu, Tim-Yo. A urmat cursurile militare la rebelii karen şi acum ştie să mânuiască substanţele explozive.

— Bravo, îl lăudă americanul.

Le dădu o ploscă. Apa era călduţă şi cu siguranţă plină de microbi, însă tinerilor birmanezi li se păru nemaipomenită. George Kearod scoase din buzunar o ciocolată şi i-o puse lui Ye-We în palmă.

— Mănânc-o, să-ţi recapeţi puterile.

— Ce este?

— Ciocolată.

Studentul se uită la tableta maronie şi o adulmecă neîncrezător.

— Se mănâncă?

George Kearod dădu din cap amuzat. Uitase că birmanezii habar nu aveau ce este ciocolata şi că Ye-We nu ieşise niciodată din ţară. Era greu să-i explice cum era făcută.

Ma Don se apropie de el cu sfială.

— Pot să capăt şi eu?

— Fireşte!

George Kearod îi dădu altă tabletă pe care fata o înfulecă imediat. Cu un an şi jumătate, în urmă, adică în 1988, americanul făcuse cunoştinţă cu toţi liderii studenţilor. Întreaga populaţie birmaneză, condusă de studenţi, încercase să scape de jugul dictaturii militare a generalului Ne Win, care conducea ţara de la puciul din 1962.

Toată vara anului 1988, birmanezii au manifestat pe străzile Rangoon-ului, în timp ce puterea părea să slăbească. Timp de două săptămâni, din 24 august până în 18 septembrie, armata se dezlănţuise şi trăgea în mulţime, masacrând peste trei mii de persoane. Liderii studenţilor, care au supravieţuit, fiind hăituiţi de o represiune feroce, au început să acţioneze în ilegalitate. George Kearod o ascunsese la el pe Ma Don mai mult de două săptămâni. După aceea, viaţa şi-a reluat cursul normal sub tirania generalului Saw Maung, supranumit „măcelarul din Rangoon”. Noul guvern a schimbat numele ţării în „Uniunea Myanma”[2] şi a continuat să-i hăituiască pe contestatari.

George Kearod reuşise să păstreze legătura cu prietenii lui studenţi. Mai ales cu Ye-We şi cu Ma Don, cu care avusese o scurtă aventură cât stătuse la el.

În vederea alegerilor din 1990, promise de Junta, studenţii încercaseră să-şi regrupeze opozanţii în jurul Ligii pentru Democraţie. George Kearod, care îşi împărţea timpul între Rangoon şi Bangkok, îi ajuta cum putea mai bine. Se întâlnise cu regularitate cu Ma Don, care se ascundea printre cele trei milioane şi jumătate de locuitori ai Rangoon-ului.

Privirile lor se întâlniră. În ciuda perioadei foarte lungi în care nu s-au văzut, era foarte atrăgătoare, cu faţa ei

[2] Vechiul nume al birmanezilor (n.a.).

ascuţită, cu pieptul mic şi obraznic, cu şoldurile rotunde, înfăşurate în veşmântul lung pătat şi rupt.

— A fost greu la Rangoon după plecarea mea? întrebă George.

— A trebuit să mă ascund tot timpul, zise Ma Don. Din fericire, preoţii budişti ai lui *Red Eagle* ne-au ajutat. Până la urmă, vom câştiga.

Ye-We, Ma Don şi prietenii lor militau în „Liga Naţională pentru Democraţie”, partidul înfiinţat de Aung San Suu-Kyi, fiica întemeietorului Birmaniei independente, reîntoarsă în ţară în aprilie 1988. Oaia neagră a dictaturii din cauza farmecului ei şi aurei internaţionaliste, avea domiciliu forţat şi era ruptă de restul lumii. Studenţii erau îngrozitor de izolaţi. Găsindu-se între Bangladesh, ai cărui locuitori mureau de foame, puţin le păsa de vecinii de la Răsărit, Thailanda care îi detesta pe birmanezi şi China, al cărei guvern, felicitat de la Ne Win pentru represiunea din Piaţa Tien An Men, au aplaudat cu înverşunare masacrele din luna septembrie.

Ye-We şi Tim-Yo se ghemuiseră mai departe şi ronţăiau ciocolata. Kyaw Zaw dormea cu gura căscată. George puse mâna pe şoldul lui Ma Don.

— Ştii, ai rămas la fel de frumoasă!

Tânăra studentă plecă privirea. Era îngrozitor de fâstâcită. Birmanezii se întâlneau câteva luni, abia după aceea se hotărau să facă dragoste. Însă cu străinii era altceva. Ei nu pregetau să se poarte într-un mod neobişnuit pentru un birmanez. Ma Don era mândră că fusese iniţiată de acest *Kala-pyu*[3] care a învăţat-o să primească şi să ofere plăcere. Atingerea mâinii acestuia o înfiora. După tensiunea în care trăise în ultimele săptămâni, simţea nevoia să se destindă într-un mod cât mai plăcut.

— Am putea pleca la Bangkok chiar acum, sugeră ea. Vom dormi în maşină.

Simţea nevoia să se spele şi să se relaxeze cât mai repede.

— Trebuie să mai aşteptăm puţin, spuse George Kearod. Armata thailandeză patrulează de ieri zona dintre

[3] Kala – străin; Kala-pyu – străin cu pielea albă (n.a.).

Sangkhlaburi şi graniţă. Caută clandestini ca voi. Birmanezii au controlat pescarii thailandezi în sud. Îi lasă să plece în Thailanda numai dacă primesc studenţi în schimb…

Ma Don se făcu livid la faţă.

— Dumnezeule, ce vom face?

George Kearod îi zâmbi ca s-o liniştească.

— Nu-ţi fie teamă, mâine vor pleca. Am primit deja nişte informaţii. Putem să ajungem la Bangkok.

— Trebuie să ne întâlnim cu câţiva oameni de la Ambasada americană, preciza Ma Don. Este urgent.

— Desigur, bineînţeles, admise George. Dar nu trebuie să vă prindă. Ar fi o prostie.

Cei doi fraţi se apropiaseră de ei şi ascultau tăcuţi. Erau dezamăgiţi. Mai ales Ye-We. Îi venea să plângă. După o săptămână plină de pericole, credea că se terminase. George îl cuprinse de umăr.

— Nu te descuraja! spuse el în birmaneză. O să vă conduc pe toţi patru într-o pagodă părăsită unde veţi rămâne până la sfârşitul zilei şi la noapte. Mâine dimineaţă voi veni să vă iau ca să plecăm spre Bangkok. Nu trebuie să rămânem mult timp aici, veniţi.

Avea o asemenea influenţă asupra lor, încât se suiră docili în Jeep fără un cuvânt şi îşi aruncară sacii pe podea. Cei trei băieţi stăteau în spate, iar Ma Don în faţă.

George se afundă pe o cărare abia vizibilă care şerpuia prin junglă. După câteva minute, nici nu mai ştiau unde se află, urcând şi coborând pe dealuri, neavând nici un punct de reper. Deseori erau obligaţi să se aplece ca să nu fie zgâriaţi de crengile copacilor. Când se întoarseră, în urmă nu văzură decât un covor imens verde. Ceaţa se risipise complet, iar soarele le dogorea umerii prin pânza subţire a cămăşilor. Băieţii erau atât de obosiţi încât moţăiau sprijiniţi unii de alţii.

Jeep-ul nu depăşea douăzeci de kilometri la oră şi mergea pe drumurile care se întretăiau prin junglă, însă George părea că ştie foarte bine încotro se îndrepta. Coborâră într-o vale pe malul unui mic râu. Ma Don îi ceru să oprească şi se duse să se spele în râu fără să-şi scoată veşmintele. Cu toate că nu purtau nimic pe dedesubt,

birmanezii erau extrem de ruşinoşi. După aceea, copacii începură să se răărească şi zăriră printre ei turnul alb al unei pagode putrezite din cauza umezelii şi năpădită de liane. Dumnezeu ştie de ce o construiseră într-un loc atât de izolat. În jurul ei, platoul stâncos era acoperit cu iarbă, iar contrabandiştii furaseră capetele statuilor. Roiuri mari de muşte bâzâiau în soare, ca nişte nori groşi. Când Jeep-ul se opri, un şarpe se refugie între, ierburile înalte, iar Ma Don ţipă de spaimă. George îi puse mâna pe coapsă.

— Nu-ţi fie teamă!

În spate, băieţii se întindeau. Coborâră şi se duseră pe platoul din jurul pagodei. George mai fusese pe aici. Pătrunse sub arcadele care înconjurau spaţiul în care se găsea o statuie a lui Budha din piatră albă şi aruncă pe podea mai multe cuverturi şi o rogojină.

— Aşa, până mâine veţi fi liniştiţi aici!

Răcoarea ce domnea sub arcade contrasta în mod plăcut cu soarele dogoritor de afară. Ye-We se uită la el cu nelinişte.

— Unde suntem?

— În Thailanda, spuse George. Aici nu riscaţi nimic. Poliţiştii birmanezi nu se aventurează aşa departe, iar armata thailandeză controlează numai drumurile. Vă las hrană şi apă.

— Sunteţi sigur că poliţiştii nu pot să vină după noi? insistă Ye-We.

George Kearod puse mâna masivă pe umărul fragil al băiatului.

— Absolut. Aici, vă aflaţi la câţiva kilometri de graniţă. Puteţi să dormiţi liniştiţi. Odihniţi-vă. Ma Don, vino cu mine, vreau să-ţi dau ceva.

Băieţii se aşezară cuminţi pe rogojină. Erau prea obosiţi ca să mai stea la discuţii. Când începuseră să manifesteze pe străzile din Rangoon, animaţi de o speranţă nebună, Ye-We era student la filosofie, iar fratele său, la chimie, ca şi Kyaw Zaw. Credeau sincer că armata va abandona puterea în Birmania. Însă masacrele din septembrie le spulberaseră aceste speranţe. Când se gândea la aceste atrocităţi, lui Ye-We i se făcea pielea de găină şi îi mai suna în urechi

păcănitul sinistru al mitralierelor grele care măcelăreau mulţimea de manifestanţi pacifişti şi neînarmaţi, ca în Tien An Men. Prietenul lui cel mai bun fusese ciuruit chiar lângă el cu gloanţe de calibrul 12,7 şi transformat într-o masă sângerândă.

După asta, urmaseră lupta în clandestinitate, fuga, schimbarea ascunzătorilor şi frica visceralã. Au avut nevoie de o energie fantastică pentru a lua legătura cu ceilalţi membri ai cooperării studenţeşti şi pentru a crea noi reţele. Dar mai ales, să realizeze contactul cu exteriorul. Luptând cu înverşunare şi datorită lui George Kearod, reuşiseră să intre în contact cu un american din ambasadă care le-a promis ajutorul cu condiţia să treacă în Thailanda ca să organizeze o bază. Acolo, vor primi arme care să suplimenteze puţinele puşti de asalt şi pistoalele furate de la soldaţi, ascunse cu multă grijă în pagode. După discuţii îndelungate, se hotărâseră să trimită o delegaţie la Bangkok care să le povestească americanilor ce se petrecea.

Ma Don îl urmă ascultătoare pe George Kearod până la Jeep, din care luă o rogojină mare făcută sul. Se întoarseră la pagodă, o ocoliră ca să ajungă la un spaţiu închis cu un zid de piatră în care se afla o statuie, dincolo de partea unde dormeau băieţii. George Kearod desfăcu rogojina şi se aşeză pe ea. Ma Don se ghemui lângă el, puţin mai relaxată. Apa rece a pârâului în care se spălase mai devreme îi făcuse foarte bine. Rochia era încă udă, lipită de piept şi de fese, iar George o învăluia într-o privire strălucitoare.

— Vino, îi spuse, în timp ce o trăgea spre el.

Ma Don se lăsă în voia lui liniştită, culcându-se pe o parte ca statuia lui Budha odihnindu-se. George băgă mâna pe sub pânza umedă.

— Scoate-o de pe tine.

Fără să aştepte vreun răspuns, îi desfăcu nodul din talie, apoi îşi strecură mâinile pe şoldurile goale şi coborî încetişor spre pântece, îi dezveli coapsele şi picioarele. Ma Don abia se apăra, scoţând ţipete slabe. Ca toate birmanezele, era extrem de pudică şi se ruşina să apară goală la lumina zilei, chiar în faţa unui bărbat cu care mai făcuse dragoste. Însă

lui George nu-i păsa de acest lucru. El prinsese deja în căuşul palmei triunghiul negru şi mătăsos dintre coapse. Ochii îi străluceau prin lentilele groase ale ochelarilor. Era nebun după trupurile fragile ale asiaticelor, aproape androgine, cu pielea fină ca mătasea. Ma Don oftă uşurel. Era atât de obosită, încât se întreba, dacă mai putea simţi vreo plăcere. Aplecat peste ea, Kearod îi cerceta cu aviditate chipul.

— *Ai toi me la?*[4] o întrebă el în şoaptă.

— *Obarde*[5]*,* murmură Ma Don.

Ea uitase de cei trei băieţi care habar nu aveau ce făceau ei acum sub soarele torid care îi încălzea pielea satinată. Se simţea bine alături de George. O pasăre îşi luă zborul cu un ţipăt ascuţit chiar lângă ei, iar fata tresări.

— Eşti sigur că nu riscăm nimic? repetă ea.

— Absolut.

Acum, era complet goală pe rogojină şi privea cerul senin. George respira tot mai sacadat. Îşi descheie pantalonii cu nervozitate şi dădu la iveală slipul întins din cauza erecţiei. Zise cu voce stinsă:

— *Li taon-ba*[6]*.*

Ascultătoare, Ma Don îndepărtă slipul şi scoase un membru de două ori mai impozant decât acela al conaţionalilor săi. La început, o înspăimântase. Apoi, îşi dădu seama că pereţii elastici ai vaginului ei se vor acomoda perfect şi va simţi o plăcere intensă şi neobişnuită. Ascultând rugămintea bărbatului, ea îi cuprinse membrul imens cu degetele prelungi şi trase cu blândeţe pielea în jos. Aşa cum o învăţase, ea „strânse” puţin din dinţi şi îl afundă în gură. George se întinse pe rogojină şi închise ochii savurând plăcerea. Cu regularitatea unui metronom, Ma Don îl înghiţea cât mai mult posibil, jucându-se abil cu limba, neştiind dacă el voia să se răspândească în gură sau în altă parte.

George Kearod o învăţase să fie ascultătoare, lucru atavic, păstrat deja în sânge. În Birmania, femeia era un

[4] Vrei să facem dragoste?

[5] Da.

[6] Suge. (n.a.).

simplu obiect de plăcere pentru bărbaţi. Culcat pe rogojină, George gâfâia ca o focă obosită, ridicând instinctiv şoldurile ca să vină în întâmpinarea mângâierilor.

Lui îi veni brusc pofta să termine. O apucă de coc şi smulse sexul din gură. Tânăra se întinse imediat pe spate. Dar George nu se mulţumea doar cu atât. Se ridică şi se rostogoli în iarbă. Nu îşi scosese ghetele din cauza şerpilor. Se ridică în picioare lângă parapetul din piatră şi trase rogojina cu Ma Don pe ea, apoi îi ridică picioarele. Extremitatea congestionată a membrului se afla în dreptul sexului fetei. Cu o mişcare nemiloasă a bazinului, el se afundă cu toată puterea. Birmaneza scoase un ţipăt de durere, de – surpriză şi de plăcere, când se simţi cotropită de această imensitate. Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, George îi prinse coapsele şi o lipi şi mai mult de el. Simţi cum membrul se poticneşte în fundul vaginului totuşi elastic şi avu o senzaţie nemaipomenită. Niciodată nu simţise aşa ceva cu o europeană.

Începu să se mişte înainte şi înapoi, ţinând strâns coapsele de torsul lui. Ma Don gemea încetişor, înălţată de pe rogojină de mişcările energice. Cerul albastru dansa deasupra lor. George făcu un ultim efort şi se răspândi în ea, prea devreme pentru fată ca să mai juiseze. Din politeţe, fata simula un orgasm cu un ţipăt de şoricel, în timp ce el se retrăgea, apoi se întinse lângă ea.

— Trebuie să mă duc până la Sangkhlaburi, oftă el. Mă întâlnesc cu un ofiţer thailandez ca să-mi dea nişte informaţii.

Ma Don îl privea sprijinită într-un cot.

— Când te întorci?

— Mâine în zori. Vom pleca imediat la Bangkok.

Se şi îmbrăcase. Ma Don îşi puse *longyi*-ul umed încă şi se lipi de el cu pieptul gol. George îi mângâie fesele rotunde cu palma lui imensă şi spuse cu voce joasă:

— La Bangkok, o să te iau pe la spata.

Ea îl privi plecând, recunoscătoare. O ajutase foarte mult pe ea şi pe prietenii ei. Gurile rele din Rangoon spuneau că făcuse asta pentru că lucra pentru americani şi că îi plăcea să seducă studentele. Probabil că amândouă zvonurile erau

adevărate, însă şi el riscase totuşi în faţa acestui regim feroce care înăbuşea orice fel de opoziţie. Dacă nu ar fi fost el, Ma Don ar fi fost cu siguranţă violată, torturată şi împuşcată într-o cazarmă a soldaţilor Tatmadaw[7].

Zgomotul Jeep-ului care demara o întrista. Dacă păţea ceva! Nici măcar nu ştiau unde se află, nici încotro să meargă ca să nu ajungă din nou în Birmania.

*

* *

George Kearod conducea cât putea de repede, străduindu-se să nu iasă de pe drumeagul îngust. Jeep-ul urcă pe o creastă şi se opri. Cămaşa i se lipise de spate din cauza transpiraţiei. Cât vedea cu ochii, se întindea jungla de un verde închis, dar nu era nici un sat. Aşezările se aflau mult mai la vest, pe malurile râului Menam Mae Klong.

Îndată ce oprise, scoase din geantă un radio portabil şi înălţă antena. După ce căută frecvenţa potrivită, începu să vorbească. Din cauza terenului accidentat, aparatul nu avea bătaie lungă. Fusese nevoit să repete de zece ori mesajele până să recepteze un răspuns slab printre paraziţi. Se auzea atât de rău, încât fusese nevoit să se deplaseze ca să poată auzi mai bine. Transmiterea îi luă zece minute. După aceea, puse aparatul la loc şi porni la drum.

După o oră, ajunse pe drumul dintre Pasul celor Trei pagode şi Sangkhlaburi. Vină la stânga şi coborî către satul thailandez. În faţa lui, se întindea o vale plină cu orezarii de un verde mai închis. Depăşi un elefant care târa după el câţiva butuci din lemn de tek, iar puţin mai departe, întâlni un autobuz plin până la refuz, semn clar că pe aici exista civilizaţie.

*

* *

Ma Don se trezise de o oră şi pândea zgomotele nopţii. După aventura amoroasă cu George, se dusese lângă prietenii ei care avuseseră bunul-simţ să nu o întrebe nimic. Deşi erau foarte ruşinoşi, birmanezii aveau libertate în gândire şi-apoi, George era un străin, iar asta nu conta

[7] Armata, cum este Tsahal pentru israelieni (n.a.).

deloc.

Discutaseră în şoaptă, supraveghind jungla din jurul lor, apoi liniştea ei le domolise temerile. Fuseseră răpuşi numaidecât de oboseală. La urma urmei, erau în Thailanda, departe de armata birmaneză şi în curând vor ajunge la Bangkok. Ideea de a se alia cu nişte străini în slujba cauzei lor îi înflăcăra peste măsură. În sfârşit, li se ivea posibilitatea de a învinge. Ye-We întocmise deja „lista cu cumpărături”: arme, muniţie, aparate de radio. Rebelii karen îşi vor lua angajamentul să le antreneze prietenii. Urau guvernul de la centru, iar visul lor era să-l dea jos pe Ne Win.

O pasăre de noapte zbură pe deasupra lor, iar Ma Don, care era superstiţioasă, îşi puse o dorinţă. În această pagodă, se simţea în siguranţă. Înainte de culcare, culesese câteva fructe sălbatice şi le depusese în faţa statuii învechite a lui Budha. În zori se făcuse frig, iar negura îi dădea junglei un aspect fantomatic. Deodată, i se păru că aude foşnet de frunze, ca şi cum ar fi trecut prin preajmă un animal de talie mare. În această regiune unde nimeni nu mai vâna, trebuie să mişune mulţi tigri. De frică, îl zgudui uşor pe camaradul ei.

— Ye-We!

Birmanezul mârâi, dar nu se trezi. Ma Don scrută jungla în direcţia în care auzise zgomotul. Inima îi bătea cu putere în piept. Ea îl zgudui încă o dată pe Ye-We, iar acesta se deşteptă tresărind.

— Am auzit un zgomot! zise ea.

Băiatul se frecă la ochi somnoros şi bâigui:

— Nu e nimic, cât este ceasul?

Ma Don nu apucă să-i răspundă. Tim-Yo, care se trezise şi el, strigă:

— Soldaţii!

Arătă cu mâna spre liziera junglei. La vreo douăzeci de metri, zăriră mai multe siluete în uniforme verzui, cu căşti camuflate cu frunze, echipaţi cu puşti de asalt – greoaiele G.3 din dotarea armatei birmaneze…

Soldaţii înaintau fără grabă, cu puştile îndreptate spre pagodă. Ma Don reacţiona prima. Se ridică şi intenţională

fugă în partea cealaltă, însă se ciocni de alte siluete identice. În total, erau vreo treizeci de soldaţi. Unul dintre ei coborî ţeava armei şi trase câteva rafale care destrămară liniştea. Gloanţele desprinseră tencuiala din pereţii pagodei, iar o voce strigă în birmaneză:

— Staţi pe loc!

Ma Don se întoarse în fugă şi se aruncă în braţele lui Ye-We. Băiatul părea năucit de-a binelea. Nu era în stare să scoată un cuvânt. Soldaţii se apropiau calmi şi fără grabă. Ceilalţi studenţi înţeleseră că, la prima mişcare, vor fi seceraţi de gloanţe. Rămaseră în picioare în faţa statuii lui Budha, înnebuniţi de groază.

După câteva clipe, soldaţii îi înconjurară. Erau la fel de tineri ca şi ei, dar aveau o expresie sfidătoare. Băieţii fură controlaţi. Ye-We protestă şi se trezi cu un şut în burtă, care îl făcu să se încovoaie. După aceea, le legară gleznele şi mâinile la spate. Lui Ma Don îi legaseră doar mâinile pe pântece cu o curea, ca pe un animal. Îi adunaseră pe toţi şi îi forţaseră să stea pe vine. Un locotenent veni lângă micul grup înspăimântat.

— Ei, credeaţi că scăpaţi de noi?

Ma Don înălţă capul şi simţi că inima i se face cât un purice. Era unul dintre cei mai temuţi torţionari din Rangoon, care făcea parte din Brigăzile speciale ale generalului Thiha Latt, şeful NIB[8]. Înainte de a avea loc masacrele, el o interogase pălmuind-o şi ameninţând-o întruna. Ce căuta aici? Furia o făcu să-şi stăpânească teama. Ma Don se uită în ochii lui şi zise:

— Nu aveţi dreptul să veniţi aici, căci suntem în Thailanda! În curând va sosi armata thailandeză.

Ofiţerul birmanez izbucni în râs.

— Cretino! Ne aflăm pe teritoriul Uniunii Myanma. Thailanda e la câţiva kilometri mai încolo. Iar thailandezilor nu le plac comuniştii ca voi... Am fi putut să vă urmărim până la Bangkok, căci ei ar fi închis ochii.

Ma Don îşi stăvili ura. Era sigură că îi minţea! George nu se putuse înşela în asemenea hal. Când va sosi, va cădea

[8] National Intelligence Bureau, organizaţie ce cuprinde totalitatea Serviciilor secrete birmaneze (n.a.).

direct în capcană. Gândul acesta o îngheţă. Soldaţii se risipiseră şi se

Ascunseseră în junglă. Cei patru studenţi rămaseră singuri cu locotenentul. Ce mai aştepta? De ce nu îi lua de aici? Fata nu înţelegea… Birmanezul îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul afară.

— Oare ştiţi ce vă aşteaptă?

Nici unul nu îi răspunse. Ofiţerul continuă:

— Vă ducem la Rangoon ca să vă judecăm şi să vă executăm. Sau mai bine vă trimitem la rebelii karen ca să le deminaţi câmpurile. Ori îmi acceptaţi condiţiile.

Ye-We înălţă capul şi întrebă cu sfială în glas:

— Care sunt acestea?

Locotenentul îi zâmbi larg.

— Iată un băiat deştept! Se vede că ai studii… Nu te întrebi de ce nu v-am împuşcat pe loc şi de ce îmi pierd timpul cu voi? Pentru că avem nevoie de voi. Trebuie să colaborăm.

Nebun de furie, tânărul Kyaw Zaw scuipă pe jos.

— I-aţi omorât pe prietenii noştri! strigă el. Nu ascultăm decât de preaiubita noastră conducătoare, Aung San Suu-Kyi!

Auzind numele politicienei birmaneze, locotenentul se strâmbă cu dezgust. Apoi se apropie încet de Kyaw Zaw.

— O să vezi că nu glumesc! zise el.

Scoase cu grijă din teaca metalică un cuţit de comando cu lama lungă de treizeci de centimetri. Ma Don simţi o gheară în inimă. Ofiţerul apăsă cu bocancul umărul lui Kyaw Zaw şi îl forţă să se culce pe spate. Studentul îl privea îngrozit. Locotenentul se aplecă şi puse vârful pumnalului pe piept, puţin mai în dreapta sternului. Pipăi câteva secunde, apoi apăsă, iar lama pătrunse câţiva milimetri. Kyaw Zaw urlă de durere şi de frică.

Ofiţerul făcu o scurtă pauză, apoi cu un zâmbet plin de ură, începu să apese mânerul înfigând lama milimetru cu milimetru în pieptul tânărului.

— Ei, crezi că Aung San Suu-Kyi te va apăra?

Kyaw Zaw deschise gura larg şi slobozi un ţipăt înfundat când lama îi atinse inima. Corpul se încorda într-o tresărire

scurtă şi inutilă. Îngrozită, Ma Don văzu lama pumnalului dispărând în întregime în pieptul camaradului ei. Acesta tresări de câteva ori, apoi rămase nemişcat.

Curseseră câteva picături de sânge. Studentul avea deja privirea fixă. Locotenentul se ridică, lăsând pumnalul înfipt în pieptul firav, cu vârful care îi străpunsese spatele. Zise cu voce blândă:

— Acum voi trei mă veţi asculta…

Fetei nu-i venea să creadă că prietenul ei murise. Dinţii îi clănţăneau. Se uită la locotenentul care îi adresă un zâmbet înfricoşător. Ceea ce citi în privirile lui o îngheţă. Cu un gest firesc, el îi strigă pe soldaţii care veneau în goană.

— Scăpaţi-mă de stârvul ăsta, le ordonă el.

Deodată, Ma Don băgă mâinile legate în sacul din lână. Ofiţerul nu avu timp s-o împiedice. Fără să-l ridice, ea apucă pistolul dinăuntru. Era furat de la un soldat în timpul „evenimentelor” şi îl păstra ca să se omoare dacă erau prinşi. Strânse crosa cu o mână, găsi trăgaciul şi apăsă. Stătea în genunchi pe ciment şi îl ochi pe soldatul cel mai apropiat.

Împuşcătura fu înăbuşită de lână. Dar soldatul se prăbuşi ţinându-se de burtă. Cel de lângă el ţipă când glonţul îi străpunse ochiul stâng şi se învârti de câteva ori pe loc, apoi căzu la pământ. Ma Don nu avu timp să tragă şi a treia oară, căci locotenentul îi trase un picior în mână, iar ea scăpă pistolul ţipând. Trase un şut sacului şi îl azvârli cât colo. Al treilea şut o nimeri pe Ma Don în tâmplă şi o răsturnă într-o parte. Strânse buzele de furie şi smulse o macetă din centura unui soldat. Nu mai asculta ordinele, cruzimea asiatică răbufnind la suprafaţă ca un vulcan. Ma Don văzu cum se repede la ea şi se ghemui să se apere cât de cât. Ofiţerul se aplecă şi îi smulse veşmântul, dezgolindu-i pântecele. Fără să mai aştepte, abătu maceta chiar deasupra pubisului. Lama pătrunse câţiva centimetri, iar Ma Don urlă de moarte. Locotenentul smulse lama din burtă şi începu să-i spintece sânii, şoldurile, burta. Parcă înnebunise. Sângele ţâşnea stropindu-i bocancii, dar nu-i păsa. Ma Don nu mai mişca, dar el continua s-o ciopârţească cu înverşunare.

Cu o lovitură de picior, întoarse bietul trup zdrenţuit şi însângerat pe o parte şi, cu o icnitură de călău, abătu maceta către ceafă. Lama se înfipse între vertebrele cervicale şi abia reuşi să o scoată afară.

Ma Don nu mai trăia. Totuşi, ofiţerul birmanez o lovea în continuare, până când îi tăie capul de tot, într-o baltă de sânge. Îşi luă avânt şi îi trase un şut ca la fotbal macabrului trofeu, aruncându-l departe în iarbă. Era transpirat, ochii îi străluceau, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Dintre cei doi soldaţi împuşcaţi de studentă doar unul mai trăia, dar era alb ca varul şi respira anevoie. Camarazii lui îi puseseră un pansament, dar nu aveau ce să-i facă deoarece nu puteau opri hemoragia internă…

— Improvizaţi repede o targa! ordonă ofiţerul.

Era sigur că rănitul nu va supravieţui. Pentru el nu conta. Băgă mâna în sac şi scoase pistolul cu care trăsese fata. Era o copie chinezească a unui Makarov de nouă milimetri. Îi scoase încărcătorul. Mai rămăseseră cinci gloanţe. Se blestemă că fusese atât de imprudent. Ar fi trebuit să controleze sacul. Dar studenţii nu umblau niciodată înarmaţi. Furia îi mai trecu şi smulse pumnalul din trupul inert al lui Kyaw Zaw. Acum nu trebuia să mai greşească. Altminteri, misiunea lui dădea greş, iar şefii lui aveau mari pretenţii de la el.

Ye-We văzu că se apropie de el şi înţepeni de groază. Ofiţerul legăna pumnalul încă mânjit cu sângele prietenului său. Tim-Yo stătea ghemuit lângă el, mut ca o stană de piatră. Locotenentul îl apucă pe Ye-We de păr şi îi ridică capul.

— Te-ai gândit? îl întrebă el. Vrei să lucrezi în continuare cu comuniştii?

Simţi cum îi tremura capul studentului. Îşi ascunse mulţumirea şi reluă imediat:

— Ai dreptate. Noi doi vom putea să discutăm. Dar înainte, îmi vei curăţa bocancii.

Aplecă faţa studentului spre bocancii stropiţi cu sângele lui Ma Don. Ye-We ezită câteva clipe, suspină, apoi începu să lingă încetişor pielea bocancilor pătată de sânge. Era mânat de un singur gând: să supravieţuiască.

Capitolul II.

Zgomotul infernal al nenumăratelor jonci care străbăteau râul Menam Chao Phraya se auzea prin geamurile groase ale apartamentului ocupat de Malko, la etajul al şaisprezecelea în hotelul *Oriental.* Era singura zonă din Bangkok în care traficul nu era chiar atât de aglomerat. În rest, oraşul era strangulat în permanenţă de un uriaş ambuteiaj. Motoarele ambarcaţiunilor duduiau încontinuu zi şi noapte.

În ciuda acestui inconvenient, Malko rămăsese fidel acestui hotel construit chiar pe malul râului. Întotdeauna revenea cu plăcere în acest loc de un lux pretenţios. Thailanda se schimba pe zi ce trecea, însă hotelul *Oriental* rămânea mereu aceeaşi oază inegalabilă de rafinament. Privi câteva clipe mulţimea de ambarcaţiuni care mişunau pe apă. Cursese multă apă prin faţa hotelului de la prima misiune a lui Malko în Thailanda, care trecuse din lumea a treia în cea modernă. În prezent, aeroportul Don Muang semăna cu cel din Frankfurt, chiar şi în privinţa eficienţei. Puteau să se perinde milioane de turişti, că afluxul putea fi uşor de stăpânit...

Termină de îmbrăcat. Datorită zborului Air France, fără escală Paris-Bangkok, se simţea proaspăt ca un nou-născut. Din cauza zgârceniei contabililor de la CIA, care refuzau cu încăpăţânare să plătească bilete de clasa întâi, încercase pentru prima oară clasa „Club”. Dar nu regreta clasa întâi.

Telefonul sună.

— Malko? Sunt Mike. Vă aştept la *Sea Food Restaurant,* pe New Petchburi Road, colţ cu Asoke Road. Este cel mai bun restaurant cu meniu pescăresc din Bangkok.

Mike Roberts, adjunctul CIA la Bangkok, vechi admirator al Asiei, căsătorit cu o thailandeză, ştia întotdeauna care este cel mai bun restaurant. Numai că acesta se găsea în partea estică a oraşului, iar lui Malko îi trebuiau patruzeci şi cinci de minute ca să ajungă acolo...

Malko ajunse în sfârşit, într-un loc mai degrabă sinistru,

care semăna cu un restaurant japonez, cu un acvariu imens unde se zbenguiau nişte peşti uriaşi şi un enorm salon, dar cam mohorât şi aproape gol. Mike Roberts, o namilă de om cu un păr des şi negru, îi făcu semn. Era însoţit de un bărbat cu nas lung şi ascuţit pe care tronau nişte ochelari cu lentile groase şi o mustăcioară cam neîngrijită. Americanul făcu prezentările:

— Malko, el este George Kearod, „strânger”-ul nostru în Birmania. Malko Linge, cel mai bun şef de misiune al nostru. Dacă aş avea timp să vă povestesc toate chestiile care i-au reuşit...

George Kearod, cu zâmbetul lui ironic şi nesincer, plus privirea alunecoasă, îi fu pe loc antipatic lui Malko, însă el nu arătă acest lucru şi se aşeză în faţa celor doi.

— Am comandat deja, îl anunţă Mike. Aici mâncarea este delicioasă. Dacă vă plac cleştişorii de crabi gratinaţi, racii şi *rocklobsters...*

Principala lui problemă era mâncarea. Niciodată nu avea destui nasturi la cămaşă care să reziste presiunii stomacului îmbuibat. De doisprezece ani locuia la Bangkok din cauza nevestei care era thailandeză şi din dragoste pentru Asia e Sud-Est. Malko abia îşi terminase berea, că americanul îl şi aborda:

— Centrala din Viena v-a înştiinţat că avem o problemă în Birmania?

— Da. Dar nu mi-a spus ce fel de problemă.

Americanul izbucni într-un hohot de râs sardonic.

— Este foarte simplă. Birmania este un fel de România a Asiei. Numai că aici, generalul Ne Win, adevăratul conducător al ţării, este mereu prezent... Pe lângă el, Nicolae Ceauşescu era aproape un liberal. În numai doi ani, Ne Win a masacrat câteva mii de studenţi şi a scăldat într-o baie de sânge o revoltă populară. Birmania nu mai rezistă. Este ţară izolată de restul lumii se aproape douăzeci şi şapte de ani. Îi lipsesc toate cele necesare, în timp ce este o ţară foarte bogată. Însă Ne Win este nebun, xenofob şi deţine puterea. În afară de chinezi, de japonezi şi de thailandezi, toată lumea îi întoarce spatele...

— De ce thailandezii?

Mike Roberts îşi frecă arătătorul de degetul mare.

— Din cauza afacerilor. Cumpără de la birmanezi, pentru un coltuc de pâine, lemn preţios şi îl vând mult mai scump în ţările scandinave. Aşa că, le convine dictatura lui Ne Win.

George Kearod aprobă din cap în timp ce mânca cleştişorii de crab. Malko îşi spuse că George Bush nu era în toate minţile. Mai întâi, Panama, iar acum, Birmania. *În God we trust*[9]*.* Trebuia să atârne în salonul de la Casa Albă capetele dictatorilor, aşa cum alţii îşi etalau trofeele de vânătoare. Toată lumea ştia că cele patruzeci de milioane de birmanezi îndurau din 1962 o dictatură mărginită şi xenofobă, botezată mai apoi „socialistă", ca până la urmă, să strice relaţiile şi cu Răsăritul şi cu Apusul, menţinându-se la putere doar prin forţa brutală.

— Mai daţi-mi nişte amănunte, ceru Malko. Există o opoziţie organizată?

Omul din CIA făcu o mutră plictisită.

— Un embrion. De la masacrele din septembrie 1988, o mână de studenţi s-au organizat în mod ilegal, iar alţii s-au refugiat la rebelii-karen care controlează călare zona muntoasă dintre Thailanda şi Birmania, beştelind guvernul birmanez de vreo douăzeci de ani încoace. Noi am încercat să-i ajutăm pe studenţi. Le-am adus mercenari ca să-i instruiască, însă, după câteva luni, aproape toţi au abandonat lupta, fără nici un motiv. Compania s-a hotărât să înceteze programul. Birmanezii nu sunt ca afganii…

— Care este rolul meu în cazul acesta? întrebă Malko în timp ce îşi curăţa tacticos *rocklobster-ul* cu sos picant.

— S-a ivit o noutate, începu Mike Roberts. Aung San Suu-Kyi, fiica fondatorului Birmaniei, s-a întors din Anglia ca să-şi salveze ţara. A făcut un partid, Liga Naţională pentru Democraţie şi a devenit Ioana d'Arc a meleagurilor ei. Este susţinută de o organizaţie clandestină a studenţilor.

— Să sperăm că nu va sfârşi ca eroina franceză, observă Malko.

— Deocamdată, Ne Win i-a asigurat domiciliu forţat şi este supravegheată în permanenţă, zise Mike Roberts. Nu are nici un contact cu cei din afară.

---

[9] Facă-se voia Domnului (engl.) n.a.

— Vreţi să mă duc s-o eliberez?

— Nu, dar am luat legătura cu grupul care o susţine. Membrii lui supravieţuiesc numai datorită ajutorului logistic al unei reţele de preoţi budişti conduşi de un şef spiritual, un bătrân înţelept al cărui nume birmanez se traduce „Red Eagle[10]”. Ne-au cerut ajutorul. Cazul a fost supus atenţiei Consiliului de Securitate, iar preşedintele a hotărât să studieze posibilitatea de a scăpa Birmania de junta militară care o sufocă. Cele patruzeci de milioane de locuitori, marea majoritate budişti, cer într-un glas să se instaureze democraţia.

Malko asculta cu atenţie, dar era puţin surprins. Nu era vorba nici mai mult, nici mai puţin decât de o lovitură de stat.

— Acest lucru nu priveşte Centrala din Rangoon? obiectă el mirat că o operaţiune de o asemenea importanţă este condusă din Bangkok.

Mike Roberts zâmbi stânjenit.

— În principiu, da. Însă şeful Centralei noastre din Rangoon nu crede că poate să facă ceva. Prin urmare, cu acordul celor de la Langley, l-am scos din circuit cu ajutorul lui George, aici de faţă.

— Explicaţi-mi.

— George este un vechi „străngerˮ de-al nostru. Locuieşte în Birmania de douăzeci de ani, vorbeşte limba la perfecţie şi mai face câteva mici afaceri cu guvernul birmanez. Oficial, lucrează pentru *National Geographic Magazine,* ceea ce îi permite să aibă multe cunoştinţe. El a asigurat legătura acestor studenţi cu trimisul unei delegaţii în Thailanda ca să examineze împreună ajutorul pe care putem să-l acordăm.

George Kearod, care sugea de zor cleştii racilor cu delicateţea unui purceluş, se oprise din mâncat, plecându-şi cu modestie capul. Vorbi pentru prima oară:

— Au plecat patru din Rangoon, însă trei dintre ei au fost împuşcaţi de poliţiştii birmanezi în apropiere de graniţă. Unul singur a supravieţuit. Ye-We, un student la filosofie.

— Se află aici, la Bangkok, adăugă Mike. Ţine legătura cu

[10] Vulturul Roşu (n.a.).

George.

Acesta interveni:

— Ye-We este un băiat extraordinar. Îl cunosc de mai bine de doi ani. Anul trecut, a fost la rebelii karen să se antreneze. Fratele său, Tim-Yo, a fost ucis în ambuscadă.

Malko îl cercetă cu privirea pe Mike.

— V-aţi întâlnit cu el?

— Încă nu, recunoscu americanul oftând amar. Thailandezii sunt foarte geloşi pe prerogativele lor şi consideră că Birmania aparţine zonei lor de influenţă. Nu vor să ne amestecăm în treburile lor. Mercenarii pe care i-am împrumutat de la rebelii karen au fost plătiţi oficial de chinezii naţionalişti din Taiwan. Sunt nevoit să fiu foarte prudent. Cel puţin, ca să salvez aparenţele, cu toate că serviciile thailandeze ştiu că ne aflăm în spatele lor. Prin urmare, nu pot să-l „abordez" în mod deschis pe Ye-We.

— Ce doreşte? întrebă Malko.

— O să aflaţi chiar de la el, zise Mike. A refuzat să vorbească cu George şi a cerut un „trimis special" de la Langley. Susţine că are informaţii capitale şi un mesaj secret de la Aung San Suu-Kyi.

— Când pot să-l văd?

George Kearod îşi scutură mustaţa de câteva resturi de crustacee şi spuse:

— Cred că diseară. I-am dat două întâlniri.

— De ce două?

— Nu ştiu unde se află. Se ascunde. Se teme foarte tare de poliţia secretă thailandeză care colaborează strâns cu cea birmaneză. Le comunică adresele studenţilor contestatari refugiaţi aici, iar ucigaşii birmanezi din MIS[11] îi lichidează. De aceea îi dau o a doua întâlnire de siguranţă, în cazul în care nu poate să vină la prima. Cunoaşteţi bine Bangkokul?

— Da.

— Atunci, ne întâlnim pe Patpong Road I, în localul numit *Crazy Horse.* Acolo, i-am dat prima întâlnire.

Malko nu mai putea să mănânce fructele de mare şi îşi ascunse mirarea. Această importantă misiune începea într-

[11] Military Intelligence Service (n.a.).

un mod ciudat. Să facă el cincisprezece mii de kilometri ca să scape un student aflat la ananghie, în timp ce Alexandra era plecată la Lech la schi împreună cu un grup de tineri arătoşi, era cel mai mare chin. Mike comandă o sticlă de Gaston de Lagrange şi îşi umplu cu generozitate paharul. Nu se compara cu coniacul chinezesc... Malko se gândi că îşi va reînnoi garderoba la Bangkok. Aici se găseau cele mai frumoase cămăşi din lume pentru smoching, la un preţ de nimic.

— Bine, diseară, la *Crazy Horse,* zise el.

*

* *

Un grup de surdo-muţi pusese stăpânire pe Patpong Road ca să-şi instaleze tarabele în faţa nenumăratelor baruri cu târfe din cartierul fierbinte al Bangkok-ului. De pe Silom Road până pe strada Suriwong, îi agasau pe trecători cu gesturile lor mute şi jalnice, băgându-le în ochi fleacurile lor. Acest balet silenţios contrasta în mod vădit cu vacarmul discotecilor în aer liber, al barurilor şi al persoanelor care te invitau în localurile lor. Aproape la fiecare pas, Malko era agăţat de un thailandez care îi propunea în şoaptă spectacole pe viu cu femei, cu copii, cu animale, adică orice fiinţă care putea face dragoste în văzul lumii...

Grupuri de fetiţe thailandeze agăţau turiştii cu glasurile lor piţigăiate, cu fustiţele până la fund, cu buzele ca purpura şi priviri galeşe. Însă cei mai agresivi erau homosexualii travestiţi în femei, care vindeau vagine artificiale la preţuri foarte convenabile...

Malko ocoli un tânăr scandinav foarte înalt, aproape albinos, care se oprise în faţa unui travestit care îi ajungea până la piept şi care îşi oferea serviciile masându-l între picioare cu o bunăvoinţă înduioşătoare. Şi asta sub privirile nepăsătoare ale unui poliţist thailandez care îşi mânca *Tom Yam Khun-ul*[12] liniştit.

În Patpong, totul era de vânzare, de cumpărat sau de închiriat. Micuţele thailandeze abia sosite din satul lor aveau nişte salarii de mizerie ca „go-go girls”, fiind nevoite să câştige un supliment cu „sudoarea feselor”. În cazul în

[12] Supă de crevete (n.a.).

care nu se îmbolnăveau de SIDA, se întorceau în sat şi îşi cumpărau o mică orezărie, renunţând definitiv la portjartierele lor cu strasuri. Malko intră în sfârşit în barul *Crazy Horse* şi fu cât pe ce să se întoarcă din cauza vacarmului îngrozitor.

Vreo douăsprezece „go-go girls” în costume de baie sau în bustiere dansau pe o scenă în formă de „Y”, mărginită de taburete. Alte fete aşteptau ascunse în toate colţurile sălii. Îndată ce Malko se aşează lângă un travestit în bustieră albă, cu o coadă de cal lungă, o ceată de fetiţe se năpusti asupra lui, ciripind voioase şi pipăindu-l peste tot, spunând fraze ademenitoare şi concrete.

Silueta înaltă a lui George Kearod apăru în cadrul uşii şi îşi croi drum spre volieră. Americanul se complăcea în acest mediu, având o privire înflăcărată în spatele ochelarilor. Mângâie coapsele fetelor, glumi în thailandeză cu „gazdele”, apoi îşi spuse lui Malko:

— Fetele spun că sunteţi frumos! Dacă asta vă încântă…

O candidată sigură la titlul de „Miss SIDA” îşi strecurase deja mâna cu unghii nemăsurat de lungi în buzunarul lui Malko, încercând să ajungă la părţile sensibile…

— Unde este birmanezul dumneavoastră? întrebă el, grăbindu-se să fugă cât mai repede din atmosfera asta deocheată.

— Nu l-am văzut, mă duc să-l întreb pe patron.

Acesta era un blond lat în umeri, cu pungi imense sub ochi şi cu un aer de depravat. Îi adresă lui Malko un zâmbet servil şi şuşoti ceva la urechea unei thailandeze cu o gură enormă. Aceasta veni numaidecât şi se lipi de Malko, apoi începu să-l lingă în ureche. George Kearod se întorcea zâmbind.

— Este un dar din partea casei, spuse el. Puteţi să vă duceţi cu ea, căci e sănătoasă tun. A sosit de-abia acum opt zile din satul ei. Ye-We nu a venit încă. Ce vreţi să serviţi?

Patronul aducea deja o sticlă de Moet cu o aromă extraordinară… George Kearod era bine văzut aici.

— Mai exact, ce faceţi în Birmania? îl întrebă Malko.

— Nu prea dau în brânci pentru revista *National Geographic,* aşa că mă ocup şi eu de niscaiva afaceri. În

prezent, vând autobuze_ recondiţionate de thailandezi. De aceea mă aflu în Bangkok. Însă eu locuiesc în Rangoon.

— Pe birmanezi nu-i îngrijorează naţionalitatea dumneavoastră?

George Kearod ridică din umeri.

— Ei nu au încredere în nimeni, dar eu trăiesc aici de douăzeci de ani şi nu fac politică. Nimeni nu ştie că am legături cu Compania şi nu am nici o treabă cu Centrala din Rangoon.

— Dar aţi ascuns câţiva studenţi…

— Este adevărat. (Râse.) Serviciile birmaneze cunosc faptul că îmi plac la nebunie fetiţele de aici. Asta a fost întotdeauna slăbiciunea mea. Cu una sau două în plus… Pe urmă, sunt foarte atent la telefoane şi la spioni. Birmanezii au mania denunţurilor. Este o a doua natură a lor… însă au alte calităţi.

— Ye-We nu mai vine, observă Malko după un timp. George privi în jur şi goli dintr-o dată paharul.

— Poate că a venit mai devreme şi i s-a făcut frică… Este foarte sperios. Atunci, mergem la întâlnirea de rezervă, la *Montien.*

Malko avea toate motivele din lume să se descotorosească de „cadoul”, oferit de patronul cu privirea perversă. Patpong Road gemea de turişti, de fete şi de tarabe care te îmbiau cu produse Chanel, Vuitton sau Cartier, însă toate false şi la preţuri de nimic. Se simţi mai uşurat când traversară strada Suriwong ca să ajungă la hotelul *Montien.* Intrară în holul imens care ocupa două etaje.

— Iată-l!

George Kearod se îndreptă către un tânăr în cămaşă albă care stătea cuminte pe canapeaua de lângă intrare. Se ridică şi îl întâmpină pe american. Acesta schimbă câteva cuvinte cu el, apoi îl prezentă pe Malko cu emfază, de parcă ar fi fost Dalai Lama în carne şi oase.

— El este Ye-We. Fiindcă nu are bani, nu s-a încumetat să vină la *Crazy Horse.*

Ye-We lăsă cu modestie privirea în pământ. Îi strânse mâna fără vlagă. Avea un chip blajin, aproape feminin şi un

trup firav. Numai inteligenţa din priviri atrăgea atenţia.

— Iată persoana despre care v-am vorbit, începu Kearod, trimisul de la Washington. Puteţi să-i transmiteţi mesajul doamnei Aung San Suu-Kyi.

Studentul birmanez îşi fixă privirea asupra lui Malko, admirativă, aproape halucinată, în timp ce George se îndepărtă discret.

— Cred că v-aţi chinuit foarte mult să plecaţi din Birmania, începu Malko cu amabilitate.

Ye-We se scutură, îşi umezi buzele cu limba de parcă ar fi intrat în transă. La început, cuvintele se învălmăşeau în gură, engleza lui părând şi mai de neînţeles. Apoi, se mai linişti şi începu să povestească:

— A fost îngrozitor! Am plecat patru din Rangoon, împreună cu fratele meu, Tim-Yo, prietenul lui, Kyaw Zaw şi cu încă o prietenă, Ma Don. Când am ajuns la graniţă, am picat într-o ambuscadă a poliţiştilor. Ma Don a călcat pe o mină şi a trebuit s-o lăsăm acolo. După aceea, fratele meu şi Kyaw Zaw au fost omorâţi. Eu am reuşit să mă ascund câteva zile, fără mâncare, am fost pişcat de ţânţari şi m-am îmbolnăvit de materie... Am crezut că voi muri.

— Cum aţi reuşit să ajungeţi la Bangkok?

Am avut întâlnire cu *Ule*[13] George. M-a căutat prin junglă, pe la Pasul celor Trei pagode.

— De ce aţi venit în Thailanda?

Ye-We îşi freca cu înfrigurare mâinile. Starea lui de nervozitate îl intriga pe Malko. În ciuda aerului condiţionat, era lac de sudoare, înainte de a răspunde se uită în jur. La câţiva metri mai încolo, George, încerca s-o agate pe recepţioneră.

Am un mesaj important de la *Daw*[14] Aung San Suu-Kyi pentru americani, spuse în şoaptă Ye-We.

— Ce mesaj?

Birmanezul îl cercetă un timp cu privirea ca adineauri, apoi se aplecă spre el şi începu să vorbească foarte repede, cu o expresie de durere pe faţă.

— S-a întâmplat un lucru de o importanţă majoră.

[13] Unchiul.

[14] Doamna (n.a.).

Doamna Suu-Kyi a luat legătura cu generalul Thiha Latt, şeful NIB, unul dintre cei mai puternici oameni din ţară. Un moderat. A protestat în faţa generalului Ne Win când soldaţii au tras în noi. S-a antrenat în Anglia. Acum este pregătit să colaboreze cu doamna Suu-Kyi, în vederea viitoarelor alegeri şi chiar s-o elibereze, ca să se poată prezenta şi chiar să poată câştiga!

— Nu se poate! zise Malko mai degrabă sceptic.

După tot ce auzise despre militarii birmanezi… Ye-We clătină cu seriozitate din cap şi continuă:

— Ba da, însă generalul Thiha Latt este un om foarte prudent. Vrea să fie sigur că americanii o vor susţine pe doamna Suu-Kyi. Adică să aibă o întrevedere cu unul dintre responsabilii lor.

— Asta nu e greu, observă Malko, la Rangoon există o Ambasadă americană…

Studentul făcu un gest nervos de neîncredere.

— Nu, nu, aşa nu se poate. Americanii din Rangoon sunt strict supravegheaţi de Military Intelligence Service, iar câţiva membri îi raportează direct generalului Ne Win. Generalul Thiha Latt vrea un contact absolut secret cu cineva din afară…

Malko îl asculta cu atenţie, dar neîncrezător. Fireşte că povestea lui era credibilă. În timpurile acestea instabile de dictatură, militarii se dădeau încotro bătea vântul. Iar generalul birmanez nu era nici primul şi nici ultimul.

— Cum va şti că i se adresează unui reprezentant al americanilor? întrebă Malko.

— De la mine, răspunse imediat Ye-We. Ştie că am venit aici să-i expunem propunerea. Trebuie să trimit pe cineva.

— Cum mă voi întâlni cu generalul? întrebă Malko. Ye-We ezită puţin înainte de a răspunde.

— Îmi asum eu această responsabilitate. Organizaţia noastră vă va contacta la Rangoon şi vă va conduce la el.

— Să presupunem că încheiem acordul, ce se va întâmpla după aceea? întrebă Malko.

— Chiar înainte de alegeri, generalul va organiza o lovitură de stat, îi va elimina pe partizanii lui Ne Win şi o va elibera pe doamna Suu-Kyi ca să se poată prezenta în faţa

alegătorilor. Fiindcă se bucură de o popularitate foarte mare, va fi aleasă şi se va instala la putere. Birmania va redeveni o ţară democratică.

Tot „democratică” a fost şi în timpul represaliilor sângeroase împotriva studenţilor din septembrie 1988.

— Ce se va întâmpla cu generalul Thiha Latt?

— Va prelua comanda armatei şi o va ajuta pe doamna Suu-Kyi să instaureze democraţia.

După ce transmisese acest mesaj, Ye-We tăcu. Malko analiza ceea ce auzise. Experienţa îl învăţase să nu respingă absolut nici o idee. Propunerea transmisă de student conţinea mai multe aspecte. Ori era o capcană grosolană, deşi tânărul părea foarte sincer, ori generalul Latt avea chef să pună mâna pe putere folosindu-se de americani, sau dorea pur şi simplu să reinstaureze democraţia…

În asemenea situaţii, rareori se cunoştea răspunsul la timp. Malko se ridică şi îi întinse mâna tânărului student.

— Unde aş putea să vă întâlnesc? Trebuie să cer acordul şefilor mei.

Ye-We zâmbi încurcat.

— Nu am o adresă stabilă, dar îi dau telefon în fiecare zi unchiului George. Trebuie să fim foarte atenţi cu thailandezii…

— Şi mie puteţi să-mi telefonaţi, zise Malko. Locuiesc la *Oriental,* la camera 1632.

Ye-We îşi notă pe o agendă minusculă. George Kearod se apropie în sfârşit, schimbă câteva cuvinte în birmaneză cu tânărul, apoi îi strecură o bancnotă de o sută de baths[15]. Studentul făcu nenumărate plecăciuni, apoi dispăru. Americanul îi spuse imediat lui Malko:

— A fost interesant?

— Da.

Îi spuse pe scurt ce discutase cu Ye-We. George nu îşi ascunse entuziasmul.

— Doamna Suu-Kyi este o femeie extraordinară. Sunt sigur că va ajunge la putere ca Indira Gandhi, Corazon Aquino sau ca Benazir Buttho.

[15] Aproximativ 30 de franci (n.a.).

— Îl cunoaşteţi pe generalul Thiha Latt?

— Bineînţeles, este şeful cel mare al Serviciilor secrete birmaneze. Se vorbeşte că Ne Win a vrut să-l asasineze de mai multe ori, dar este mult prea puternic şi nu a reuşit.

— Dar Ye-We?

— Oh, este un copil, nu vi se pare? Însă la cei douăzeci şi şase de ani ai săi, a creat deja o reţea de rezistenţă şi e hotărât să-şi consacre întreaga viaţă luptei pentru democraţie.

Ieşiră din hotelul *Montien* în atmosfera călduţă a nopţii. Câţiva negustori întârziaţi îşi ofereau nimicurile, iar Patpong Road strălucea în lumina neoanelor.

— Îi voi povesti totul lui Mike Roberts, spuse Malko. Pe curând! Opri un taxi care cobora pe Suriwong. Încă o dată CIA îl îndemna să-şi bage capul direct în gura leului. Dar cu speranţa ca fiara să nu strănute.

Capitolul III.

— E un vis! exclamă Mike Roberts.

În ochi îi strălucea o bucurie sinceră, iar cureaua stătea să-i plesnească sub presiunea burţii. Semăna cu un Budha gras şi fericit. Biroul său din Ambasada Statelor Unite de pe Wireless Road avea vedere la o străduţă liniştită, departe de vacarmul circulaţiei. Malko îl găsise la masă, degustând din supa chinezească adusă din colţul străzii, luând ca aperitiv un coniac Gaston de Lagrange. După aspect, cu părul negru şi cam slinos, cu cămaşa nu prea de calitate şi pantalonii ca un burlan, nu părea să aibă statutul unui diplomat. Însă Malko îl aprecia datorită faptului că era un bun cunoscător al Asiei de Sud-Est, dar mai ales, ţinuta morală. Era omul care făcuse din eliberarea Birmaniei o luptă personală.

— Credeţi în povestea lui Ye-We? îl întrebă Malko. Mike îşi aprinse o ţigară şi râgâi.

— Să enumerăm elementele pe rând, spuse el. Să începem cu Ye-We. George l-a avut sub observaţie mai bine de un an şi jumătate. Este unul dintre principalii lideri ai studenţilor. Era să plătească de mai multe ori cu viaţa. Ştim că este un apropiat al doamnei Aung San Suu-Kyi. A urmat timp de trei luni un antrenament militar la rebelii karen, cu instructori de-ai noştri, l-am văzut notele. În ciuda aspectului său fragil, este foarte dotat. O dată am ales şi noi un armăsar bun.

— Ce părere aveţi despre generalul Thiha Latt?

— Altă gâscă în altă traistă, recunoscu americanul. Conduce NIB cu mână de fier care perie toate serviciile birmaneze, cum ar fi *Bureau of Special Investigations,* Poliţia politică, *Military Intelligence Service,* cel mai periculos dintre toate şi *Lon Htein,* forţa de securitate specializată în organizarea represiunilor. Aparent, a rămas în afara masacrelor din septembrie 1988. Din numeroase surse ale noastre, am aflat că raporturile lui cu Ne Win sunt sub orice critică. Anul trecut, a protestat când au schimbat

bancnotele şi i-au nenorocit pe birmanezi.

— Asta ce mai e?

— O nebunie curată! oftă americanul. În septembrie 1987, guvernul birmanez a hotărât începând de a doua zi că bancnotele de şaptezeci şi cinci, treizeci şi cinci şi douăzeci şi cinci de kyaţi nu mai au nici o valoare şi le-au înlocuit cu hârtii de nouăzeci şi patruzeci şi cinci de kyaţi. Această hotărâre a ruinat mulţi birmanezi care nu prea folosesc băncile.

— De ce au procedat astfel? Întrebă Malko.

— A fost decizia lui Ne Win căruia îi place la nebunie cifra nouă şi multiplii acesteia. Astrologul lui, care este pasionat şi el de numerologie, i-a şoptit că această schimbare îi va aduce noroc. De altfel, toate deciziile importante au fost luate în zilele de 9, 18 şi 27... Sângerosul masacru al studenţilor a avut loc pe data de 18 septembrie... Pe generalul Latt îl mai îngrijorează şi boicotul internaţional împotriva Birmaniei, continuă Mike Roberts. Japonezii au anulat ajutorul şi cer alegeri libere. Omologii noştri japonezi ne-au înştiinţat că Latt şi-a manifestat în mod deschis dorinţa de a purta discuţii în particular.

Semăna cu situaţia din România. Până la urmă, tiranii erau trădaţi tot de ai lor.

— Dacă îşi face propriul joc? sugeră Malko.

Americanul clătină din cap.

— Va fi spulberat ca Egon Krentz, în Germania Democrată! Aung San Suu-Kyi este o persoană foarte populară. Cred că avem o şansă extraordinară.

Şansa era să se urce în vârful furnalului ca să vadă dacă frige... Mike se scarpină pe burtă. Începuse să i se facă foame din nou.

— Într-adevăr, este o ţară de nebuni, recunoscu Malko.

— Să vi-l arăt pe generalul Thiha Latt.

Scotoci prin nişte dosare şi scoase o fotografie în care erau mai mulţi militari, iar unul dintre ei era încercuit. Avea un cap rotund, buze subţiri şi privirea fixă. Malko o puse pe birou.

— Ce facem?

— Trimit imediat un telex la Langley, spuse Mike. Sunt

obligat să am acoperire într-o situaţie atât de importantă. Vor supune această hotărâre atenţiei Consiliului Naţional de Securitate care se întruneşte chiar astăzi. Vom primi un răspuns mâine. Până atunci, profitaţi că vă aflaţi în Bangkok... Dacă vreţi, vin să luăm masa de prânz împreună la Orie*ntal.*

— La revedere, spuse Malko.

*

* *

Trecuseră douăzeci şi patru de ore. Era a treia zi când Malko făcea plajă la piscina hotelului *Oriental.* Lângă el, decoratorul Claude Dalle, sosit de la Tokyo, îşi etala pe şezlonguri ultimele creaţii în faţa japonezilor uluiţi.

Soarele apunea, iar el se pregătea să plece, când zări silueta rotofeie a lui Mike Roberts care străbătea grădina. Îl strigă pe american. Acesta se aruncă într-un şezlong suspinând încântat.

— S-a rezolvat! Au fost de acord.

— Se pare că nu a fost prea uşor, observă Malko.

Grasul îşi şterse faţa.

— Neghiobii ăia nu ştiu nimic despre Asia. Şi-apoi, şeful Centralei din Rangoon a făcut tot ce a putut ca să mă împiedice. În fine, i-am convins. Este o misiune de primă importanţă pentru care mi-au acordat o sumă convenabilă. Bine că am prieteni în Divizia Operaţiuni.

— Cum se va concretiza din punct de vedere practic? întrebă Malko. Nu va fi simplu să trec în Birmania, fiindcă este o ţară închisă.

— George s-a ocupat de acest lucru de când aţi venit, spuse americanul. Cum se are bine cu şefii turismului birmanez, vă va trece ca agent de voiaj. Acum au mare nevoie de dolari. În principiu, nu riscaţi nimic deoarece vă veţi întâlni cu şeful serviciilor secrete...

Malko nu voia să strice bucuria şefului Centralei din Thailanda. La urma urmei, era iarnă, iar castelul din Liezen îşi cerea şirul lung de reparaţii, unele mai costisitoare decât altele. Elko Krisantem îi teroriza pe muncitori, căci trebuia să-i mai şi plătească din când în când. În plus, Malko trebuia să înlocuiască mobilierul distrus când a fost atacat castelul,

un superb pat Ludovic al XV-lea, cu aplicaţii din bronz auriu, creaţie a lui Claude Dalle. De aceea nu putea să abandoneze CIA şi misiunile ei îngrozitoare. Cu cât lista succeselor se umplea mai tare, cu atât îi mergea vestea că putea să facă de toate. Iar ecoul ultimei misiuni în Columbia, ajunsese până la Casa Albă.

— Să presupunem că totul merge bine cu generalul Latt, începu el. Ce voi face pe urmă?

— Un raport complet şi detaliat pe care îl voi trimite la Langley. Zise americanul. De acolo va pleca la Casa Albă, iar generalul Latt va fi prezentat oficial ca unul dintre protejaţii noştri. Bineînţeles, cu condiţia să-şi respecte toate promisiunile. Alegerile vor avea loc peste patru luni.

— Cum rămâne cu Aung San Suu-Kyi? Trebuie neapărat să mă întâlnesc cu ea ca să verific spusele generalului.

Mike îi zâmbi cu răutate.

— Va fi primul test! Îi veţi cere să vă întâlniţi, lucru pe care nu l-a făcut nimeni de când are domiciliu forţat. Casa este înconjurată de santinele din doi în doi metri, iar personalul a fost înlocuit cu militari, numai bătrânul ei secretar, U Tun, a mai rămas. Telefonul a fost întrerupt, iar corespondenţa este verificată. Este ruptă de lume.

— Bine, spuse Malko. Mă voi duce la Rangoon. În cazul în care întâlnirea mea cu generalul nu va fi tocmai idilică, aţi prevăzut cumva şi o posibilă ieşire?

— Fireşte, confirmă americanul. Haideţi să halim ceva, vă explic pe drum.

*

* *

Malko îşi nota numere de telefon, în timp ce Mike se îndopa cu pilaf. Întinse degetul ca un cârnăcior spre el.

— Fata asta. Andrea Meyer, este nemţoaică. S-ar putea să vă înţelegeţi bine. Ne face mici servicii, neştiute fireşte întotdeauna de şeful centralei. Soţul ei este simpatic, dar are o meteahnă: e pederast. Fugăreşte băieţii ca un apucat. Ea cunoaşte bine Birmania şi puteţi să luaţi legătura fără teamă că veţi atrage atenţia. Se ocupă cu turismul în cadrul ambasadei noastre. Totuşi, fiţi foarte atent când vorbiţi la telefon.

— Mi-am adus de acasă pistolul extraplat, spuse Malko.

— Lăsaţi-l la mine. Vi-l trimit prin valiza diplomatică. O să vi-l dea Andrea. Dar cred că nu veţi avea nevoie.

Toţi spuneau la fel înainte.

— Vine şi George la Rangoon? întrebă el.

— Nu ştiu, recunoscu Mike Roberts, dar va organiza totul. Am stabilit o întâlnire în numele dumneavoastră. Vă aşteaptă mâine dimineaţă la agenţia lui de voiaj. Cred că veţi putea pleca peste două zile. Va reuşi să obţină repede viza. Mă veţi ţine la curent prin Andrea Meyer. Spuneţi-i cât mai puţin lui Jack Mankoff, şeful centralei, dacă îl veţi întâlni.

*

* *

George Kearod îi întinse lui Malko paşaportul nou-nouţ pentru Birmania, valabil cincisprezece zile. Se găseau în birourile agenţiei Skyline Travel unde americanul cunoştea pe toată lumea. Thailandeza încântătoare care se ocupa de călătoria lui Malko era amanta lui George şi pufnea la toate glumele acestuia.

— Poftim, cu el nu veţi risca absolut nimic, zise americanul în încheiere. Sunteţi cazat la *Strand Hotel,* în centrul oraşului, l-am anunţat pe angajaţii de la Myanma Turism din Rangoon că dispuneţi de mijloace proprii de transport şi că sunteţi un prieten de-al meu. Îndată ce veţi ajunge, veţi suna acasă la mine căci bona mea, Myunt-Myunt, care este o karen, ştie să conducă. Vă va sta la dispoziţie împreună cu Toyota. Luaţi mulţi dolari la dumneavoastră, căci tot ea îi va schimba pe piaţa neagră, cu 50 de kyaţi la un dolar, în loc de şapte.

— Cum voi stabili legătura cu generalul Latt?

— Ye-We vă va spune în seara asta. Ne întâlnim pe terasă la *Oriental,* la ora opt.

— Ştiţi de unde să-l luaţi?

— De ce mă întrebaţi?

— Fiindcă m-a sunat de dimineaţă la hotel, dar nu eram în cameră şi nu a lăsat nici un număr la care să sun.

— Ah, bine!

George Kearod părea surprins, aproape contrariat, iar

privirea îi fugea mai rău ca de obicei. Îi dădu lui Malko un plic de la prietena lui.

— Sunteţi un agent de voiaj austriac în căutare de circuite noi... Când doriţi să vă întâlniţi cu cineva în linişte, duceţi-vă la mine. Nu sunt microbi, iar vecinii sunt obişnuiţi să vadă străini în casa mea.

Râse cu poftă.

— Nu uitaţi nici o clipă că birmanezele nu poartă chiloţi, deşi sunt foarte ruşinoase. Dacă îşi ridică poalele, înseamnă că aţi încurcat-o! Acolo, nu există SIDA. Bine că mi-am amintit, să luaţi cât mai multe cosmetice, căci la Rangoon nu se găsesc, iar birmanezele sunt toarte cochete. Este un mijloc de a le ademeni.

Malko băgă în buzunar biletele de avion, paşaportul şi *voucher*-ele[16]*.* George păru deodată extrem de neliniştit. Îşi luă rămas bun rapid, iar Malko îl văzu sărind în primul *sam-lo* care trecu pe acolo. Micuţa thailandeză tăcu o plecăciune şi zise:

— Drum bun, *Ule* Malko.

În această ţară, nu ţi se spunea pe nume.

*

* *

Malko se uita pe CNN în camera lui, când sună telefonul. Era vocea veselă a lui George Kearod:

— A intervenit o mică schimbare. Ne întâlnim la ora zece la *Pink Panther,* pe Patpong Road II. E bine?

— Da, fu de acord Malko.

Mulţimea de turişti înflăcăraţi se înghesuia pe scara ce ducea la primul etaj al localului *Pink Panther,* unde se ţineau spectacolele *live.* La parter, obişnuitele „go-go girls" se zbenguiau pe scenă, cam fără vlagă. George Kearod îl trăgea după el pe Ye-We, încercând să-şi facă drum prin mulţime. Malko venea în urma lor. Americanul Cunoştea pe toată lumea. Portarul de la intrare îl bătu amical pe umăr, iar o fată îmbrăcată numai în corset îi conduse imediat la o masă de lângă scenă. Un chelner aduse o sticlă de Jonny Walker şi pahare. Încă un local în care George era foarte

[16] Document prin care se garantează anumite servicii în turism (engl.) n.t.

popular. Oamenii se înghesuiseră deja în jurul unui podium dreptunghiular pe care nu era încă nimeni. Un bărbos îi făcu semn americanului care îi şopti lui Malko:

— El este patronul, mi-e prieten.

Ye-We nu prea părea în apele lui şi îşi rotea întruna privirea parcă înfricoşată. Malko se aplecă spre el şi strigă să acopere muzica:

— De ce aţi vrut să ne întâlnim în dimineaţa asta?

George Kearod răspunse în locul lui:

— Are nevoie de bani… Trebuie să-i daţi o mie de dolari. Mai are doar douăzeci de baths în buzunar cu care nu poate să-şi cumpere decât orez. Nu-i aşa Ye-We?

— Da, da, spuse tânărul birmanez, repetând automat. Am nevoie de dolari.

Tivita să se uite la Malko. Acesta nu înţelegea de ce. Totuşi, lucrurile decurgeau normal. Se auzi sunetul gongului. O pereche se urcă pe podium O thailandeză în bikini destul de plinuţă şi un băiat extrem de slab. Începură un dans erotic, dezbrăcându-se reciproc, fără prea multă tragere de inimă. Turiştii priveau muţi şi excitaţi. Acum fata se aplecase peste pântecele partenerului şi îi administra conştiincioasă o felaţie. George şopti la urechea lui Malko:

— Ye-We mi-a spus cu cine trebuie să luaţi legătura la Rangoon. Este o chinezoaică, patroana unui magazin de antichităţi pe nume Chit-Kin, pe Bon-Tha Road, chiar în centrul cartierului chinezesc. La numărul 45, la primul etaj. Toată lumea ştie unde este.

— Şi nu o să atrag atenţia?

— Nu, pentru că se perindă multă lume pe la ea. Practic, toţi turiştii intră în magazinul ei.

— Cum mă va recunoaşte în cazul acesta?

— Foarte simplu. Când intraţi, îi spuneţi „Lalli Wallo”.

— Ce înseamnă?

— „Eşti grasă şi frumoasă”! Este un compliment birmanez care se face femeilor. Nici un străin nu-l cunoaşte. Şi eu o salut mereu în felul acesta. A fost anunţată de un mesager, după instrucţiunile lui Ye-We.

Pe scenă, băiatul se ridicase în picioare. Sexul era disproporţionat în comparaţie cu corpul, părând şi mai

obscen. Se roti încetişor pe loc să-l arate spectatorilor, apoi îşi apucă partenera de mijloc şi se afundă în ea dintr-o dată, până la rădăcină. În local nu se auzea nici musca.

Pe figura fetei apăru la comandă o expresie de extaz, în timp ce băiatul o pistona cu blândeţe. Din când în când îi ridica un picior şi o întorcea cu spatele la el, retrăgându-şi sexul ca să-l mai arate asistenţei. Ascultătoare, fata se aşeză în patru labe, iar el o posedă pe la spate, acompaniat de strigăte de prefăcută plăcere.

— Nu o să mai vedeţi aşa ceva la Rangoon, ricana George Kearod la ureche. Locul cel mai vesel este barul hotelului *Strand,* dar seamănă mai degrabă cu un cimitir… Singura distracţie adevărată rămâne alungatul şobolanilor şi vânătoarea de gândaci.

Malko îşi concentra toată atenţia asupra lui Ye-We. Tânărul părea din ce în ce mai nervos, dar nu din cauza spectacolului. Se întorsese cu spatele la el. Malko nu se simţea în largul lui. De câteva ori, întâlnise privirea birmanezului şi avusese impresia că voia să-i spună ceva, însă, îndată ce George îşi dădea seama, Ye-We se uita în altă parte. Malko încercă să afle mai multe.

— Aţi găsit o locuinţă?

Figura tânărului se lumină.

— Da, da, pot să vă dau adresa, o cămăruţă pe Rajawithee Road numărul 65, la etajul al treilea. La parter este un anticariat. De fapt, eu dorm în depozit, dar am o maşină de scris şi lumină electrică.

Malko îşi notă adresa. Chiar dacă nu avea timp să-l vadă înainte de plecare, Mike Roberts îi va face o vizită tânărului birmanez. Dar ceva îl intriga. Se vedea clar că Ye-We voia să-i transmită un mesaj fără ştirea lui George. Probabil, în legătură cu nişte bani.

— Mâine înainte să plec, trec să vă aduc o mie de dolari. George Kearod aprobă cu înflăcărare.

— Dacă aţi putea să-i daţi şi o armă! La Bangkok, nu prea e în siguranţă. Agenţii Securităţii birmaneze îi urmăresc pe studenţi până aici, apoi îi arestează sau îi ucid. Mai mulţi prieteni de-ai lui Ye-We au dispărut deja, iar cadavrele lor au fost descoperite în canale.

— Îi voi transmite acest lucru lui Mike, spuse Malko fără să se dea de gol.

Deodată, Ye-We se ridică zâmbind ca să se scuze şi se duse la toaletă.

— Nu e în apele lui, observă Malko.

— Este foarte nervos, recunoscu George. Şi aici se simte la fel de ameninţat ca în Rangoon.

Ye-We se întoarse după spectacol. După câteva momente, fata apăru din nou tot în slip, cu o sarbacană în mână. George îşi turnă o porţie zdravănă de whisky şi se aşeză mai confortabil. După câteva mişcări care se voiau senzuale, fata se culcă pe spate pe o rogojină, cu picioarele depărtate, arătându-şi sexul ras. Spectatorii îşi ţineau răsuflarea. Malko simţi deodată nişte degete atingându-l. Îl zări cu coada ochiului pe Ye-We care îl apucase de mână… Ori avea înclinaţii contra naturii, ori voia să-i spună ceva. Intrigat, Malko nici nu se clinti. George îi dădu un cot.

— Priviţi!

Fata pusese o săgeţică în sarbacană, apoi introduse un capăt în vagin. Îndreptă tubul către un panou din apropiere de care erau agăţate vreo zece baloane de toate culorile şi îşi încorda muşchii abdomenului.

Se auzi un pocnet când unul dintre baloane se sparse înţepat de mica săgeată. Izbucni un ropot de aplauze când fata introduse altă săgeată în tub şi se aşeză în acelaşi loc… Malko simţi o bucată de hârtie între degete. Ye-We încerca să-i dea ceva. George se întoarse exact în acel moment şi zări mâna tânărului care o ţinea pe a lui Malko. Strălucirea lentilelor împiedica să se vadă expresia din ochi atunci când îi întâlni privirea lui Ye-We. Tânărul îşi retrase imediat mâna în care avea hârtia.

Pocnetele începură să se succeadă. Baloanele se spărgeau pe rând. Brusc, Ye-We ţipă uşor. Malko zări înfipt în obraz una dintre minusculele săgeţi trase de fată care greşise ţinta. Birmanezul o scoase cu grijă, în timp ce ea îşi vedea de treabă. George zise râzând:

— Lasă, că o să te aline după aceea…

Ye-We surâse încurcat. Malko abia aştepta să se termine spectacolul. Voia să rămână singur cu Ye-We. Se aplecă

spre el.

— Vreţi să mai rămâneţi?

Tânărul se întoarse spre el. Malko văzu imediat că ceva nu era în regulă. Ye-We era palid, pupilele se micşoraseră şi avea trăsăturile încordate. Fără să scoată un sunet, alunecă brusc de pe taburet şi se prăbuşi la pământ. Malko se grăbi să-l ridice, dar văzându-i privirea fixă, înţelese imediat.

Fata care arunca săgeţi îşi terminase numărul, se ridică şi ieşi de pe scenă prin partea opusă. Spectatorii se ridicau fără să acorde nici o atenţie corpului întins pe podea. George se aplecă deasupra lui Ye-We.

— Ce a păţit?

Faţa birmanezului devenise deja vânătă şi cianotizată. Săgeata trebuie să fi fost înmuiată în curara, în cianură sau într-o otravă vegetală asemănătoare... George Kearod rămăsese stană de piatră. Malko se ridică răsturnând taburetul.

— Să o prindem repede pe fată!

Capitolul IV.

Malko şi George pierdură un timp preţios până îşi făcură loc prin mulţimea compactă a spectatorilor care voiau să plece. După aceea, mai pierdură câteva minute parlamentând cu gorila thailandeză care interzicea accesul în culisele de la *Pink Panther.* Cei doi ajunseră în sfârşit într-o cămăruţă sordidă, mobilată doar cu taburete şi puternic luminată de nişte becuri fără abajur, în care se înghesuiau „artiştii", bărbaţi şi femei laolaltă. Unii stăteau pe vine şi câteva fete îşi refăceau machiajul. Mirosea a parfum amestecat cu sudoare şi cu un vag fum gras, specific Asiei.

O uşă din fund se deschidea într-un coridor care ducea spre ieşirea personalului. Malko se uită în jur. Fata cu sarbacana dispăruse. Se întoarse către George.

— Întrebaţi-le pe ele!

Americanul le întrebă în thailandeză, apoi îi traduse lui Malko:

— A plecat imediat după ce şi-a terminat numărul. Mai mult nu ştiu nici ele. Trebuie să-l întrebăm pe patron.

Se întoarseră în salonul care se golea. Aruncaseră un cearceaf peste cadavrul lui Ye-We, iar doi chelneri îl păzeau.

— Chemaţi-l pe patron, îl îndemnă Malko pe George.

Acesta se duse la bar. Malko se aplecă peste cadavru, ridică cearceaful şi se uită la mâinile birmanezului. Faţa devenise acum de un albastru de ardezie. Îi desfăcu degetele de la mâna dreaptă şi luă bucăţica de hârtie. Dar nu avu răgazul s-o citească, căci George se întorcea cu patronul, un european bărbos, cu figură de maimuţă.

— Nu o cunoaşte pe fata aceea, spuse americanul. A înlocuit-o doar pe cea care făcea de obicei numărul. În Bangkok sunt vreo douăsprezece fete care fac aşa ceva. Trebuie să aşteptăm până mâine când va veni titulara.

— Mâine, voi fi la Rangoon, zise Malko.

— Mă voi ocupa eu împreună cu poliţia thailandeză.

Bărbosul se întoarse fără grabă ca să-i primească pe cei

doi poliţişti care tocmai intrau. Era mai degrabă supărat. Incidentul acesta va mai adăuga o şpagă la şirul celorlalte pe care le dădea ca să funcţioneze fără dureri de cap. Malko şi George nu mai aveau ce să facă, prin urmare, dispărură. La parter, o grămadă de turişti aşteptau să înceapă următorul spectacol. În timp ce mergeau pe Patpong Road, Malko întrebă:

— Cine l-a asasinat pe Ye-We?

— Agenţii din Serviciile secrete birmaneze, spuse imediat americanul, li voiau demult pielea. Au plătit-o pe fata aceea pe care probabil o vor lichida.

— De unde au ştiut că Ye-We se ducea în seara asta la *Pink Panther?* întrebă Malko.

— Nu ştiu, mărturisi americanul. Ye-We a cerut să schimbăm planul. Voia să vadă şi el cum este. Poate că i-a spus vreunui prieten.

— Da, sigur, zise Malko cu gândul în altă parte.

Chiar de la prima lor întâlnire, Malko avea senzaţia că George stătuse ca un zid între el şi Ye-We. Însă, de ce oare? Starea lui proastă se accentua.

— Nu putem s-o găsim acum pe fata care făcea numărul în mod obişnuit? Aşa, vom putea ajunge la cealaltă.

— Patronul nu ştie unde stă. Fetele îşi schimbă mereu locuinţa. De-abia ştie cum le cheamă şi nici nu-i pasă. Aici nu le oferă nici siguranţă, nici contract. Le plăteşte lunar. Când dispar, e foarte bine.

— Nu e semn bun, observă Malko gânditor. De ce l-au lichidat serviciile birmaneze pe Ye-We, dacă tot vor să colaboreze cu americanii?

— Nu are nici o legătură, spuse George Kearod. Asta este o înţelegere de un secret absolut. Subordonaţii generalului Latt nu sunt la curent cu acest lucru şi îşi văd de treabă eliminând oameni ca Ye-We. Asta nu înseamnă că Thiha Latt face un joc dublu. Dar e îngrozitor. Mă ataşasem mult de Ye-We.

Se opriseră la colţul străzii Silom. În seara asta nu puteau face nimic.

— Bine, zise Malko. Sunaţi-l mâine în jurul prânzului pe Mike şi vedem ce va hotărî.

George se tocmi îndelung cu un taximetrist, apoi plecă spre *Oriental.* Moartea subită a lui Ye-We punea multe întrebări. Chiar de la începutul serii, studentul încercase să-i transmită ceva fără ştirea lui George Kearod, prin intermediul acelei bucăţi de hârtie. Malko o despături. Dar nu găsi decât un număr scris cu stângăcie: 71 106 şi un nume: You-Yi.

Îndată ce intră în apartamentul de la *Oriental,* el formă numărul. Dar nu răspundea nimeni. Auzi în engleză că numărul apelat era inexistent… Doar dacă nu cumva era un număr din Birmania. Mike Roberts putea să facă un pic de lumină. Contemplă gânditor râul Menam Chao Phraya, pe care circulau câteva jonci.

*

* *

— Este un număr din Rangoon sau din Mandalay, spuse Mike Roberts, căci are cinci cifre. Cât despre nume, cred că e chinez, însă mulţi birmanezi sunt de origine chineză.

— Aveţi încredere în George Kearod? îl întrebă Malko pe neaşteptate.

Grăsanul îl privi pe Malko puţin încurcat. El îi povestise cum decursese asasinarea birmanezului, dar nu îi împărtăşise şi îndoielile sale.

— Da. Aşa cum poţi să ai încredere într-un tip care lucrează cu tine de aproape douăzeci de ani… Practic, este singurul nostru informator din Birmania. Ne-a furnizat o grămadă de informaţii pe care le-am verificat şi a simpatizat cu mişcarea studenţilor urmând instrucţiunile noastre. Am controlat în mai multe rânduri cât de devotat ne este… Nu are apucături homosexuale, nici comunist nu e şi nu prea are nevoie de bani.

— Birmanezii nu îl au la mână cu aventuri cu femei?

Americanul se strâmbă cu scepticism.

— George este celibatar. Nu au cum să-l facă să ciripească. Iar pentru ei, poveştile de amor nu au nici o importanţă.

— Totuşi, Ye-We s-a comportat destul de ciudat, insistă Malko. De ce se temea de George? În plus. Am avut impresia că americanul nu voia cu nici un preţ să-l lase

singur cu mine…

— Cu toate astea, v-aţi întâlnit astăzi cu el…

— Este adevărat, admise Malko, dar între timp a murit. Oricum a vrut să vină şi George.

Mike Roberts îi aruncă o privire îngrozită.

— Doar nu credeţi că George ar fi comandat asasinatul….

— Nu mai sunt sigur de nimic, spuse cu prudenţă Malko, dar simt că ceva nu este în ordine. Poate că Ye-We nu avea încredere în George dintr-un motiv străin de problema noastră. Sau poate că George ştia ceva necurat despre el… Oricum, suntem în ceaţă.

— Vreţi să vă mai amânaţi plecarea?

În glas i se citea puţină tristeţe. Această misiune era copilul lui… Malko nu voia să-i spună ce gândea. Americanul se grăbi să continue:

— Dacă nu plecaţi astăzi, ne va lua ceva timp ca să reorganizăm totul. Cât despre George, pot să bag mâna în foc.

Dorinţa lui de a-l vedea pe Malko începându-şi misiunea era aproape de plâns. Din milă, dar şi puţin dezamăgit, acesta spuse:

— Voi pleca aşa cum am prevăzut.

— Am un prieten la Criminalistică aici în Thailanda, zise imediat americanul. Voi încerca să fac lumină în această poveste urâtă… S-au mai întâmplat cazuri ca acesta. Serviciile birmaneze folosesc multă otravă şi pumnale. Cred că nu este o coincidenţă… dar este pielea dumneavoastră în joc şi aveţi tot dreptul să nu mă credeţi.

— Ba vă cred, spuse Malko.

Mike îşi exprimă uşurarea scoţând din birou o sticlă de coniac Gaston de Lagrange începută deja. Fiindcă Malko se scuzase că nu bea alcool aşa de dimineaţă, americanul îşi turnă o porţie dublă într-un pahar imens şi adulmecă cu plăcere.

— O să-l pun pe George în priză diseară, când vom cina împreună, ca să urmărească îndeaproape ancheta poliţiştilor thailandezi. Îi voi transmite rezultatul lui Jack Mankoff, şeful Centralei din Rangoon.

— Credeam că nu vrea să se amestece în povestea

asta… Mike râse uşurat.

— Totuşi, lucrăm pentru aceeaşi misiune… Este obligat să transmită la rândul lui ceea ce află de la noi. În plus, este un tip simpatic. Cam prudent, atâta tot.

Malko se ridică.

— Bine, uraţi-mi mult noroc.

— Mă voi ruga pentru dumneavoastră în fiecare zi, spuse Mike Roberts.

*

* *

George Kearod îl aştepta pe Malko în holul răcoros al hotelului *Oriental.* Când îl văzu, veni repede spre el.

— Am noutăţi! A fost găsită fata care l-a ucis pe Ye-We.

— Unde?

— Într-un canal, cu gâtul tăiat. Poliţia thailandeză ne asigură că a fost executată aseară, după ce şi-a terminat numărul, i-au promis bani, dar au plătit-o în acest fel. Ticăloşii de birmanezi!

Ancheta se oprea brusc. Malko vru totuşi să alunge suspiciunile care îl chinuiau.

— Aseară, Ye-We nu părea în apele lui, remarcă el. Nu aţi observat nimic?

George îl aprobă energic.

— Da, ştiu. Era un băiat foarte sentimental. Logodnica lui a rămas la Rangoon şi voia să-i transmită un mesaj. Eu l-am sfătuit cât am putut să renunţe, dar nu m-a ascultat. Cred că intenţiona să vă roage pe dumneavoastră pe ascuns. Nu v-a pomenit nimic?

— Ba da, spuse Malko.

I se luase o piatră de pe inimă. În sfârşit, acum ştia de ce Ye-We se comportase atât de ciudat.

— Mai precis, ce v-a spus?

— În fine, nu a avut timp să vorbească. Dar, chiar înainte de a muri, a încercat să-mi strecoare o bucată de hârtie pe care scrisese un nume – You-Yi – şi un număr de telefon.

— O mai aveţi?

— Nu, i-am dat-o lui Mike, dar nu spuse că ştia numărul pe dinafară.

— Bietul Ye-We, oftă americanul copleşit de tristeţe. Era

foarte sentimental ca toţi birmanezii. El, care voia să-şi consacre întreaga viaţă revoluţiei! În orice caz, să nu încercaţi să luaţi legătura cu această You-Yi, căci este în mod sigur supravegheată.

Kearod îşi scosese ochelarii şi îl fixa pe Malko cu ochii lui miopi. Era sincer supărat.

— Voi fi prudent, îl linişti Malko. Totuşi, nu vă miră acest omor?

— Nu în totalitate, răspunse americanul. Serviciile birmaneze îi urmăresc în permanenţă pe oamenii ca Ye-We şi nu sunt deloc fiinţe subtile.

— Sper ca filiera pe care m-a îndrumat să fie cea bună, făcu Malko. Dumneavoastră nu veniţi la Rangoon?

George clătină din cap.

— Încă nu ştiu, depinde de autobuze. Dacă mă voi hotărî să vin, vă voi anunţa din timp. Nu vă conduc la aeroport. Este plin de agenţi care supraveghează zborurile spre Rangoon.

Îşi strânseră mâinile îndelung, iar Malko se urcă în limuzina hotelului care îl aştepta.

*

* *

Yangon Airport. Inscripţia se etala pe toată lungimea unei clădiri albe şi mizere. Lui Malko îi trebui ceva timp ca să-şi dea seama că Yangon era numele birmanez al capitalei Rangoon. Avionul Airbus aparţinând companiei *Thai'* era foarte aglomerat, deoarece oamenii o preferau în locul companiei *Burma Airways,* ale cărei aparate cădeau ca muştele. În zece ani, flota lor ajunsese de la cincisprezece aparate, doar la cinci... Cu ea mergeau foarte puţini străini, ci numai birmanezii, uşor de recunoscut după veşmintele lor şi câţiva thailandezi.

Se aşeză la coadă pentru formalităţile de la vamă. Aeroportul nu avea aer condiţionat şi atmosfera era îngrozitoare. În spatele poliţiştilor de la sosire, câţiva civili îi cercetau cu suspiciune pe nou-veniţi. Erau agenţii Serviciului secret. Controlară cu mare atenţie valiza şi servieta lui Malko. În sfârşit, apăru o birmaneză micuţă de statură care îl trase deoparte.

— Domnul Malko Linge, începu ea, sunt funcţionară la Myanma Travel. Domnul George ne-a anunţat să vă trecem la clasa VIP pentru că lucraţi în turism. V-am rezervat cea mai bună cameră la *Ştrand Hotel.* Vă va duce o maşină până acolo.

Dură mai puţin de o oră până îşi recupera bagajele... Malko îşi găsi călăuza la ieşire, după ce schimbase o sută de dolari la cursul oficial de şapte kyaţi pentru un dolar. La acest curs, Birmania era mai scumpa decât Japonia...

Afară nu prea erau maşini, ci o grămadă de tricicluri, iar unele. Aveau câte un ataş lateral. La bordul unui Peugeot vechi, merseră pe un bulevard larg, mărginit cu vegetaţie luxuriantă şi întâlniră autobuze verzi antice, în care oamenii stăteau ca sardelele. Pietonii se plimbau pe trotuar. Erau foarte puţine maşini particulare. Parcă era acum cincizeci de ani. Nişte camionete mici de fabricaţie japoneză, marca Mazda, serveau drept taxiuri colective, cu două băncuţe de o parte şi de alta în care se înghesuiau vreo douăsprezece persoane. Oraşul semăna cu un parc întins, cu căsuţe inundate de verdeaţă. Când începură să coboare pe Kaba Aye Pagoda Road, călăuza îi arătă lui Malko acoperişul auriu al unei imense pagode.

— *Shwedagon Pagoda, very beautiful!*

Era cea mai mare pagodă din lume, cu dimensiuni impresionante. Vegetaţia începea să se răărească, făcând loc unor largi bulevarde cu nenumărate intersecţii, pline de biciclişti şi de ricşe. Trotuarele gemeau de negustori în aer liber şi de o mulţime ameţitoare. Bărbaţii şi femeile erau îmbrăcaţi cu tradiţionalele *longyi.* Malko zări catargele câtorva cargouri ancorate pe fluviul Rangoon, chiar vizavi de *Strand Hotel.* Cu o jumătate de secol în urmă, ar fi fost unul dintre cele mai vesele hoteluri engleze. Astăzi însă, cu coloanele de un ocru murdar şi cu aparatele de climatizare care depăşeau ferestrele ca nişte bomboane imense, construcţia semăna cu un diplodoc eşuat în mâlul fluviului Rangoon.

Interiorul – acaju, cu plafoane imense şi ventilatoare – parcă era un decor din romanele lui Somerset Maugham. Camerele erau aliniate de-a lungul unei galerii situate

deasupra unei imense curţi interioare. Ascensorul în care se urcase Malko se balansa cu un scârţâit înfiorător, dar îl duse totuşi la etajul său.

Când băiatul îi deschise uşa „apartamentului”, o grămadă de gândaci grăsuţi şi rapizi se împrăştiară în toate părţile. Schelele întunecau ferestrele, din tavan căzeau bucăţi mari de tencuială, iar baia ar fi făcut de râs chiar şi un lagăr de concentrare.

— Apa caldă curge doar de la opt, la opt şi jumătate dimineaţa, îl informă băiatul cu părere de rău.

Totuşi avea telefon care era mai mult ca sigur ascultat. Malko ceru imediat numărul din Rangoon al lui George. Îi răspunse o femeie care nu vorbea prea bine engleza.

— Sunt un prieten de-al lui George şi am sosit acum în Rangoon, spuse Malko.

— *Yes, Yes,* răspunse Myunt-Myunt. Vin să vă iau… La ce cameră?

Malko o informă şi, după ce închise, formă numărul Andreei Mayer. Tânăra diplomat îi răspunse imediat şi discutară în germană ca şi cum se cunoşteau de când lumea. Ea îi vorbi foarte normal.

— Veniţi la mine acasă să cinăm, îi propuse aceasta. Vă trimit o maşină la hotel. Dar devreme, pe la şapte, din cauza interdicţiei de circulaţie.

*

* *

— Sunteţi aşteptat jos, îl anunţă centralista.

Malko evită liftul „astmatic” şi coborî pe scări. O birmaneză tânără cu o figură fină şi cu o coadă lungă împletită se înclină în faţa lui.

— Eu sunt Myunt-Myunt. Domnul George mi-a spus să mă ocup de dumneavoastră. Am venit cu maşina. Vreţi să mergeţi în oraş?

— Da, spuse Malko, vreau să merg puţin pe la anticariate.

— Nu sunt prea multe, îl avertiză birmaneză şi nu au mare lucru.

Se puteau înţelege destul de bine în engleză… Malko o urmă până la o rablă de Toyota pe care numai vopseaua o

mai ţinea să nu se dezmembreze. Viteza a treia abia depăşea patruzeci de kilometri la oră şi îi punea în pericol de moarte. Un abur uşor ieşea prin orificiile climatizorului, iar Myunt-Myunt pândea cu groază „sughiţurile” motorului. Ea îl purtă pe bulevardele animate din centrul oraşului, iar el privea fără pic de interes vitrinele magazinelor care ofereau false obiecte de anticariat şi sculpturi în lemn. Când consideră că a văzut destul, spuse:

— O cunoaşteţi pe Chit-Kin?

Birmaneză o cunoştea. Puţin tulburată, era cât pe ce să treacă pe roşu, dar dădu înapoi sub privirile uimite ale poliţistului cu caschetă albă. În ciuda traficului modest, se pare că birmanezii erau la fel de disciplinaţi ca elveţienii. Trebuie menţionat faptul că o amendă se ridica la două sute de kyaţi, adică jumătate din salariul lunar. Ajunseră pe Merchant Street, unul din marile bulevarde din sud-vestul oraşului şi trecură pe lângă Ambasada americană. Aşezat în mijlocul trotuarului de vizavi, un panou conţinea următoarea lozincă: „Jos cu homosexualii care pactizează cu imperialiştii!” Era delirant…

În ochii Juntei de altădată, bolnavă de xenofobie galopantă, toţi străinii erau catalogaţi drept imperialişti. Chiar şi sovieticii care i-au ajutat atât de mult, înainte de a arunca mănuşa…

După ce trecură de încă trei blocuri, ajunseră în cartierul chinezesc. Mirosurile erau altele, iar străzile şi mai aglomerate. Myunt-Myunt se opri pe o străduţă transversală, plină de gropi ca un drum african şi îi arătă un portic pe partea cealaltă şi o scară întunecoasă.

— Aici este Chit-Kin. Vreţi să schimbaţi dolari pe piaţa neagră? Malko îi dădu trei sute şi coborî. Dar vru să se suie imediat în maşină. Sute de peşti uscaţi erau înşiraţi pe trotuar într-o putoare îngrozitoare… Traversă în grabă şi intră pe culoar. Scara era neagră de murdărie. Când ajunse la primul etaj, bătu la o uşă din lemn. Aproape imediat, se deschise o ferestruică aflată chiar vizavi de casa scării în cadrul căreia apăru figura luminoasă a unei chinezoaice.

— D… Chit-Kin? întrebă Malko.

Ferestruica se închise. După câteva clipe, se auzi

zgomotul unor zăvoare, iar uşa se întredeschise şi pătrunse într-o încăpere ticsită cu fel de fel de obiecte al cărei miros îl făcea să regrete duhoarea din stradă. Putoarea de hazna îl trăsnea.

Înghesuite peste tot şi până în tavan, zăceau mobile, păpuşi tradiţionale, tobe, lemnărie aurită, bibelouri. În mijlocul încăperii, un hamac era agăţat de tavan cu patru lanţuri în care dormea ghemuit un bătrânel. În fund, Malko zări o bucătărioară de o împuţeală respingătoare... Chinezoaica dădu la o parte draperia care separa altă cameră şi mai dezordonată... Malko descoperi cu uimire un pat mare cu baldachin, cu nişte perdele chinezeşti superbe, dar cam zdrenţuite şi alte obiecte de porţelan înghesuite.

În pat trona un monstru adipos şi fără vârstă. Alături, zăcea o ceaşcă ciobită şi un ceainic albastru de Hue[17]. Picioarele goale erau negre de murdărie, iar ochii oblici, porcini, erau ascunşi de pleoapele grase. Chinezoaica îi zise lui Malko în şoaptă:

— *Daw*[18] Chit-Kin.

Încercând să-şi ascundă dezgustul, el reuşi să zâmbească şi zise:

— Lalli Wallo!

Enormei chinezoaice îi trebuiră zece secunde că să înţeleagă ce a vrut să spună Malko. Apoi izbucni brusc într-un hohot de râs sănătos care îi zguduia toate şuncile, repetând întruna ce spusese el. Râdea cu lacrimi. Cuvintele lui avuseseră efect. În fine, se linişti şi întinse mâna grăsulie, făcându-i loc lângă ea. Li se aduse ceaiul. Malko simţi privirea vicleană a chinezoaicei care îl studia şi simţea în nări duhoarea îngrozitoare care domnea în încăpere. Chit-Kin râse din nou, murmurând „Lalli Wallo” ...

— Vin din partea lui Ye-We, spuse Malko încetişor.

Chit-Kin reluă tonul serios şi clătină cu gravitate din cap şi şopti:

— Da, ştiu, am fost prevenită că veţi sosi. Aici, nu există

[17] Fostă capitală a Vietnamului, unificată de Gia Long în 1802 unde se găsesc palate, mormintele împăraţilor şi temple. Măsoară aproximativ 209 000 h. (n.t.)

[18] Doamnă (n.a.).

nici un pericol, toată lumea vine să o vadă pe Chit-Kin.

De când venise Malko, uşa din lemn fusese deschisă doar de trei ori. Nou-veniţii se instalau într-un colţ din camera mare şi şuşoteau în mare taină. Chit-Kin avea o mulţime de angajaţi.

Li se aduse orez, iar chinezoaica îi arătă „regatul" cu un gest amplu şi încurajator.

— Trebuie să cumperi ceva de la mine, astfel, agenţii din Special Branch nu îşi vor da seama de nimic. Eu voi telefona în locul dumneavoastră.

Scoase de sub pat un telefon vechi, formă un număr şi vorbi în chineză. Malko începu să examineze acel talmeş-balmeş, căutând un obiect care se putea cumpăra. Până la urmă, se opri la o cutie lăcuită, vopsită în albastru care nu suferise prea multe stricăciuni, în orice caz, legătura cu Ye-We funcţionase... Nu ajunsese încă la generalul Thiha Latt, dar apucase un capăt al firului. Când se întoarse cu cutia albastră în mână, Chit-Kin închisese deja şi se îndopa cu orez. Ea clătină din cap în semn de aprobare. Foarte bine, este cea mai frumoasă. Şi cea mai scumpă...

Se strică din nou de râs... După ce se potoli, îşi reluă tonul serios şi spuse:

— O mie de kyaţi! Pentru întâlnire, mai trebuie să aşteptaţi puţin. Persoana o să vină. Duceţi-vă şi staţi alături. Trebuie să-i primesc şi pe alţii.

Se auzi încă o bătaie în uşă. Aşezat pe un scaun chinezesc îngrozitor de inconfortabil, Malko văzu doi bărbaţi şi o femeie care discutau în şoaptă cu Chit-Kin. După aceea unul dintre bărbaţi rămase singur în picioare, aşteptând vreo zece minute până catadicsi să-l primească. Se încinse o discuţie aprinsă jumătate în birmaneză, jumătate în chineză. Oare cu cine se va întâlni?

O tânără chinezoaică foarte palidă deschise uşa, ţinând un pachet cât o cărămidă în mână, învelit într-un ziar vechi... Malko zări printr-o crăpătură, nişte bancnote de 90 de kyaţi. Se pare că „regatul" lui Chit-Kin era centrul nenumăratelor afaceri dubioase.

Uşa se deschise în sfârşit, în prag apărând o asiatică de vreo patruzeci de ani, absolut superbă, deşi cam voinică.

Era machiată cu multă grijă, într-o rochie elegantă, mulată, cu tocuri înalte, cu unghii lungi şi roşii. Intră în camera lui Chit-Kin cu privirea în pământ şi trase perdeaua.

După câteva minute, Chit-Kin îl strigă pe Malko, cu o lucire veselă în priviri. Musafira stătea cuminte pe marginea patului. Ea îi zâmbi cu căldură lui Malko, iar Chit-Kin spuse în engleză:

— *Daw* May Sein. Este persoana cu care trebuia să vă întâlniţi. Este prietenă foarte bună cu cel pe care l-aţi văzut la Bangkok.

Această fiinţă apetisantă nu avea nimic în comun cu Ye-We, studentul timid. May Sein ganguri într-o engleză perfectă:

— Mă bucur să vă cunosc. Sunteţi prieten şi cu George, nu-i aşa?

— Da, recunoscu Malko puţin mirat.

Se pare că izolarea nu era tocmai punctul forte al birmanezilor… May Sein răsuci un fir tras din ciorap şi adăugă imediat:

— Ştiu de ce aţi venit la Rangoon şi pe cine vreţi să vedeţi, însă această întâlnire trebuie să fie învăluită într-o mare taină.

Se ridică, pregătindu-se să plece…

— Cum pot să dau de dumneavoastră? o întrebă Malko.

— Îndată ce voi obţine un răspuns, vă voi contacta eu. O voi suna pe Myunt-Myunt, bona lui George şi îi voi spune că trec pe la ea să iau nişte „Kalagas[19]”. Voi avea un mesaj pentru dumneavoastră.

Se ridică şi îi întinse mâna care părea să nu aibă nici un os… Malko nu ştia că se afla într-un cinematograf birmanez. Oricum, May Sein era mai mult decât seducătoare. Plecă învăluită într-un abur parfumat.

În aceeaşi clipă, perdeaua fu dată la o parte de o mână nevăzută. Apoi, Malko zări încântătoarea faţă ascuţită şi netedă cu buze groase şi roşii cu nişte ochi oblici şi foarte negri. Era o femeie foarte tânără. Chit-Kin îi făcu semn să intre. Malko îşi ţinu răsuflarea. Era îmbrăcată în veşmântul tradiţional birmanez, cu un soi de bolerou mulat pe pieptul

[19] Tapiserii (n.a.).

destul de mare pentru o asiatică şi un *longyi* roz care îi strângea şoldurile rotunde şi foarte arcuite. Schimbă câteva cuvinte cu Chit-Kin. La ordinul acesteia, fata se duse şi scotoci într-un cufăr şi scoase nişte rujuri şi alte farduri pe care le băgă imediat în geantă, apoi le plăti cu dolari îndoiţi cu multă grijă.

Părăsi încăperea cu ochii în pământ, sub privirea şireată a lui Chit-Kin, care izbucni în râs şi zise:

— Când ai nişte sâni ca ai ei, nu rămâi nemăritată!

— L-aţi vândut farduri?

Chinezoaica cea grasă spuse cu mândrie:

— Este singurul loc din Rangoon unde se mai găsesc. Cu toate că nu prea are nevoie. Este superbă. A refuzat să se mărite cu un general pentru că nu-i plac militarii.

Văzând că Malko tace, zise cu o lucire amuzată în ochi:

— Dacă vrei să petreci o seară cu ea, trebuie să-mi aduci un cartuş de „555[20]”.

— Cu ce se ocupă? Întrebă Malko într-o doară.

— Este actriţă, ca şi cealaltă. O cheamă You-Yi. În chineză, numele ei înseamnă „Floare gingaşă”.

Malko simţi că pulsul o ia razna. Întâmplarea i-o scosese în cale pe logodnica lui Ye-We.

[20] 555 State Express. Ţigări englezeşti, (n.a.).

Capitolul V.

— *A friend is waitting for you at the bar*[21].

— Vin, zise Malko.

Era şapte fix. Se întorsese la hotel acum o jumătate de oră direct de la Chit-Kin, când începuse să se întunece. Myunt-Myunt îl lăsase la *Strand* şi îi dădu întâlnire a doua ai. De când se întorsese, se tot întrebase dacă s-o sune pe superba You-Yi sau să acţioneze cu mai multă prudenţă. Probabil că telefonul din cameră era ascultat şi-apoi, You-Yi putea să-l aibă la fel de bine sub supraveghere. Noaptea era întotdeauna un sfetnic bun... îşi pusese o cămaşă din voal şi un costum din alpaca, apoi coborî. La asfinţit, nu mai era căldura aia sufocantă... Barul imens cu opt ventilatoare era absolut pustiu, în afară de o blondă, sprijinită cu spatele de tejghea, care îl privea intrând.

Malko fu izbit de la început de masca de o insolentă senzualitate şi de zâmbetul animalic ce trăda o infinită poftă pentru plăcerile vieţii. Era o femeie impunătoare ai cărei ochi cenuşii îl măsurau cu o aviditate abia disimulată.

Ca să nu rămână mai prejos, Malko o cercetă şi el cu privirea. Rochia dintr-o lână uşoară, albă, se mula pe sânii umflaţi şi bine strânşi în sutien şi se termina foarte sus pe coapse, dezvăluindu-i picioarele lungi în formă de fus. Cureaua, care îi strângea puţin cam tare mijlocul şi pantofii cu tocul înalt, adăugau un farmec vulcanic acestui ansamblu deja exploziv.

Cu o naturaleţe absolută, ea îl sărută pe Malko, atingându-i buzele ca şi cum s-ar fi cunoscut de când lumea.

— Eu sunt Andrea Meyer, spuse ea. Bun-venit la Rangoon! Vocea era caldă, cu un accent bavarez pronunţat. Malko nu se aşteptase la o asemenea surpriză. Dacă agenţii din NIB îi supravegheau, vedeau doar o revedere oarecare.

— Vă mulţumesc pentru că v-aţi deranjat, spuse el.

---

[21] Vă aşteaptă un prieten la bar. (n.a.).

— Oh, nu aţi fi găsit casa în veci! Mai ales că se stinge lumina, trebuie să cinăm foarte devreme, *nicht war?* Să mergem.

El o urmă până la Mercedesul 190 în jurul căruia se adunaseră deja câţiva gură-cască. O maşină ca asta valora salariul unui birmanez modest de-a lungul a zece secole. Andrea Meyer se urcă la volan şi merseră pe Pansodan Street. Când trecură prin dreptul unei clădiri albe păzite de un poliţist, cu bare la toate ferestrele de la parter, tânăra nemţoaică zise:

— Aici este sediul BSI. Adică al tipilor care ne „veghează”… Au sute de informatori în oraş. Liniile noastre telefonice sunt ascultate şi deseori suntem urmăriţi. Dar nu se ating de noi, căci nu vor să aibă necazuri cu străinii…

După câteva minute, ajunseră într-o piaţetă rotundă unde se întâlneau numeroase bulevarde. Andrea Meyer intră pe o alee neasfaltată, înghesuită între două bulevarde, la capătul căreia se înălţa o casă mare în stil colonial englez. Holul era imens, cu lambriuri peste tot şi tavanul foarte înalt. În dreapta, Malko zări sufrageria, iar pe masă, doar două tacâmuri…

— Soţul meu este plecat la Mandalay pentru câteva zile. Trebuie să mă duc şi eu, îi explică Andrea. Cât despre Jack Mankoff, vrea să vă întâlniţi numai în cazul în care apare un motiv serios. Ştiţi foarte bine că nu-i place prezenţa dumneavoastră aici. În plus, birmanezii îl supraveghează îndeaproape. Nu este cazul să le atrageţi atenţia.

Îl încuraja.

— Când veţi primi pistolul meu?

— Cred că peste două zile, dar fără îndoială, nu veţi avea nevoie de el. Când nu sunt măceluri, ţara este foarte paşnică…

Se instalaseră în faţa uşii-ferestre la o masă joasă, cu picior în formă de panteră din bronz ce susţinea o placă din sticlă, achiziţionată, fireşte, de la Romeo. Andrea îi dădu lui Malko un pahar de Cointreau cu multe cuburi de gheaţă şi îşi luă şi ea unul. Ridică paharul.

— Pentru sejurul dumneavoastră la Rangoon. Am primit ordin să vă stau la dispoziţie, dar nu ştiu exact ce trebuie să

faceţi.

Malko era stânjenit. Andrea nu era îndreptăţită să ştie ce misiune îi fusese încredinţată de CIA şi nu glumea cu astfel de treburi.

La urma urmei, ea nu era decât un „străngер”. Până la urmă, se mulţumi să-i răspundă:

— Am venit ca să iau legătura cu partizanii lui Aung San Suu-Kyi şi să evaluez situaţia.

Andrea învârtea cuburile de gheaţă în pahar şi îi adulmeca aroma. Se strâmbă.

— Stă ca un ghimpe în talpa guvernului militar, spuse ea. Cu ocazia ultimelor evenimente şi-a câştigat o popularitate incredibilă. Contestatarii aveau nevoie de un portdrapel. Şi au găsit persoana. De trei luni, are domiciliu forţat şi nu are nici o legătură cu exteriorul ca să nu se poată prezenta la alegeri. Japonezii au suspendat ajutorul cât timp va sta sub supraveghere. Iar birmanezii au nevoie cu disperare de banii lor... Nu ca să cumpere arme cu care să tragă în mulţime. Dacă o vor elibera, sigur va câştiga alegerile. Nu aş vrea să fiu în locul generalului Ne Win...

Ea îşi mişcă piciorul, iar Malko zări în treacăt coapsa fusiformă şi lungă. Acest „tete-a-tete” neaşteptat îi făcea plăcere. Dacă toţi „străngер”-ii CIA ar arăta ca această tânără încântătoare... Andrea chicoti cu senzualitate.

— Mi se pare foarte ciudat să mă aflu aici cu dumneavoastră. Sunteţi o *legendă* a Companiei... Aveţi într-adevăr nişte ochi aurii uimitori. Ce mai e pe la castel?

— Este binişor, zise Malko zâmbind, dar mă costă o avere... Ea se ridică.

— Veniţi la masă, nu prea avem mult timp. Se stinge lumina. Sufrageria era decorată cu tablouri superbe de pictori italieni, vesela fină şi vinul rafinat. Un majordom indian îi servise tăcut un curry delicios, lux neaşteptat în această ţară, în care domnea o penurie totală. În lumina lumânărilor, ochii Andreei scânteiau, aruncându-i lui Malko ocheade pofticioase. După ce terminaseră de mâncat, se duseră pe canapea.

— O cunoaşteţi pe o oarecare Chit-Kin? o întrebă el brusc.

Andrea se uită la el amuzată.

— Observ că aţi început să apreciaţi deja folclorul birmanez! Ce persoană din Rangoon n-o cunoaşte pe Chit-Kin? Toţi colegii noştri bărbaţi au avut de-a face cu ea.

— Ah, da?

— Este cea mai mare „mijlocitoare” din oraş. Magazinul de antichităţi este doar un paravan. De altfel, este foarte bogată şi nu are nevoie să-şi câştige existenţa. Se spune că are sute de lingouri de aur îngropate în grădina casei… Dacă aveţi nevoie de o birmaneză încântătoare, aproape virgină şi supusă, sau de o actriţă, ori de o bonă care să vă trezească dimineaţa răsfăţându-vă, toate astea le găsiţi la ea.

— Conduce o reţea de prostituţie?

— Printre altele, are şi un supermagazin cu lucruri care nu se găsesc pe la noi. Femeile au prins năravul să-şi vândă farmecele în schimbul lucrurilor pe care şi le doresc. Cum Chit-Kin se ocupă atât de mult cu piaţa neagră, le face rost de tot ce au nevoie şi împuşcă doi iepuri dintr-o dată.

— Am crezut că Serviciile supraveghează absolut totul…

Andrea râse veselă.

— Bineînţeles, dar ei sunt mai corupţi decât ceilalţi. Chit-Kin suge de la două oi… în plus, cum este lesbiană, încearcă mai întâi fetele pe care le recomandă apoi clienţilor…

— Prin urmare, este şi îndrumătoare?

— Fireşte! Dar nu spune acest lucru tuturor angajaţilor. Cine v-a recomandat-o?

— George Kearod.

— Ah!

Acest „ah” spunea mai mult decât cuvintele înseşi. Andrea rămase pe gânduri, învârtind maşinal cuburile de gheaţă în paharul cu Cointreau. Malko o întrebă nedumerit:

— Mi se pare că aveţi reţineri în legătură cu el. Cu toate astea, lucrează pentru Companie de foarte multă vreme…

— Este adevărat. Câteodată face treabă bună şi vorbeşte birmaneză, ceea ce este vital pentru noi. În timpul evenimentelor, l-am văzut cu toţii alături de studenţi şi ştiu că i-a ascuns la el. Însă uneori este puţin… cam uşuratic. Şi pe urmă, nimeni nu ştie prea multe despre viaţa lui. Eu

personal nu am încredere totală în el.

Malko simţi fiori reci pe şira spinării. Nu era posibil ca ideea nebunească ce îi încolţise la Bangkok să devină concretă. Mai ales acum, când venise la Rangoon. Iar George Kearod ştia ce misiune are... Trebuia cu orice preţ să lămurească lucrurile.

— Spuneţi-mi mai multe.

Andrea îşi aprinse o ţigară.

— Nu îndrăznesc, mărturisi ea. Sunt doar zvonuri. Aici, nouăzeci la sută din ce se spune este fals. Anumite persoane au povestit că George a fost arestat şi închis timp de douăzeci de zile de Military Intelligence, dar apoi i-au dat drumul...

Dacă era adevărat, iar George ascunsese acest fapt celor de la CIA, însemna că era extrem de grav.

— Se poate verifica? o întrebă el derutat.

— Foarte greu. Se deplasează mereu între Rangoon şi Bangkok. În plus, noi nu avem informatori în interiorul Serviciilor birmaneze. Nici măcar japonezii nu au reuşit. Numai thailandezii au făcut-o, dar ei spun verzi şi uscate.

Malko simţea o răceală în spate. Dacă birmanezii îi cunosc misiunea, era în pericol de moarte. Andrea îl fixa cu un aer nedumerit.

— Sunt sigură că nu mi-aţi spus totul, oftă ea. Nu trimit ei un om ca dumneavoastră doar pentru o „evaluare”. Ar fi putut s-o facă şi George fără probleme.

Malko preferă să tacă. Trebuia să strângă informaţii cu orice preţ.

— Îl cunoaşteţi pe generalul Thiha Latt?

— Numai după nume. Nu se arată niciodată aşa cum o fac toţi conducătorii Birmaniei. Este cel mai inteligent din grupul lui. Un japonez care îl cunoaşte mi-a spus că va fi în mod sigur viitorul şef de stat. În orice caz, în Birmania nu se întreprinde nimic fără acordul lui. Coordonează Serviciile de Informaţii care împânzesc toată ţara şi a destrămat reţelele de rezistenţă care abia se înfiripase.

Din ce în ce mai bine.

— Credeţi că sunt supravegheat?

Andrea făcu o strâmbătură de îndoială.

— Nu neapărat. Pe dumneavoastră nu vă cunosc. Dacă veţi lua legătura cu persoane „sensibile”, atunci îi veţi interesa. În situaţia asta, nu vă vor lăsa în pace. În cel mai rău caz, vă vor expulza. Nu vor să aibă probleme cu străinii. Şi aşa le este destul de greu să stăpânească cazul Aung San Suu-Kyi.

— De ce?

— Cunoaşteţi piesa lui Eugene Ionesco *Comment s’en debarrasser?*[22] Este povestea unui cadavru închis într-un dulap care creştea şi creştea întruna… Ei bine, cam aşa e şi cu asta. Aung San Suu-Kyi este oaia neagră a Juntei. Este o persoană fermecătoare, cunoscută în străinătate, capabilă să catalizeze opoziţia. Este fiica primului preşedinte al Birmaniei şi se bucură de un mare prestigiu. Au venit s-o asculte mii de studenţi… Obligând-o la domiciliu forţat, guvernul a crezut că o va neutraliza. Vă imaginaţi una ca asta? Să nu aibă dreptul să comunice cu nimeni de parcă ar fi singură pe Lună! Au, încercat să o murdărească, dar nu au găsit cu ce. A emoţionat toată străinătatea. Vorbeşte japoneza, iar americanii şi europenii o apreciază foarte mult. Prin urmare, se fac presiuni asupra Juntei ca să fie eliberată. Numai că, dacă o pun în libertate, vor pierde alegerile. Aşa spusese şi Mike Roberts.

— Nu au încercat să o asasineze?

— Ba da, firește, însă ar fi fost prea mare tevatură.

Malko îi sorbea cuvintele. Toate acestea confirmau faptul că generalul Thiha Latt trebuia să-şi scoată cât mai repede ghimpele din talpă.

Andrea se uită la ceas şi oftă.

— Trebuie să vă conduc la hotel din cauza întreruperii luminii. Malko se simţea oarecum dezamăgit. Sperase ca tânăra nemţoaică să-l invite în patul ei. De câteva ori în decursul serii, ea îl privise cu o expresie tulbure. O urmă la Mercedes. Cerul era plin de stele şi aproape că se răcorise. Când rula pe un mare bulevard mărginit de un zid înalt de cărămidă, ea remarcă:

— În septembrie 1988, aici au fost măcelăriţi cu mitraliera sute de studenţi. Eu i-am văzut.

[22] „Cum să scapi de un lucru?” (n.t.).

Erau singuri pe şosea. Semăna cu un oraş mort, chiar şi în centru. Câţiva trecători rari şi grăbiţi întorceau capul cu teamă când auzeau zgomotul maşinii. Andrea viră în sfârşit pe Strand Road.

— Oamenii sunt înspăimântaţi, căci religia lor i-a îndemnat întotdeauna să fie paşnici. Or, în fruntea acestei ţări, se află o bandă de ucigaşi fără scrupule. Ca să se dezvinovăţească, se denunţă unii pe alţii. Deci fiţi atent cu cine vă întâlniţi.

Ajunseră în faţa hotelului. Andrea se întoarse spre el cu un zâmbet pofticios. Se priviră câteva clipe, apoi, brusc, îşi apropie obrajii de Malko şi îi strivi buzele cu gura ei. Tânăra se desprinse abia respirând.

— Îndată ce primesc arma dumneavoastră, vă sun. Dacă aveţi nevoie de mine, nu ezitaţi să mă chemaţi. Soţul meu este plecat toată săptămâna la Mandalay.

Malko privi Mercedesul îndepărtându-se, încă şocat de ceea ce aflase despre George Kearod… Ca să se liniştească se gândi că, dacă americanul fusese obligat să se răzgândească, singura persoană care făcuse acest lucru era aceea cu care avea el întâlnire: generalul Thiha Latt. Se afla în Asia, iar lucrurile erau deseori extraordinar de complicate.

Capitolul VI.

Generalul Thiha Latt trăgea distrat din *cheroot*-ul[23] său, legănându-se într-un vechi fotoliu turnant, al cărui scârţâit acoperea uneori vocea oaspetelui acestuia.

Un bătrân preot budist, aşezat pe o băncuţă, bălmăjea ruşinat câteva nume de opozanţi ai Juntei. Era unul dintre nenumăraţii informatori pe care îi avea generalul care îl asculta personal, din respect pentru vârsta lui înaintată.

Oamenii din, Special Branch descoperiseră că se deda în mod regulat plăcerilor cărnii fragede. Decât să se retragă într-o mănăstire îndepărtată, preferase să îngroaşe rândurile informatorilor folosiţi de NIB, convins fiind că nu putea fi bănuit de o asemenea activitate. Dar habar nu avea că toate „confesiunile" sale erau înregistrate. Un beculeţ roşu se aprinse pe biroul generalului, iar acesta îşi opri interlocutorul cu un gest ferm.

— Ceea ce mi-ai spus este extrem de interesant, ne vedem în curând.

Bătrânul preot se ridică vioi şi, înfăşurat în rochia lungă de culoarea şofranului, dispăru pe uşa care ducea la lift, folosită în exclusivitate de anumiţi vizitatori secreţi.

Şeful Serviciilor secrete birmaneze stinse trabucul în scrumieră. Organizaţia lui ocupa etajul al patrulea din Ministerul Apărării, un imens cadrilater plasat chiar în centrul oraşului Rangoon, între Zoological Garden's Street şi Shwedagon Pagoda Road, înconjurat de un gard de sârmă ghimpată, iar în exterior, de un zid din cărămidă nou-nouţ, străpuns cu mortiere din cinci în cinci metri. Totul era pregătit pentru o răscoală populară. Dispozitivul era completat de câteva foişoare echipate cu mitraliere. Biroul lui Thiha Latt era situat pe colţ şi avea vedere şi spre Zoo şi spre Simpson Road. Era o încăpere mare cu lambriuri din lemn natur, cu mobilier funcţional şi cu câteva fotografii pe un perete.

---

[23] Trabuc ordinar fabricat din tutun verde (n.a.).

Ofiţerul apăsă pe butonul cu beculeţ roşu care se stinse. Aproape imediat, ajutorul său poftise o femeie elegantă, foarte machiată, plină de bijuterii şi având nişte unghii lungi, roşii. Umerii extrem de înguşti contrastau cu pieptul somptuos, strâns într-un *ingyi*[24] tradiţional.

Femeia înainta cu paşi mărunţi în încăperea imensă, cu privirile în pământ. Thiha Latt ocoli biroul şi o conduse pe canapea. Mângâie în treacăt şoldul rotund acoperit cu *longyi*-ul mov. Ca şi maestrul său, Ne Win, care fusese căsătorit de şapte ori, era înnebunit după femei. Iar May Sein era cu siguranţă una dintre cele mai seducătoare fete pe care o cunoscuse.

— *Mingalo-ba*[25]*,* spuse el cu amabilitate.

— *Taminsa pibile*[26]*,* răspunse actriţa cu voce mieroasă.

— *Ma Tehokai*[27]*,* făcu generalul cu ochii strălucind de dorinţă nestăpânită.

La fiecare vizită a ei, generalul îşi amintea de prima lor întâlnire. Pe atunci, nu era încă o actriţă cunoscută în Birmania şi o convocase tot în acest birou ca să-i reproşeze că nu îşi pusese semnătura în josul paginii unui manifest împotriva guvernului. Se aşteptase ca ea să-l ia de sus, însă, dimpotrivă, fusese supusă, aşa încât el profitase şi o violase cu blândeţe pe birou. May Sein era conştientă că, actriţă sau nu, el putea s-o trimită cât ar bate din palme la rebelii karen ca să le demineze câmpurile.

Se priviră în tăcere câteva clipe. May Sein, care devenise informatoarea permanentă a generalului, se bucura de anumite avantaje, tăinuind secretul arestării ei. În schimb, el primea vizite şi momente plăcute de relaxare. De când îi vedea chipul pe toate afişele cinematografelor din Rangoon, în ciuda puterii pe care o influenţa asupra ei, îl intimida puţin. Un soldat intră, după ce ciocănise la uşă şi aduse ceaiul. Generalul Thiha Latt aşteptă să iasă şi o întrebă:

— Ai adus veşti bune?

May Sein îşi umflă pieptul ştiind ce efect avea acest lucru

[24] Bluză birmaneză foarte ajustată

[25] Bun-venit.

[26] Vă deranjez? (Literal: Aţi terminat orezul?).

[27] Ce dulce eşti. (n.a.)

asupra generalului.

— Persoana pe care o aşteptam a sosit, spuse ea. El zâmbi politicos, dar cu răceală.

— Am aflat.

Nu-i scăpa nimic din ceea ce se petrecea în Birmania.

— L-am întâlnit, continuă May Sein şi ne mai vedem.

— Excelent! izbucni Thiha Latt.

Bucuros, turnă în ceşti câte puţin ceai la fel de negru ca şi cafeaua. După obiceiul ţării, May Sein vărsă puţin în farfurioară, apoi sorbi lichidul din ea. Şi el făcu la fel. După ce le goliră în acest fel, le umplură din nou cu ceaiul chinezesc şi le băură dintr-o dată.

De obicei de nepătruns, generalul îşi afişa acum mulţumirea. Operaţiunea complexă pe care a iniţiat-o cu câteva săptămâni în urmă îşi arăta în sfârşit roadele. Cel mai greu lucru se înfăptuise.

— Cum este acest *Kala-pyu?* întrebă el. Înainte să-i răspundă, ea îşi dădu cu ruj buzele.

— Inteligent, blond cu ochi galbeni ca aurul. Cred că e periculos.

— Mai periculos decât alţii?

— Nu este american, zise ea simplu.

Thiha Latt surâse fiindcă apreciase remarca. Xenofob ca toţi birmanezii, îi detesta îndeosebi pe anglo-saxoni.

— Iată ce o să-i spui, începu el.

Ea îl ascultă cu atenţie, apoi, când se ridică să plece, spuse cu timiditate:

— Nu mai am nici whisky, nici ţigări.

Şeful Serviciilor secrete se duse la dulap şi scoase o sticlă de Johnny Walker Blak Label şi un cartuş de State Express 555. Aceste produse valorau cât salariul lunar al unui funcţionar modest. I le dădu musafirei şi zise doar atât:

— Serveşte Tatmadaw la fel de bine şi în continuare. Profitând că avea mâinile ocupate, o îmbrăţişa scurt, lipind-o cu spatele de el, frecându-se puţin de fesele rotunde. May Sein se prefăcu că nu observă. Atingerea cu mătasea *longyi*-ului mulat pe carnea tare era îmbietoare.

Thiha Latt avu puterea să întrerupă acest scurt intermezzo, iar May Sein se duse la uşă, lăsându-l pe

general într-o stare euforică. Dacă lovitura îi va reuşi, va fi stăpânul Birmaniei.

*

* *

Myunt-Myunt se instalase cuminte la volanul anticei Toyota, în faţa hotelului *Strand.* Cum singura grijă a lui Malko era să aştepte telefonul lui May Sein, se hotărî să mai croşeteze puţin pe marginea acoperirii lui.

— În Rangoon există un centru comercial? întrebă el.

— Da, Bogyoke Market, răspunse ea. Acolo se găsesc de toate.

— Perfect, spuse Malko. Merseră pe malul fluviului Rangoon, apoi o luară către nord şi intrară pe Bogyoke Aung San Street, marele bulevard ce tăia oraşul de la est la vest, cu circulaţie destul de rară, în afara autobuzelor verzi cu botul turtit care se târau ca râmele cu zece kilometri la oră.

Rangoon semăna întru câtva cu Delhi, cu bulevardele largi şi umbroase, puţin circulate şi cu casele ascunde de vegetaţia tropicală. Aici se împleteau toate stilurile, de la mastodonţii din cărămidă roşie, datând din timpul ocupaţiei engleze, până la vechile case chinezeşti cu balcoane şi la complicatele construcţii indiene. Erau puţine clădiri moderne, însă peste tot se întâlneau pagode. În mod curios, acest oraş budist avea mai multe biserici cu săgeţi înalte care depăşeau înălţimea pagodelor, în afară de Shwedagon. Myunt-Myunt îl lăsă în faţa marelui magazin acoperit, Bogyoke.

Bulevardul Bogyoke Aung San era mărginit de bariere metalice ca să-i împiedice pe pietoni să traverseze, obligându-i în acest fel să o ia pe enormele pasarele care treceau peste şosea, deşi traficul era aproape inexistent…

— De ce au construit pasarelele? o întrebă Malko pe tânără.

Ea îi zâmbi stânjenită.

— Oh, sunt aici de-acum un an. În timpul manifestaţiilor, le permit soldaţilor să tragă mai uşor în mulţime. Anul trecut s-au plâns superiorilor lor că era greu să tragă de pe acoperişuri.

Nici măcar Ceauşescu nu se gândise la aşa ceva… Malko intră în centrul comercial Bogyoke. Toate obiectele de uz casnic, ţesăturile de bumbac şi câteva bijuterii de o calitate îndoielnică se vindeau la preţuri demne de Piaţa Vendome. Câţiva copii îl urmăreau curioşi. În final, cumpără harta oraşului şi o traistă „Shan” din lână colorată, aşa cum purtau pe umăr toţi birmanezii.

Când se întoarse, Myunt-Myunt curăţa carburatorul. Ea îl puse repede la loc şi îl atenţiona:

— Trebuie să cumpăr benzină, căci nu prea mai am.

— Aş vrea să văd locul unde are domiciliu forţat Aung San Suu-Kyi, îi ceru Malko.

Bona lui George Kearod privi în jur cu un aer speriat, ca şi cum asfaltul ar fi avut urechi.

— O să vă duc, spuse ea, dar nu pot să opresc şi nici măcar să încetinesc, fiindcă îmi iau numărul maşinii şi ne arestează.

O luară spre nord, mergând pe lângă Grădina Zoologică, apoi pe lângă Royal Lake. În stânga, se ivea din marea de verdeaţă săgeata pagodei Shwedagon. După ce trecură de lac, oraşul semăna cu un parc întins, presărat cu căsuţe mizere, nişte cocioabe din lemn pe jumătate dărâmate în care domnea populaţia tăcută şi resemnată. Într-un loc, era doar o stivă de scânduri, căci totul fusese demolat.

— Guvernanţii i-a alungat pe oamenii care ocupau ilegal aceste cocioabe, îi explică bona. Le-au dat locuinţe departe de centru, pe malul celălalt al râului Rangoon. În cazul în care au loc manifestaţii, oraşul este mai uşor de controlat. În plus, dau bani mulţi pe noul teren. Altfel, nu apar în registrele administraţiei şi sunt trimişi în nord, unde nu este nimic…

— Ce regim grijuliu…

— Urcară în continuare pe Kokine Road, depăşind grupuri de preoţi budişti care căutau de mâncare. Myunt-Myunt se opri deodată lângă o femeie aşezată la o tarabă pe care erau aliniate nişte sticle alături de canistre. Coborî şi se întoarse cu cinci sticle al căror conţinut îl vărsă în rezervor.

— Este benzină, spuse ea. Benzinăriile au fost desfiinţate. Prin urmare, cumpăr de pe piaţa neagră.

Tânăra karen o luă din loc, iar ceva mai departe încetini când ajunse la o intersecţie ca să vireze la stânga.

— Acesta este University Avenue, zise ea. Casa doamnei Aung San Suu-Kyi este pe dreapta, acolo unde vedeţi santinelele.

University Avenue mergea pe malul lacului Inya spre sud, mărginit de case plasate cu spatele la apă, ale căror acoperişuri se iveau din întinse grădini tropicale. Malko zări imediat o gheretă în care stătea o santinelă înarmată cu un G. 3. După o poartă cu grilaj roşu, se distingea o alee. Casa nu se vedea de verdeaţă. La zece metri mai departe, mai era o santinelă.

În total, erau cinci. Păzeau faţada pe o lungime de patruzeci de metri. Ei trecuseră deja. Malko se întoarse şi privi încă o dată locul în care se găsea tânăra femeie, de fapt, miza misiunii sale. Myunt-Myunt nu era în apele ei. Tresări.

— Cred că suntem urmăriţi.

Un Jeep militar, oprit pe marginea drumului, porni în urma lor. Malko simţi cum i se contractă stomacul. Fusese imprudent.

— Sunt foarte nervoşi, observă Myunt-Myunt. Le e frică să nu ia legătura cu cei din Vest. Acum două săptămâni, toţi ambasadorii din Rangoon au venit şi au defilat prin faţa casei în semn de solidaritate, claxonând când treceau. Ambasadorul Australiei a vrut să se oprească, iar o santinelă s-a apropiat de el, i-a pus ţeava puştii de asalt la tâmplă şi i-a strigat: *„Bona-li, Kala-pyu!*[28]*”* Iar ambasadorul a demarat cât a putut de repede.

Cu asemenea adversari, regimul lui Ne Win se îndrepta vertiginos spre izbândă. Puţin mai departe, Myunt-Myunt o luă la stânga pe Inya Road ca să ajungă în centru. Jeep-ul merse drept înainte... Era doar un control de rutină. Influenţa guvernului totalitar se făcea simţită în toată teroarea ei, iar frica era aproape palpabilă.

— Ne întoarcem la hotel? îl întrebă bona.

— Da, răspunse Malko, dar înainte, aş vrea să dau un telefon. Avea proaspăt în minte numărul lui You-Yi pe care i-

[28] Cară-te de-aici, străinule! (n.a.).

l dăduse Ye-We. Acum că Chit-Kin îi oferise o acoperire ca să o poată aborda, voia să încerce. Dar nu ca să scape de bănuieli în privinţa lui George Kearod.

— Să ne oprim să bem un ceai cu rom, îi propuse tânăra. După ce mai parcurseră cinci sute de metri, ea opri lângă o porţiune de trotuar pe care se aliniau nişte băncuţe ca pentru pitici. Aceste „tea-rooms” apăreau zilnic pe înserat şi erau strânse abia după miezul nopţii. Erau alimentate de la un restaurant din apropiere.

Din aceste „saloane de ceai” frecventate în special de studenţii rămaşi pe din afară din cauza închiderii universităţilor, plecau zvonurile cele mai ciudate. Se spunea că paraşutiştii americani vor ateriza aici ca să-i alunge pe militari… Myunt-Myunt şi Malko se aşezară la o masă foarte joasă, că lui îi ajungeau genunchii la gură şi li se aduse un ceai mai negru decât catranul. La un moment dat, tânăra karen se ridică şi se duse în restaurant. Când se întoarse, îi şopti la ureche:

— Este un telefon lângă casă. L-am anunţat pe patron.

Stând în picioare, Malko formă numărul lui You-Yi. Răspunse o femeie care spuse ceva în birmaneză.

— *You-Yi? You are You-Yi?* o întrebă Malko numaidecât. După o clipă de tăcere, vocea timidă şi uimită zise:

— *Yes. Who are you?*

— Un prieten de-al lui Chit-Kin.

— Da, dar de unde aveţi telefonul meu?

— Ea mi l-a dat. V-am zărit aseară la ea. Eram acolo când aţi venit să cumpăraţi cosmetice.

Se lăsă o clipă de tăcere, apoi se auzi râsul jenat şi cristalin.

— Ah, dumneavoastră eraţi străinul blond şi înalt?

— Da, eu.

Malko profită de momentul de tăcere.

— Aş vrea să ne întâlnim. Am adus produse cosmetice din Thailanda.

— Nu mi-e prea uşor, acum lucrez mult la un film. Am trecut pe acolo fiindcă lucram pe o stradă din apropiere. Şi-apoi, nici nu vă cunosc.

— Dar avem un prieten comun, spuse Malko, când vă voi

dezvălui numele, veţi fi foarte surprinsă. Mi-ar face plăcere să vă văd, găsesc că sunteţi foarte „dulce”.

You-Yi chicoti din politeţe.

— Eraţi cu o femeie superbă, zise ea. May Sein este una dintre cele mai cunoscute actriţe ale noastre. Nu credeţi că este superbă?

— Ar putea să vă fie mamă, spuse Malko, cu rea-credinţă. Acceptaţi să bem ceaiul împreună?

După câteva secunde de tăcere, You-Yi spuse în sfârşit:

— Unde? Nu pot să vin la hotel, este interzis.

— Pot să folosesc casa unui prieten care în momentul acesta este plecat din Birmania. Îl cheamă George Kearod.

— *Ule* George! Sunteţi prieten cu el…

— Exact, confirmă el. Mă ocup de turism.

— Pot să vin în seara asta, îi propuse You-Yi. După ce terminăm de filmat. Dar nu voi sta mult…

— Atunci, pe curând, spuse Malko. Vă voi da tot ce am adus de la Bangkok.

Închise şi se întoarse la băncuţa minusculă ca să guste din ceaiul cu microbi. În ciuda spuselor lui George Kearod, în mintea lui încolţise un grăunte de îndoială în privinţa misterioasei You-Yi. Trebuia să o înlăture.

*

* *

Malko admira tapiseriile care decorau pereţii salonului lui George Kearod. Aceste tapiserii birmaneze confecţionate în toată ţara erau foarte căutate de străini. Una dintre ele reprezenta o pereche în timp ce făcea dragoste pe o rogojină. Era cu siguranţă o comandă specială a lui George. Myunt-Myunt îl condusese direct acasă la american în vederea întâlnirii cu You-Yi. Ea parcase maşina în curte şi lăsase cheia în contact, lucru care îl miră pe Malko. Îi explică atunci că în Birmania nu se furau maşini.

Casa lui George era situată în cartierul rezidenţial Golden Valley, destul de micuţă şi fără cine ştie ce confort. Practic, nu era mobilată deloc, în afară de câteva măsuţe joase, nişte pernuţe din mătase puse direct pe podea, un televizor şi un video Samsung. Se întreba dacă logodnica lui Ye-We avea să vină. Nu o auzi venind pe Myunt-Myunt, mereu

zâmbitoare, care îl anunţă:

— O persoană vrea să vă vadă.

You-Yi intră în încăpere, strânsă într-un bolerou şi un *longyi* care detaliau toate formele corpului, buzele erau date cu mult ruj, iar obrajii îi fardase cu o pudră maro care o făcea să semene cu o indiancă în vremea războiului... Văzând cum o priveşte Malko, ea râse jenată.

— Da, ştiu că vouă, străinilor, nu vă place *tanakha!* Însă fardurile costă o avere la noi, iar eu mă machiez aşa doar pentru filmări.

Myunt-Myunt aduse ceaiul şi se înclină. Îndată ce plecă. Malko îi arătă actriţei o cutie plină cu cosmetice.

— Iată ce v-am promis! De acum înainte, nu veţi mai avea nevoie de *tanakha...*

Brusc, You-Yi se aplecă spre el şi îl sărută pe obraz, radiind de fericire.

— Oh, vă mulţumesc.

Oricum, ea se descurca bine, căci pleoapele erau adumbrite cu puţin fard verde, gura era perfect conturată, iar unghiile erau foarte lungi şi lăcuite. Era o încântătoare făptură orientală, cu sâni ascuţiţi care umflau orgolioşi boleroul. Malko, care îşi pusese pofta-n cui aseară, după micul flirt cu Andrea, simţea nişte furnicături plăcute în pântece.

Băură ceaiul în linişte. You-Yi se instalase lângă el pe mai multe pernuţe. Uneori îi surprindea privirea maliţioasă aţintită asupra lui. Era împărţit între dorinţa de a lămuri misterul mesajului de dincolo de mormânt al lui Ye-We şi pofta pe care i-o provoca vecina sa. Aceasta ronţăi câteva migdale în timp ce privea cu insistenţă tapiseria ce înfăţişa scena erotică...

— Cum vi se pare? o întrebă el.

Ea se tulbură şi îi aruncă o privire jenată şi nelămurită. Malko puse mâna pe coapsă. Cu un surâs încurcat, ea îl opri, dar întoarse imediat capul spre el, se aplecă şi, ascultătoare; deschise gura dându-i un sărut care nu avea nimic frăţesc în el... Însă, când simţi degetele lui Malko desfăcându-i nodul rochiei, ea îl opri şi spuse cu blândeţe:

— Nu, nu am venit pentru asta. Nici nu ne cunoaştem.

Crezând că protestează doar de formă, Malko insistă şi o răsturnă pe spate. Se luptară câteva clipe, apoi îşi dădu seama că ea nu glumea. You-Yi se ridică puţin ciufulită, roşie în obraji şi cu privirea tulbure.

— Trebuie să plec, zise ea în timp ce se pregătea să se ridice.

— Cum rămâne cu fardurile?

El îi dădu pachetul. You-Yi îi aruncă o privire surprinsă şi spuse cu o urmă de ironie:

— Grăsana de Chit-Kin v-a spus că o să mă culc cu dumneavoastră? Şi v-a cerut bani pentru că v-a dat numărul meu de telefon! Mereu face aşa. Dar eu nu sunt cum crede ea. Nu fac dragoste cu toată lumea.

Malko îi puse în poală pachetul pregătit pentru ea.

— Nu aţi venit degeaba, îi spuse el zâmbindu-i. Nu cer nimic în schimb…

You-Yi deschise cutia cu cosmetice şi o cercetă încântată. Apoi îl sărută cu tandreţe pe obraz şi ganguri:

— Mulţumesc, sunteţi foarte amabil. Că veni vorba, mi-aţi spus la telefon că avem un prieten comun.

După încercarea de a o seduce, Malko se jena puţin să-i pomenească de Ye-We. Îşi ascunse stânjeneala într-un zâmbet, după metoda asiatică.

— L-am întâlnit pe logodnicul dumneavoastră la Bangkok.

You-Yi se uită la el sincer surprinsă.

— Pe logodnicul meu? Dar eu nu am nici un logodnic… Acum venise rândul lui Malko să fie mirat. Simţi un val de adrenalină inundându-i arterele. Cineva minţea. Ori Ye-We, ori George Kearod… Sau You-Yi. Insistă ca să elimine orice urmă de îndoială:

— Nu aveţi un… prieten, în fine, un bărbat cu care faceţi dragoste?

Ea clătină uşor din cap întristându-se dintr-o dată.

— Nu. Am avut un prieten care a fost ucis în timpul evenimentelor de o rafală de mitralieră, iar soldaţii l-au decapitat când mai trăia încă…

— Nu cunoaşteţi un băiat pe nume Ye-We? o întrebă Malko.

— Ye-We?

De data asta, You-Yi tresărise, iar privirea căpătă o lucire. Se uită fix în ochii lui Malko, cu trăsăturile încordate şi îl întrebă cu un soi de curiozitate:

— L-aţi cunoscut pe Ye-We? Unde?

— La Bangkok, el mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon.

— De ce m-aţi minţit?

— Pentru că nu am vrut să-i pronunţ numele la telefon.

Tânăra se aplecă spre el, iar cuvintele i se învălmăşeau în gură.

— Unde este? Ce face? Cum l-aţi cunoscut?

— Prin intermediul lui George Kearod, spuse el, răspunzând mai întâi la ultima întrebare. Dar i s-a întâmplat ceva.

— Ce anume?

Ea aproape că strigase.

— A murit.

El îi povesti ceea ce s-a petrecut, dar nu-i aminti despre CIA. Îi spusese doar că îl cunoscuse pe Ye-We prin intermediul lui George Kearod. You-Yi îl asculta sorbindu-i fiecare cuvinţel. După ce termină, ea îl întrebă cu tristeţe:

— De ce aţi venit la Rangoon?

— Ye-We mi-a cerut să iau legătura cu cei din Rezistenţă. Cu prietenii lui Aung San Suu-Kyi!

— Cu Rezistenţa! exclamă ea. Dar cu cine v-a spus Ye-We să vă întâlniţi?

Malko se simţi brusc în mijlocul unei tragice neînţelegeri, dar nu putea să meargă mai departe fără să afle mai multe.

— Dacă nu sunteţi logodnica lui Ye-We, atunci, cine sunteţi de fapt? Se pare că, pe de o parte, trebuia să vă contactez, iar pe de alta, m-a trimis la altcineva.

— La cine?

De data asta nu mai strigase, dar ochii îi ieşiseră din cap. Cum Malko nu spunea nimic, ea repetă întrebarea, apoi, după câteva secunde de tăcere, spuse în şoaptă:

— May Sein, ea este, nu-i aşa?

Malko nu răspunse. Încurajată de tăcerea lui, ea continuă cu neîncredere:

— Ye-We v-a trimis la ea?

— Da, spuse până la urmă Malko. Prin intermediul lui Chit-Kin. Actriţa rămase mult timp pe gânduri, cu privirea rătăcită, apoi se ridică brusc. Îi spuse lui Malko gâfâind:

— Să nu-mi mai telefonaţi niciodată. Niciodată. Plecaţi din Birmania, căci sunteţi în pericol de moarte.

— You-Yi, începu Malko, cine sunteţi? Ce legătură aveţi cu Ye-We?

Ea se îndreptă spre uşă. Malko îi bară drumul.

— Răspundeţi-mi! Altfel, nu plecaţi de aici!

Ea întoarse capul în altă parte şi se roti. O zări prea târziu luând statuia lui Budha sculptată în fildeş. Cu o forţă nebănuită, ea îl lovi cu violenţă în tâmplă.

Ameţit, el îşi pierdu echilibrul şi căzu, pierzându-şi cunoştinţa câteva secunde. You-Yi sări imediat peste el şi fugi. El se ridică ameţit, cu capul vâjâindu-i şi alergă în grădină. Ajunse în stradă exact în clipa în care o ricşă se îndepărta în viteză, dispărând după colţ. Se uită prin living-room tulburat. Oare ce însemnase această panică bruscă în care intrase You-Yi? Şi de ce era în primejdie?

Capitolul VII.

U Tun ieşi din vila lui Aung San Suu-Kyi, împingând bicicleta de care prinsese un coş imens. Doi ofiţeri din Military Intelligence Service, cu figurile inexpresive, se urcară într-un Jeep fără număr şi se luară după el când începu să coboare pe University Avenue. Acest bătrânel de optzeci şi doi de ani era singura legătură cu lumea de afară a liderului Ligii pentru Democraţie. Venea în fiecare dimineaţă să-i facă piaţa şi să vadă de ce mai avea nevoie, sub paza vigilentă a oamenilor din Special Branch, care vegheau să nu intre în contact cu nimeni, dar mai ales cu vreun străin. U Tun fusese deja arestat şi închis, însă, deşi intrase în opoziţie, calitatea sa de vechi camarad de luptă al lui Ne Win îl făcea invulnerabil.

De altfel, la vârsta lui, nici nu mai reprezenta vreun pericol real... în afara legăturii lui cu Aung San Suu-Kyi... După o jumătate de oră, ajunse la Bogyoke Market şi lăsă bicicleta la intrare.

Cei doi îngeri păzitori veneau în urma lui. Începu să facă turul tarabelor, economisind fiecare bănuţ, strigat de precupeţele care îl cunoşteau şi care voiau să-i vândă marfa.

— Unchiaşule, vino să vezi ce orez frumos am eu! Nu ai mai văzut aşa ceva!

Stătu mult pe gânduri până alese taraba unei băbuţe zbârcite, cu un *longyi* jegos, care îi cântări o litră de orez cu douăzeci de kyaţi kilogramul, în loc de douăzeci şi cinci. Când se uitară unul la celălalt, îşi zâmbiră. Mai cumpără nişte banane, puţin peşte uscat, alte fructe, apoi plecă încărcat. Aung San Suu-Kyi mânca puţin din cauza inactivităţii şi furiei. Îi confiscaseră aparatul de radio şi televizorul şi îşi petrecea ziua scriind sau citind.

După patruzeci şi cinci de minute, moşul se întorcea tot pe University Avenue. Puse cumpărăturile în bucătărie şi, îndată ce poliţiştii ieşiră, el deschise săculeţul cu orez. Într-un tub din plastic era o hârtie împăturită. U Tun o luă şi se

duse în living-room, unde tânăra citea cu faţa spre lacul Inya.

— Am pus totul în bucătărie, *Daw* Suu-Kyi, spuse moşul.

Ea se întoarse şi zări bucata de hârtie în mână. Se ridică citind, o luă şi o băgă în centura care îi strângea *longyi-ul.* Amândoi se temeau să vorbească din pricina microfoanelor de care era împânzită casa.

— Pe mâine, spuse el.

— Pe mâine, zise fata.

Ieşi, îşi luă bicicleta şi începu să pedaleze în soarele arzător. Această plimbare zilnică îl obosea, dar el era singura legătură dintre sechestrată şi Opoziţie. Dacă făcea un infarct, tânăra nu mai avea posibilitatea să comunice... Şi pe el îl păzeau cu stricteţe, iar telefonul era ascultat. Avea mare grijă să nu vorbească cu vreo persoană care nu era pe placul celor din MIS. De altfel, refuzase să se întâlnească în mod oficial cu câţiva ambasadori.

*

* *

Malko nu dormise bine, fiind cuprins de grijă. Myunt-Myunt îi masase tâmpla umflată cu o alifie de tigru, iar acum avea o vagă migrenă. Ceva nu se lega în povestea asta. Plecase din hotel în zori şi încercase să o sune pe tânăra actriţă dintr-o cabină telefonică. Dar nu răspundea. Urcase din nou în cameră şi întoarse pe toate feţele lucrurile aflate în ajun. Oare cine îl minţise? În timp ce reflecta, sună telefonul. Era bona.

— Vin să vă iau, aşa cum mi-aţi cerut, îl anunţă ea.

Cum el nu ceruse absolut nimic, însemna că era altceva la mijloc. El o aşteptă în faţa hotelului şi se urcă imediat în maşină.

— *Daw* May Sein vrea să vă vadă, îl anunţă ea. Vă aşteaptă. Malko fu cât pe ce să coboare. Atât timp cât nu clarificase misterul lui Ye-We, orice acţiune era periculoasă. Dacă însă ar fi întrerupt brusc orice legătură, consecinţele puteau fi destul de grave. Când ajunse acasă la George Kearod, văzu un Datsun parcat în curte.

— A sosit, spuse Myunt-Myunt.

May Sein îl aştepta în salon cu o ceaşcă de ceai în faţă,

chiar în locul unde stătuse ieri You-Yi. Ea îi surâse veselă lui Malko. Boleroul decoltat lăsa să se vadă sânii generoşi, iar gura conturată cu grijă părea pregătită să înghită pe loc un sex. Faţă de majoritatea birmanezelor, ea purta bijuterii, iar nemachiată, era şi mai distinsă. Ea aruncă o privire la ceasul cu diamante.

— Nu am prea mult timp la dispoziţie, se scuză ea.

— Aveţi noutăţi?

— Da. Trebuie să vă duceţi la *Inya Lake Hotel,* pe la şase. Ca în fiecare sâmbătă, în salonul pentru banchete va fi o nuntă. Amestecaţi-vă printre invitaţi. Cineva va lua legătura cu dumneavoastră.

— Cine?

— U Ba Tan, un profesor. El va organiza etapa următoare. Malko tresări.

— De ce atâtea măsuri de prevedere? Credeam că generalul are puteri depline…

Actriţa îi zâmbi cu subînţeles.

— Chiar are, dar este necesar ca subordonaţii să nu afle că are legături cu dumneavoastră.

Se uita în ochii lui cu nepăsare.

— De ce vă asumaţi asemenea riscuri? o întrebă el. Este extrem de periculos.

May Sein îi aruncă o privire compătimitoare.

— Pentru că viaţa a devenit insuportabilă! Depindem de birocraţi obscuri în toate domeniile. Totul trece pe la militari. Ne trebuie o schimbare…

— Dar Thiha Latt nu *este* un militar?

— Ba da, dar a fost crescut în Anglia. L-a interesat foarte mult cinematografia. Datorită lui, eu nu am avut niciodată probleme, deşi mă opun regimului.

— Prin urmare, aveţi încredere în el? În pofida funcţiilor pe care le deţine?

May Sein îi zâmbi cu tristeţe.

— La noi, nu poţi avea încredere în nimeni. Trebuie să te temi de tot ce auzi. Chiar mâine, aş putea fi arestată şi torturată, deşi sunt actriţa cea mai cunoscută din ţară şi nimeni nu ar mişca un deget. Aung San Suu-Kyi este alt soi, ea vrea democraţie cu orice preţ.

Se ridică.

— Trebuie să mă întorc la lucru.

— Unde pot să vă întâlnesc? o întrebă Malko.

— Prefer să vă contactez eu, telefonul meu este ascultat. Peste două sau trei zile, voi termina filmările şi voi fi mai liniştită. Veţi veni să cinaţi la mine împreună cu prietenii mei, actorii. Nu e departe de aici.

Ea se duse la uşă, când deodată, privirea se opri la fardurile lui You-Yi.

— Ia te uită, se miră ea zâmbind, aţi adus cadouri?

— Le-am adus unor prieteni, spuse Malko. Dacă vreţi şi dumneavoastră…

— Cu plăcere.

Se aplecă şi luă câteva rujuri de buze pe care le băgă în geantă. El o conduse până la maşină, iar ea se întoarse brusc spre el. Orice ar fi, avea nevoie de o legătură cu CIA, căci era prea mult mister în această afacere. Singura persoană cu care putea discuta era Andrea Meyer. O sună la Ambasada americană. Abia prinsese legătura, că ea îi şi zise:

— Medicamentele pe care le-aţi cerut au sosit. Vreţi să mâncăm împreună?

— Bucuros, răspunse Malko. Cu această ocazie, aş dori să-i mulţumesc persoanei care le-a adus.

— Nu ştiu dacă va fi posibil, făcu Andrea Meyer după o scurtă ezitare. O să văd ce pot să fac.

Malko închise. În orice caz, mesajul ajunsese unde trebuia.

*

* *

Mercedesul 190 se opri în faţa hotelului *Strand,* iar Malko se urcă numaidecât. Andrea Meyer părea îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. De ce vreţi să vă întâlniţi cu Jack Mankoff?

— Aseară, s-a întâmplat un lucru ciudat. Trebuie să iau neapărat legătura cu Bangkokul.

— Asta am înţeles, zise tânăra. Vom încerca să ne întâlnim cu el. Eu l-am anunţat deja. Locuieşte lângă mine. Oficial, ne ducem la mine, apoi vom merge pe un drum

nebănuit ca să ajungem la el. Numai că nu vom avea timp să mâncăm.

După un sfert de oră, ajunseră acasă la ea. Andrea urcă peronul urmată de Malko şi zise zâmbind:

— Suntem singuri, le-am dat drumul servitorilor.

— Nu li se va părea suspect?

Andrea îi adresă un zâmbet carnasier.

— Nu, primesc deseori prieteni când soţul meu este plecat. Ei ştiu de ce şi chiar îi distrează.

Văzând că Malko era mirat, ea continuă:

— Soţul meu este homosexual. Acum, face o mică orgie cu câţiva băieţaşi la Mandalay…

— De ce v-aţi căsătorit cu el? o întrebă Malko. Dumneavoastră nu…

În timp ce îşi turna puţin Cointreau, Andrea îi răspunse prea repede ca să fie sinceră:

— A fost o greşeală. Era foarte frumos şi m-am îndrăgostit nebuneşte de el. La puţin timp după nuntă, l-am surprins într-o zi agitându-se deasupra unui băiat încântător. Asta m-a dezgustat în asemenea hal, încât nu am mai vrut să mă culc cu el şi mă recreez în altă parte. Când întâlnesc un bărbat care să-mi placă…

Malko recunoscu expresia pofticioasă pe care o avusese la prima lor întâlnire. Cu o mişcare suplă, se lipi de el şi îi simţi pubisul apăsându-l energic pe al lui. Privirea îi scapără şi murmură:

— Cât de mult îmi doresc să facem dragoste!

Malko o simţi lăsându-se moale pe el. Se desprinse de el cu părere de rău, sorbi puţin Cointreau şi puse paharul pe masă.

— Haideţi, îl îndemnă ea, nu avem prea mult timp la dispoziţie. Trebuie să vă recuperaţi obiectul mai întâi.

Ea îi întinse pistolul extraplat pe care îl strecură imediat în curea.

— Veniţi, spuse Andrea.

Ea coborî în grabă scara ce ducea la subsolul care se găsea la acelaşi nivel cu o grădină părăginită, umbrită de tufişuri enorme. O cărăruie se afunda în verdeaţă. Din casă, nu puteau fi zăriţi. În această parte a Rangoon-ului, casele

se învecinau cu terenuri virane sau cu porţiuni din junglă. Parcurseră o sută de metri şi ajunseră la un zid cu o poartă. Andrea avea cheie. O răsuci în broască şi spuse pe un ton resemnat:

— Păcat că Jack este însurat, altminteri, ar fi mult mai practic… Şi grădina şefului centralei era în paragină, înconjurată de un zid înalt din piatră. Proiectoarele instalate pe faţada casei imense inundau în lumină toată curtea o dată cu lăsarea întunericului. Şeful centralei era prudent.

Malko şi Andrea ajunseră în faţa uşii din spate care dădea într-un holişor pustiu. Andrea îi arătă scara fără să scoată un cuvânt, iar Malko o luă pe urmele ei. Casa părea nelocuită. Când ajunseră la etajul al doilea, ea împinse o uşă şi pătrunseră într-o încăpere cu obloanele închise, luminată de o lucire roşiatică. Un bărbat mic de statură, cu mustaţa în furculiţă şi figura fină, îi întâmpină:

— Eu sunt Jack Mankoff, îi spuse el lui Malko. Aici putem să stăm de vorbă. Încăperea asta a fost „deratizată” de oamenii din Divizia Tehnică şi nu mai sunt microfoane.

În plus, tavanul şi pereţii erau acoperiţi cu plăci mari din lemn de plută care împiedicau propagarea sunetelor. În afară de un birou, mai era un imens seif, un fişet metalic, o masă joasă şi câteva scaune. Jack Mankoff îi invită pe oaspeţi să se aşeze. Pe masă zăceau nişte sandviciuri, o sticlă de Johnny Walker şi mai multe sticle de Coca-Cola.

— Asta e tot ce vă pot oferi, începu şeful centralei cu un zâmbet de scuză. Bucătarul a crezut că mănânc singur. Dacă aş fi comandat mai multă mâncare, s-ar fi mirat şi le-ar fi spus subalternilor…

În voce, i se citea o umbră de reproş.

— Vă mulţumim că ne-aţi primit, spuse Malko. Eu am…

Americanul îl întrerupse ca să spună cu voce ursuză:

— Sper că nebunul ăla bătrân de Mike nu v-a băgat prea tare în rahat. Eu am fost împotriva venirii dumneavoastră la Rangoon, căci este prea periculos. Birmanezii sunt foarte ciudaţi. Dar Mike este încăpăţânat ca un catâr şi, colac peste pupăză, s-a îndrăgostit de Jeanne d’Arc…

Cel puţin Malko era informat. Lihnit de foamea luă un sandvici cu şuncă şi spuse:

— Ieri m-am confruntat cu un caz neobişnuit şi vreau să-i anunţ pe cei de la Bangkok.

Îi relată pe scurt lui Jack povestea cu You-Yi. Americanul se trăgea de mustaţă, vizibil încurcat. După ce Malko termină, el oftă.

— Nu aveţi nici o şansă. Îndată ce Andrea mi-a spus că vreţi să vă întâlniţi cu mine, am luat legătura la Bangkok. Mike a fost nevoit să plece pentru patru zile la Chiang Mai. Acum trebuie să fie la rebelii karen. Am aflat doar că poliţia thailandeză nu a aflat nimic în plus despre uciderea lui Ye-We. Iar despre You-Yi, eu nu am auzit niciodată, ceea ce înseamnă că nu are importanţă. Eu nu mă ocup de astfel de probleme. Dar există cineva care vă poate lumina în privinţa persoanei lui You-Yi. Este un preot budist pe nume *Red Eagle,* dar acum nu ştiu unde se află.

Pentru Malko, problema era simplă. Trebuia să afle dacă George Kearod fusese „deturnat" dintr-un motiv oarecare de birmanezi. Însă, în cazul acesta, Ye-We era complice... Şi toată afacerea se înfierbânta. Jack Mankoff clătină din cap.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş lua primul avion spre Bangkok... Toată povestea asta pute...

— Toată filiera asta de apropiere de generalul Thiha Latt vi se pare normală? întrebă Malko.

Jack Mankoff termină de mâncat sandviciul şi spuse:

— Da. May Sein este amanta lui. Bătrâna Chit-Kin suge de la două oi, iar acest U Ba Tan este un fel de „interfaţă" între colonia străină şi regim. Soţia lui împreună cu el îi fac serviciul de a transmite mesajele. În orice caz, cineva a minţit. Fie că a fost Ye-We, George Kearod, ori You-Yi. Sau deopotrivă toţi trei. Însă, acest lucru este extrem de grav. Dar mai ales periculos pentru dumneavoastră. Cu toate astea, am auzit de acest Ye-We. Un lucru este clar: s-a jertfit în timpul evenimentelor. Cât despre George, el este unul dintre „agenţii" favoriţi ai lui Mike. În fine, dumneavoastră ştiţi că în meseria noastră nu eşti niciodată sigur de nimic... ăsta este şi farmecul, conchise el cu un zâmbet ironic, în timp ce se ştergea la gură.

Se ridică.

— Ar fi mai bine să plecaţi. Eu sunt una dintre ţintele

favorite ale Serviciului Militar de Informaţii. Haideţi să vă arăt.

Îl duse lângă fereastră. Făcuse o găurică într-un oblon. Malko zări intrarea principală a vilei, un drumeag şi, chiar vizavi, un fel de cabană pe margine, în care stătea culcat un bărbat.

— Mă supraveghează zi şi noapte, îi explică şeful centralei.

Se întoarse şi ridică o husă gri care acoperea o serie de aparate de transmisie ultramoderne.

— Trebuie să trimit un rezumat al întâlnirii noastre la Bangkok, spuse el. Ce să le spun? Plecaţi sau mai rămâneţi?

— Rămân, zise Malko.

Jack Mankoff îl privi îndelung.

— Sunt obligat totuşi să vă avertizez că, dacă vor fi probleme, nu trebuie să vă bazaţi pe mine că voi putea să vă scot de aici. Eu am o misiune în această ţară pe care nu pot s-o dau peste cap.

— Vă mulţumesc că m-aţi anunţat, spuse Malko în timp ce dădea mâna cu el.

Părăsi vila împreună cu Andrea şi auziră în urma lor cum pocneau încuietorile de protecţie. Când ajunse în grădină la ea, Andrea Meyer îi spuse lui Malko:

— Jack nu este o jigodie, dar nu-l poate suferi pe Mike. Crede că v-aţi format în acest viespar. Nu vrea să aibă probleme, căci misiunea lui se termină peste trei luni. De fapt, eu cred că are dreptate, ar trebui să plecaţi.

— O să văd, zise Malko evaziv.

Vila Andreei Meyer era cufundată în linişte. Tânăra se uită la ceas neliniştită.

— Trebuie să mă întorc la ambasadă, oftă ea. Dar am putea să luăm cina aici. Oricum, în oraş nu prea există restaurante.

— Cu plăcere, spuse Malko, imediat după întâlnire.

Ea nu îl întrebă cu cine, ci se lipi strâns de el şi îi murmură la ureche:

— Diseară o să vă fac să regretaţi că nu m-aţi întâlnit mai devreme. Veţi vedea diferenţa dintre mine şi toate femeile orientale care nu ştiu să facă dragoste ca lumea.

El îi zâmbi politicos. Deocamdată, vulcanica Andrea nu se situa în topul preocupărilor sale. Ca şi în Columbia, prevedea ceva putred în această situaţie din care voia să iasă cât mai repede.

Oare ce îi rezerva întâlnirea de la *Inya Lake Hotel?* Putea să-şi sfărâme mintea, că tot nu îşi dădea seama de ce birmanezii se osteneau într-atât ca să prindă în cursă un amărât de şef de misiune din cadrul CIA. Acesta era şi motivul pentru care nu renunţa încă. Doar dacă nu mai era şi altceva. Da ce anume?

Capitolul VIII.

Inya Lake Hotel simboliza în totalitate „graţia” construcţiilor staliniste din anii ’30, cadou din partea Uniunii Sovietice oferit Republicii Socialiste Birmania înainte ca aceasta să respingă ideologia marxistă… Construit chiar pe malul lacului Inya, hotelul semăna cu un imens pachebot din beton cenuşiu, eşuat în adâncul junglei. Malko pătrunse în holul solemn şi nemăsurat de mare. Magazinele cu amintiri situate în partea dreaptă nu aveau clienţi, dar nici la bar nu era nimeni. Hotelul părea nelocuit, complet părăsit. Drept în faţă, Malko zări un coridor larg ce ducea într-un şir de saloane. Aici mai era ceva animaţie. Mulţimea gălăgioasă se înghesuia la uşa sălii celei mari.

Noaptea se lăsase de un sfert de oră, în timp ce străbătea oraşul, stând inconfortabil pe bancheta din lemn a unui Mazda transformat în taxi colectiv. Privi în jur. Câţiva birmanezi în *longyi* se uitau în gol – mai mult ca sigur turnători – iar un bărbat îmbrăcat într-un costum european citea *Daily Mirror.* Perechi de birmanezi intrau în continuu în hotel, îndreptându-se spre salonul în care se sărbătorea nunta. Femeile erau machiate toate, elegante, în *longyi*-uri din mătase, iar bărbaţii erau îmbrăcaţi la fel, numai că veşmintele lor aveau carouri. Judecând după burţile revărsate şi după cantitatea de bijuterii, aceştia erau profitorii regimului.

Malko se amestecă printre invitaţi, urmărit de privirile pline de nedumerire. Căzuse ca musca-n lapte. Voia să se ducă la bufet, când un birmanez îşi făcu loc prin mulţime ca să vină lângă el. Când ajunse în dreptul lui, îi luă amândouă mâinile şi i le scutură uşurel, aproape masându-le. Ochii bulbucaţi exprimau o bucurie care nu avea nici o legătură cu situaţia de faţă.

— Eu sunt U Ba Tan, zise el cu preţiozitate. Mă bucur să vă văd aici!

Malko îl măsură din priviri. Aproape că era fardat ca o femeie, cu obrajii pudraţi şi buzele groase date cu ruj. Îi mai

lipsea o fustă crăpată... Haina brodată, foarte elegantă, se asorta cu long*yi-ul său* în carouri albastre. Până la urmă îi dădu drumul lui Malko şi mai fericit:

— Dragă prietene, May Sein ne-a promis că o să veniţi. Dar nu-mi venea să cred...

Vorbea o engleză perfectă, sâsâind abia perceptibil.

— Vă mulţumesc pentru primirea făcută, spuse Malko.

— Veniţi să beţi şi să mâncaţi, îi propuse noul lui prieten.

La bufet, îi întinse o farfurie plină cu ouă de prepeliţă servite cu un sos foarte picant şi un suc de mango. Birmanezii din jurul lor îl mâncau pe Malko din priviri, sporovăind în limba lor. U Ba Tan se aplecă la urechea lui:

— Îndată ce va sosi şi nevastă-mea, vom merge la noi. Ne vom simţi mai bine acolo. Sunteţi de mult timp în Birmania?

— De câteva zile.

— Cred că vă ocupaţi de turism, continuă birmanezul. Avem o ţară atât de frumoasă, dar ne lipsesc mijloacele necesare. Acest hotel este cel mai bun din oraş... Vreţi să-l vizitaţi?

Fără să aştepte răspunsul lui Malko, îl trase spre hol. U Ba Tan pălăvrăgea întruna. Făcură înconjurul clădirii şi ajunseră lângă piscina luminată şi pustie de pe marginea lacului. U Ba Tan îl prinse pe Malko de braţ şi îi suflă la ureche:

— Aici nu ne ascultă nimeni! Ştiu de ce vă aflaţi aici. Soţia mea a aranjat o întâlnire cu persoana pe care o cunoaşteţi după dineu, acasă la mine. Acum este la un cocteil dat de Ambasada Japoniei, însă va veni curând...

Malko simţi totuşi cum inima o ia din loc. Nu îşi închipuise că lucrurile se precipitau într-atât... Reveni la subiectul care îl intriga din ce în ce mai tare.

— Având în vedere personalitatea celui pe care trebuie să-l întâlnesc, de ce aţi luat atâtea măsuri de prevedere?

U Ba Tan privi din nou în jur cu un aer conspirator.

— Pentru că şi el este supravegheat chiar de subordonaţii lui, spuse birmanezul. Generalul Ne Win se teme de toată lumea. Dacă ar şti că prietenul nostru se întâlneşte în secret cu străini şi ce se întâmplă, l-ar împuşca pe loc.

Luna se reflecta în lacul Inya, iar ambianţa era parcă dintr-o acuarelă chinezească. Cine ar fi crezut că la mijloc era un complot! U Ba Tan reluă, strângându-l în continuare pe Malko de cot.

— Soţia mea şi cu mine primim mulţi străini în casă, de aceea prezenţa dumneavoastră nu va atrage în mod special atenţia.

Se întoarseră în hotel. Acum se făcuse aproape răcoare. Malko era împărţit între mai multe sentimente. Pe de o parte, emoţia întâlnirii cu unul dintre şefii Birmaniei, dar mai ales, tristeţea datorată incidentelor nefericite care marcaseră începutul misiunii lui: asasinatul lui Ye-We şi misterul care o înconjura pe You-Yi. Putea să-şi sfărâme creierii mult şi bine, că tot nu va reuşi să ghicească ce motive aveau birmanezii să-i întindă o cursă.

În faţa lui, U Ba Tan înainta în paşi de dans ca o balerină. Poate că era un fals complotist, însă cu siguranţă, un adevărat homosexual... îi adresă o privire de îndrăgostit băiatului de la intrare şi se întoarse brusc spre Malko, vesel, ca şi cum ar fi aflat că vine Mesia pe pământ.

— *Daw* Sandy, soţia mea, a sosit!

Sandy Nwe avea o figură care invita parcă la dragoste. Malko văzuse rareori atâta desfrânare în ochii unei femei. Era mică de statură, cu o gură prea mare pentru figura ei de pasăre cu maxilare proeminente şi nişte ochi negri ca tăciunele, strălucitori. Părul era ridicat într-un coc, ceea ce îi scotea în evidenţă forma capului cu temporalii ieşiţi în afară, făcând-o să semene cu un craniu de mort.

Înainta spre Malko cu paşi fermi, buzele se întredeschiseră într-un surâs carnasier, lăsând să se vadă dinţii neregulaţi şi îi întinse mâna cu degete lungi şi îngrijite.

— Bine aţi venit la Rangoon! îi ură ea cu voce groasă de fumătoare. Sunt bucuroasă să vă cunosc.

Îl strânse de mână cu forţa unui bărbat. Nu avea vârstă. Trebuie să fi avut între treizeci şi cincizeci de ani. Pieptul mic de abia îi deforma *longyi-ul* tradiţional. Veşmântul, bine strâns pe şolduri, lăsa să se ghicească un trup subţirel şi vânjos. Pantofii cu tocul de cincisprezece centimetri erau singurul adaos occidental la ţinuta ei, împreună cu

parfumul, bineînţeles... Ea îl luă cu familiaritate pe Malko de braţ şi îl antrena spre ieşire.

— S-a făcut aproape şapte, spuse ea. Să ne grăbim.

O Toyota nouă-nouţă condusă de un şofer ieşi din parcare. U Ba Tan se urcă în faţă, lăsând-o pe soţia lui în spate cu Malko.

— Este prima vizită în Birmania? îl întrebă Sandy Nwe în timp ce îşi fixa o ţigară într-un lung portţigaret.

— Da, spuse Malko.

— Şi vă place?

— Este frumos, dar puţin în afara timpului. Sandy Nwe râse răguşit.

— Asta pentru că suntem săraci. Însă Rangoon-ul este mai liniştit decât Bangkokul şi nu avem poluare.

Malko văzu că o luară pe University Avenue şi trecură prin dreptul reşedinţei lui Aung San Suu-Kyi. Ce coincidenţă! Văzând că se uită pe geam, Sandy Nwe preciza:

— Nu mergem prea departe. Pe Windermere Road, în apropiere de Golden Valley. Este plăcut, multă verdeaţă, iar vecinul nostru este un bărbat încântător, ambasadorul Japoniei.

După un kilometru, Toyota viră la stânga şi intrară într-un parc imens cu multe vile, unele mai luxoase, altele mai puţin. Casa în faţa căreia se opriră nu era peste măsură de luxoasă. Era o clădire mică albă, înconjurată de o grădiniţă. Alături, Malko zări cercul roşu al drapelului japonez. Un servitor se grăbi să deschidă poarta cu grilaj, după ce fusese anunţat cu un claxonat.

Coborâră toţi trei şi intrară într-o încăpere lungă. În partea dreaptă, pe o etajeră imensă, erau înşirate vreo douăsprezece statui cu câteva ofrande în faţă. Se auzi din nou râsul răguşit al lui Sandy Nwe.

— Soţul meu este foarte credincios. Crede că toate aceste spirite ne apără.

Ajunseră într-o sufragerie banală în care masa era aşezată. În faţa mesei, un televizor Akai era deschis. Era ora când se prezentau ştirile. Ca în fiecare seară, câţiva militari cu zâmbetul pe buze ofereau daruri oamenilor din provinciile îndepărtate pe fondul unei melodii populare.

Această propagandă masiva şi stângace era, teoretic, destinată să lege mai mult populaţia de Tatmadaw, armata sacrosanctă, care o măcelărise cu atâta voie-bună în urmă cu câteva luni…

Malko, care se aşteptase să-l găsească pe generalul Thiha Latt, fusese dezamăgit când văzu doar trei tacâmuri.

— Am pregătit o mâncare tipic birmaneză, care se numeşte *mohingha,* îi explică Sandy Nwe. Sper să vă placă.

Abia se aşezaseră la masă, că apăru imediat o făptură ciudată cu un platou din care ieşeau aburi. Era o fetiţă ce nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani, îmbrăcată în veşmântul tradiţional şi desculţă. Pe Malko îl frapa figura acesteia. Parcă era o hetairă! Ochii erau fardaţi cu mov, cu pleoapele alungite cu paiete argintii, iar două cercuri roşiatice de *tanakha* îi colorau obrajii. Gura imensă şi prea roşie semăna cu un far în noapte. Puse platoul pe masă fără să spună nimic şi fără să zâmbească, iar când se îndreptă spre bucătărie, Malko observă părul lung care îi acoperea fesele. Sandy Nwe îi surâse veselă.

— Ea e Wendy, nepoţica mea. Îi place la nebunie să se machieze şi vrea să ajungă vedetă de cinema ca May Sein.

Nepoţica mai aduse un platou cu *nems.* Ea îl aşeză în faţa lui Malko şi îi aruncă o privire grea de femeie cu experienţă, care îl făcu să se simtă stânjenit. Îl privea cu o expresie deşănţată şi nesănătoasă cu ochii ei prea fardaţi. După aceea, îşi trecu mâinile încet peste pieptul fraged, apoi peste pântece, se întoarse pe călcâie şi plecă.

El gustă puţin din *mohigha.* Semăna cu un curry amestecat cu supă de peşte în care pluteau câteva bucăţi de banană… Din fericire, mai avea şi orez, nems *şi c*revete prăjite.

Nepoţica Wendy se întoarse cu fructe. Mango, litchi[29] şi banane. Discutau despre lucruri neînsemnate. După ce gustă ultimul fruct, U Ba Tan se ridică zâmbind politicos.

— Sunt nevoit să vă las, spuse ea. Sunt puţin cam obosit.

Malko abia apucă să-i strângă mâna. Ştia că birmanezii obişnuiau să se ridice de la masă imediat ce terminau de mâncat. Sandy Nwe îşi dezveli dinţii neregulaţi într-un

[29] Arbore tropical cu fructul său (n.t.).

surâs:

— Soţului meu îi place să se culce devreme. Chiar dacă nu ar fi stingerea, s-ar băga în pat foarte devreme.

Abia era ora opt... Se ridică şi ea.

— Veniţi să bem ceaiul.

Ea o luă înainte şi pătrunse într-o încăpere mică cu podeaua acoperită de pernuţe din mătase, ce formau un amestec confortabil. Malko descoperi într-un colţ un televizor şi un video Akai. Sandy Nwe se aşeză lângă o măsuţă joasă pe care se găsea un serviciu de ceai negru ca tuşul. Un miros vag de cenuşă plutea în încăpere, iar liniştea era absolută.

— Când vine persoana cu care trebuie să mă întâlnesc? o întrebă Malko.

Sandy Nwe se uită la ceas.

— Peste vreo două ore. Avem timp.

Malko se gândi că Andrea va înnebuni de furie...

— Cum rămâne cu interdicţia de circulaţie?

Pe buzele groase înflori un surâs amuzat.

— Pentru el nu există aşa ceva.

Ea, trase sertarul de la măsuţa joasă şi scoase un tub lung maro. O pipă pentru opiu. După aceea, scoase pe rând toate cele necesare: acele, lampa şi micile cuburi negricioase. După ce aprinse lampa, luă o bilă de opiu şi începu s-o încălzească deasupra flăcării cu gesturi sigure şi experimentate. Zâmbi din nou.

— Este cel mai frumos moment al zilei, zise ea oftând. Primesc acest opiu direct din regiunea Shan. Este din ce în ce mai greu de găsit. Îl transformă pe tot în heroină.

Ea trase cu nesaţ din pipa lipită de buze, apoi suflă fumul cu voluptate. Trase de vreo trei ori. Deodată, Malko simţi prezenţa cuiva în cameră. Întoarse capul şi o descoperi pe nepoţică în cadrul uşii. Pulsul crescu brusc. Numai părul foarte lung îi acoperea goliciunea. Fără haine, corpul părea mai puţin copilăros, înainta ca o somnambulă spre Malko şi Sandy, apoi îngenunche cu graţie în faţa lui, uitându-se fix la pantalonul lui. Mirosul fad al drogului făcea imaginea să pară şi mai stranie. Câteva clipe, se auziră doar zgomotele făcute de pipă, apoi Sandy spuse cu vocea ei răguşită:

— Nepoţica mea este prea tânără ca să fumeze opiu, dar îi place să-mi ţină companie.

Malko tăcu. Oare ce semnificaţie avea scenariul acesta? Sandy Nwe voia să-i amăgească vigilenţa sau era o mânărie orientală? Deodată, ecranul televizorului se lumină. Sandy îl porni din telecomandă.

Pe ecran, apărură două personaje, un bărbat şi o femeie în costume naţionale, care dansau pe o muzică stridentă.

Fata nu se mişcase din loc... Malko privea dansul distrat. Dar mişcările se schimbară brusc. Bărbatul se prefăcea că o violează, înainta spre parteneră în salturi. Din pantaloni ţâşni un sex de o lungime incredibilă, uşor curbat în sus, ca un iatagan. Dansatoarea făcu câţiva paşi înapoi, prefăcându-se înfricoşată, iar Sandy se aplecă la urechea lui Malko zicându-i cu răsuflarea fierbinte:

— N-am văzut în viaţa mea una atât de mare!

Pe ecran, dansatoarea stătea sprijinită de o masă. Bărbatul veni lângă ea. Îi depărta coapsele cu un gest brutal, o culcă peste masă şi, dintr-un singur elan, se afundă în ea până la rădăcină. Dansatoarea se lăsă pe spate cu capul_ într-o parte, uitându-se la spectatori şi arborând o expresie de încântare. Dansatorul, simulând pofta, îi ridică picioarele şi începu s-o pistoneze sărind pe loc ca un crab. Malko era absorbit de această scenă şi tresări când simţi o atingere uşoară.

Wendy se apropiase de el târându-se pe burtă, cu bazinul foarte cambrat. Încerca să-i elibereze virilitatea cu mare grijă, cu vădita intenţie de a-i oferi gura roşie drept ofrandă, sub privirile aprobatoare ale mătuşicăi.

— Vă place filmul? îl întrebă birmaneză, ca şi cum nu se întâmpla nimic în încăpere. Cu câteva figurante, ne-am gândit să înviorăm puţin vechiul nostru folclor. Din păcate, este ilegal. Observând că intenţionează să respingă fata, ea continuă cu vocea răguşită:

— Lăsaţi-o s-o facă. Adoră acest lucru! Este jucăria ei. Nu vă fie teamă că nu mai este virgină de mult! A împlinit deja cincisprezece ani.

Imaginea de pe ecran se schimbase. Femeia era urmărită de un satir, care în final o prinse, o îngenunche în faţa lui şi

îi smulse masca. Se prăbuşi în momentul în care sexul se afundă în crupă. Malko o recunoscu pe May Sein. Sexul care o pătrunse ieşea şi intra uşurel, perforând deschizătura dintre picioare. Cel care o poseda era înfăşurat într-un soi de capă aurie imensă şi nu i se vedea faţa.

Târându-se ca o pisică înaintea lui Malko, Wendy pândea ochi în ochi cu el ceea ce venise să capete. Însă el o respinse cu hotărâre şi se întoarse spre gazdă.

— Spuneţi-i să mă lase în pace!

Un fulger de mânie străbătu cu repeziciune ochii lui Sandy Nwe.

— Sunteţi un prost, izbucni ea, nici nu ştiţi ce pierdeţi! O face mai bine decât cea mai bună târfă.

Întinse braţul ca pe un arc şi o apucă pe fată de păr, o smulse din locul în care stătea şi îi atrase faţa către pântecele ei. De abia atunci îşi dădu seama Malko că îşi desfăcuse *longyi-ul.* Îi zări coloanele arămii ale coapselor şi triunghiul negru în care micuţa sclavă îşi afundase ascultătoare buzele roşii şi groase. Sandy se culcă pe perne cu picioarele larg desfăcute şi pupilele dilatate. Urla de plăcere. Pipăi cu mâna printre perne şi scoase un falus din fildeş, sculptat cu măiestrie într-un colţ de elefant.

Ea îl abătu asupra fetei ca pe un pumnal oarecare şi, fără să ezite, îl afundă înăuntru. Fetiţa tresări, dar Sandy începu un dute-vino cu obiectul în deschizătura ascunsă, cu şi mai multă înverşunare. Wendy se zbătea ca un fluture înţepat cu acul, fără să-şi dezlipească gura de sexul pe care îl onora. Sandy se uită la Malko cu privirea de nebună.

— Acum este rândul dumneavoastră! Vreau s-o aud zbierând.

Gesturile ei deveneau şi mai rapide. Malko nu se clinti din loc. Brusc, Sandy slobozi un urlet puternic şi rămase nemişcată, cu gura întredeschisă. Fetiţa înălţă capul cu privirea înceţoşată, apoi se ascunse în întuneric şi se făcu nevăzută, lăsându-şi „mătuşica” străbătută de plăcere.

*

* *

— Am cumpărat-o dintr-un sat în care murea de foame, îi explică Sandy cu voce liniştită. Părinţii ei, care i-au ajutat pe

rebelii karen, au fost măcelăriţi de soldaţi. Ea a fost violată de nenumărate ori. Asta i-a salvat viaţa. De atunci, imediat ce vede un bărbat, i se dăruieşte.

— Este oribil, spuse Malko. Sandy Nwe ridică din umeri.

— Asta e viaţa. Va fi o nevastă bună şi supusă care îşi va face bărbatul fericit. Nimic nu o dezgustă. Oricum, e mai bine decât să i se taie capul cum a păţit mama ei.

Cinismul ei era dezarmant. Filmul continua cu dansuri populare, însă pe Malko nu-l mai interesa. Se uită la ceas. Se făcuse zece fără cinci. Tot nu înţelegea de ce fusese nevoit să asiste la un asemenea scenariu. O femeie se ivi brusc în pragul uşii, apoi veni şi şopti ceva la urechea lui Sandy Nwe.

— Generalul Thiha Latt vă aşteaptă, îl anunţă birmaneză pe Malko.

Capitolul IX.

Malko urcă scara până la primul etaj, iar însoţitoarea lui îl pofti într-un birou mobilat doar cu o masă şi câteva scaune. La masă, stătea un bărbat îmbrăcat în uniformă kaki, fără galoane şi fuma un trabuc gros. Malko îl recunoscu fără dificultate pe şeful Serviciilor de Informaţii birmaneze, generalul Thiha Latt, datorită fotografiei pe care i-o arătase Mike Roberts. Faţa netedă şi părul ţepos îl făceau să pară mai tânăr de cincizeci şi patru de ani. Era totuşi un moment important.

Ofiţerul birmanez îi adresă un zâmbet neutru, îi făcu semn să se aşeze şi spuse într-o engleză excelentă, pe un ton monden:

— Vă mulţumesc că aţi avut bunăvoinţa să faceţi această călătorie la Bangkok ca să vă întâlniţi cu mine în Rangoon, căci mie îmi este imposibil să părăsesc postul în acest moment.

Avea totuşi o urmă de accent oxfordian. Lui Malko îi venea greu să creadă că în faţa lui stătea unul dintre cei mai puternici oameni din ţară, care tocmai complota împotriva superiorilor şi prietenilor lui... Aşa-numita *realpolitik*[30] avea micile ei secrete. În lumea paralelă a războiului din umbră, nimic nu părea imposibil, ci, pur şi simplu, în spatele unui complot putea să se ascundă un altul...

— Sper ca această călătorie să merite osteneala, zise Malko, dacă este corect ceea ce mi-a spus persoana din Bangkok.

Generalul Latt miji ochii, uitându-se urât la el. Brusc, semăna cu statuia unui Budha jovial, deşi avea buzele subţiri şi răceala unui şarpe cu ochelari.

— Ce v-a spus?

Sosise clipa adevărului care îi punea pe amândoi în

[30] Politica vizând eficienţa, indiferent de doctrina sau de principii (n.t.).

pericol.

— Că sunteţi hotărât să vă desolidarizaţi de Junta militară şi să o ajutaţi pe Aung San Suu-Kyi.

Tăcerea care urmă era ca de plumb. Generalul strivi trabucul care mirosea în toată încăperea şi îl corectă cu voce blândă:

— În ţara mea, situaţia nu e chiar atât de simplă. Este sigur că oameni ca U Ne Win, pentru care am un nemărginit respect, nu au urmărit direcţia în care a evoluat lumea. Sunt foarte bătrâni şi nu înţeleg întotdeauna aspiraţiile tinerei generaţii.

Malko îi întrerupse avântul poetic.

— Alegerile vor avea loc în luna mai. Sunteţi dispus să o ajutaţi pe Aung San Suu-Kyi să se prezinte?

Şeful Serviciilor de Informaţii birmaneze zâmbi, privindu-l pe Malko ca pisica pe şoricel. Spuse doar atât:

— Suntem de acord.

— Perfect, admise Malko puţin mai relaxat. Generalul reluă numaidecât:

— Se pare că Statele Unite văd cu ochi buni posibila alegere a acestei persoane şi un rol major al partidului său, Liga pentru Democraţie.

— Sunt autorizat să vă spun că ceea ce spuneţi este întru totul adevărat, confirmă Malko. Însă, pentru acest lucru, ar trebui să aibă posibilitatea să se înscrie pe listele electorale şi să se prezinte. Dar nu este cazul.

— Ar putea să fie, zise generalul Thiha Latt. Eu sunt pregătit să-mi asum riscul de a-i înfrunta pe anumiţi membri din Tatmadaw ca s-o eliberez pe doamna Aung San Suu-Kyi.

— Şi dacă generalul Ne Win sau fidelii acestuia vor reacţiona cu violenţă?

Ofiţerul superior birmanez făcu o mutră sceptică.

— Este un om în vârstă pe care acum îl preocupă mai mult astrologia decât puterea, răspunse el. Numai că, înainte de a mă aventura în această operaţiune, am nevoie de nişte garanţii, nu-i aşa? ...

— Cum ar fi?

Pe buze îi apăru un zâmbet sălbatic şi rece.

— Ne băgăm mâna într-un angrenaj periculos. Birmania

riscă să se trezească într-un haos total. În acest caz, Tatmadaw va fi singura forţă reală. Trebuie să fiu sigur că voi rămâne în fruntea Serviciilor de Informaţii şi după alegeri.

Cu alte cuvinte, el voia să controleze armata birmaneză. Ca să-l asigure în această privinţă, depăşea atribuţiile lui Malko, iar el se hotărî să mai câştige timp.

— Acum nu sunt în măsură să vă răspund la această întrebare, recunoscu el. Mai întâi, ar trebui să ne asigurăm că vă aliaţi cu Aung San. Suu-Kyi.

Generalul păru că i se ia o piatră de pe inimă.

— În ce fel?

— Vă cer să mă întâlnesc cu ea, spuse Malko. În prezenţa dumneavoastră.

Generalul Thiha Latt rămase tăcut câteva clipe, apoi zise:

— Pentru mine este riscant, dar sunt de acord. În acest fel, veţi beneficia de toate elementele ca să veniţi după aceea cu acordul definitiv.

— Este o posibilitate, răspunse Malko, fără să se compromită. Dar mai este o chestiune care trebuie abordată. Anumiţi ofiţeri nu sunt acceptaţi de Liga pentru Democraţie, din cauza atitudinii lor din timpul evenimentelor. În special, generalul Sein Lwin, care a dat girul represiunii feroce din vara lui 1988.

Thiha Latt nu se lăsă intimidat.

— Toţi aceia care s-au abătut de la regulile de onoare din Tatmadaw vor fi judecaţi, spuse el fără să se tulbure. Iar dacă vor fi găsiţi vinovaţi, vor fi aspru pedepsiţi.

Malko auzea deja păcănitul armelor plutonului de execuţie. Generalul birmanez nu avea suflet. Urmase cursurile intensive ale stalinismului. Malko începu să se mai liniştească puţin. Până la urmă, aventura lui birmaneză nu fusese o capcană. Bărbatul care se afla în carne şi oase în faţa lui era şeful suprem al Serviciilor Secrete. Ca atare, cel mai periculos şi mai puternic om din ţară. Profită de acest lucru că să înlături şi ultima umbră de îndoială.

— Generale, începu el, de ce aţi folosit o metodă atât de complicată şi ocolită ca să ajung la dumneavoastră? Având în vedere funcţiile pe care le deţineţi, vă aflaţi la adăpost de

multe lucruri.

Thiha Latt se rezemă şi râse cu ironie, puţin cam ascuţit.

— Calea pe care mă pregătesc să o urmez este opusul celei determinate de U Ne Win. Anumiţi subordonaţi ai mei îi sunt devotaţi în totalitate şi nu vor ezita nici o secundă să mă elimine, dacă vor afla adevărul.

Mai explicit de-atât nici că putea să fie. Ofiţerul superior birmanez le oferea americanilor o întorsătură favorabilă a lucrurilor şi o garanţie de netăgăduit. Poate că sufletele nobile ar fi numit-o trădare. Rămânea însă o mare necunoscută. Thiha Latt avea oare puterea să atragă armata de partea lui? Se pare că americanii credeau acest lucru. Malko se hotărî să mai înainteze cu un pion.

— Ce garanţii cereţi dumneavoastră personal?

Răspunsul veni fără întârziere:

— O întrevedere cu ambasadorul Statelor Unite la Rangoon care îmi va confirma spusele dumneavoastră. Plus garanţia că guvernul provizoriu pe care îl voi conduce va fi recunoscut de Statele Unite, iar ajutorul financiar va fi restabilit până la alegerile la care se va prezenta doamna Aung San Suu-Kyi.

— Ce se va întâmpla cu Partidul Tasagna[31]?

— Îşi va prezenta şi el candidaţii, doar vor fi alegeri democratice, nu-i aşa? replică ofiţerul birmanez cu seriozitate.

Câteva momente se lăsă tăcerea, dar Malko o întrerupse:

— Dacă principala parte interesată va da undă verde, cred că vom putea proceda în acest mod.

Generalul Thiha Latt se ridică.

— Perfect! Voi organiza o întrevedere cu doamna Suu-Kyi.

— Unde?

— La reşedinţa domniei sale, fireşte. În altă parte, ar fi foarte dificil. Va dura cel puţin patruzeci şi opt de ore. Trebuie să mă asigur că toţi cei care vor fi acolo sunt persoane de încredere. Va fi simplu, vă va lua un Jeep de la hotel şi vă va duce acolo.

— Cum voi afla în ce zi?

[31] Partidul susţinut de armată (n.a.).

— Începând de poimâine, să fiţi la hotel la ora şase. În ziua respectivă, Sandy Nwe vă va telefona ca să vă invite la un cocteil. A doua zi seara, va veni un Jeep să vă ia de la hotel. Eu vă voi găsi la doamna Suu-Kyi. Dacă veţi fi mulţumit de întrevedere, veţi pleca la Bangkok ca să daţi raportul. Restul va fi mult mai simplu.

— Sunt de acord. Perfect, spuse Malko.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile îndelung, apoi generalul Thiha Latt ieşi primul şi închise uşa în urma lui. După câteva clipe, Sandy Nwe apăru cu o figură pofticioasă făcând botic.

— Vă duc înapoi, spuse ea. Dacă nu cumva preferaţi să dormiţi la mine.

— Nu, mulţumesc, spuse Malko.

Trebuia să se gândească. Totul se derulase parcă prea bine. De data asta, se urcă la volan Sandy Nwe. Străzile erau complet necirculate, iar ea mergea cu toată viteza şi cu faza mare a farurilor.

— Este interdicţie de circulaţie, observă Malko, nu vă este teamă că soldaţii vor trage în dumneavoastră?

Birmaneză se uită la el cu un zâmbet zeflemitor.

— Îmi cunosc maşina. Am şi un permis.

Într-adevăr, era prima verigă a puterii... După zece minute, rulau pe Strand Road. Înainte de a-şi lua rămas bun, Sandy se aplecă spre el.

— Sper să ne mai vedem.

Ea râse gros, apoi Malko se dădu jos din maşină. Hotelul se închisese deja şi fu nevoit să bată la uşă. Mai târziu, lungit în patul său, în liniştea absolută a nopţii, încercă să aşeze piesele jocului de puzzle. Se întâlnise cu şeful Serviciilor de Informaţii birmaneze.

Concluzie: fie că generalul Thiha Latt spunea adevărul, fie că exista ceva ce el nu ştia. Se uită la cele trei mesaje pe care le găsi la întoarcere. Andrea Meyer nu apreciase faptul că o lăsase baltă.

*

* *

Soarele care strălucea deasupra Rangoon-ului părea să fi alungat toate fantomele nopţii trecute. Sunetul telefonului îl

scoase pe Malko de sub duşul rece. Vocea Andreei Meyer nu îl încălzi prea mult.

— Am cinat singurică, începu ea fără menajamente. Îmi faceţi onoarea să luaţi prânzul cu mine?

— Cu plăcere, acceptă el.

— Atunci, veniţi să mă luaţi de la ambasadă, nu este departe de hotel. Pe la ora unu.

Îşi termină toaleta rustică şi coborî. Ca să-şi mai omoare timpul, o luă pe jos către Merchant Street, paralelă cu Strand Road şi trecu prin dreptul sediului BSI. Cartierul chinezesc începea imediat de aici. Avea chef să se ducă la Chit-Kin ca să afle veşti despre You-Yi şi se tocmi cu şoferul unui taxi colectiv pe care îl orienta prin gesturi. Strada pe care se afla anticariatul mirosea a peşte uscat şi aceeaşi putoare domnea şi pe scara din lemn. Îi deschise aceeaşi chinezoaică diafană. Chit-Kin zăcea în patul ei cu baldachin ca un monstru marin eşuat pe ţărm. Ea întredeschise un ochi, îl recunoscu pe Malko şi izbucni în râsul ei sănătos.

— *Ah! Lalli wallo, lalli wallo!*

«Rosti aceste vorbe de vreo douăzeci de ori, stricându-se de râs. Malko o lăsă să se liniştească şi întrebă:

— Aş dori să o văd pe prietena dumneavoastră, You-Yi. Trăsăturile gelatinoase ale femeii se încordară imperceptibil şi se prefăcu că nu a auzit, propunându-i să cumpere o ladă de zestre dată cu un lac portocaliu. Malko nu se lăsă şi vorbi rar, apăsând fiecare cuvânt.

— *Your friend, You-Yi! The young actress, very beatiful...* De data asta Chit-Kin clătină din cap cu părere de rău.

— A plecat în provincie să joace teatru pentru două săptămâni, spuse ea. Dar mai cunosc şi alte actriţe foarte frumoase.

Se lăsă păgubaş şi regăsi aproape bucuros mirosul de peşte uscat din stradă. Pe Merchant Street îl aborda un puşti zdrenţăros care îi dădu o carte de vizită. Malko citi: *Miss Kyi-Kyi, Palm Reading-Astrologist.* Asta-i mai lipsea! O ghicitoare. În plus, abia avea timp să ajungă la ambasadă. Îl îndepărtă pe puşti, însă acesta se agăţă de el, fluturându-i cartea de vizită. Malko îi întinse o hârtie de cinci kyaţi, ceea ce reprezenta o avere pentru el. Dar puştiul refuză banii şi

flutura întruna cartonaşul pe sub nas.

Dar îi veni o idee. În Rangoon nu erau cerşetori. De multă vreme, guvernul militar îi alungase în nordul ţării sau îi masacrase pur şi simplu. Numai preoţii budişti aveau dreptul să ceară de mâncare sau bani. Acest puşti era ceva neobişnuit. Privirile se întâlniră, iar Malko citi în ochii lui o asemenea tristeţe, încât îi făcu semn că acceptă să-l urmeze. Acesta o luă atât de repede la goană printre tarabele de pe trotuar, că Malko abia reuşi să se ţină după el. La trei străzi mai departe, puştiul o luă pe o scară foarte. Abruptă a unei case chinezeşti cu două etaje.

Malko urcă în urma lui şi ajunseră într-un mic salon de aşteptare cu fotolii cu arcurile rupte. O draperie o despărţea de altă cameră. Puştiul o dădu la o parte, iar Malko zări un birou îngust, cu pereţii acoperiţi de hărţi astrologice. La o masă, stătea o femeie cu ochelari. Îi spuse ceva puştiului şi îi făcu semn lui Malko să se aşeze, îi luă mâna dreaptă şi o puse pe un tampon îmbibat cu cerneală, apoi pe o foaie de hârtie pe care se imprimară liniile din palmă. Făcu acelaşi lucru şi cu mâna stângă, apoi îl duse pe balcon, unde se găsea un soi de fântâniţă, o chiuvetă şi o coajă de săpun…

Chiar şi cu ajutorul puştiului, Malko nu reuşi să se cureţe de tot de cerneala neagră şi uleioasă care rămase în cutele palmei. Se aşeză din nou în faţa ghicitoarei destul de agasat. Aceasta începu să-i examineze palmele cu atenţie, bolborosind ceva în birmaneză, notând o grămadă de lucruri pe o hârtie. Malko se foia pe scaun furios. Chiar şi în Rangoon turiştii erau escrocaţi. Fusese racolat de un puşti oarecare şi dus la o ghicitoare pentru o întâlnire secretă.

În plus, în Birmania lucrurile erau tărăgănate la nesfârşit, începu să se neliniştească, când puştiul apăru şi şuşoti ceva la urechea ghicitoarei. Ea îi făcu semn că şedinţa s-a terminat, scrise „concluziile”, împături cu grijă foaia de hârtie şi i-o dădu.

— *How much?* întrebă Malko.

Birmaneză scrise cifra o sută. La cursul oficial, însemnau cincisprezece dolari. La acest preţ, viitorul trebuia să fie roz. Plăti şi coborî scara abruptă. Era imposibil să găsească un taxi.. Ajunse la Ambasada americană ceva mai târziu.

Andrea Meyer îl aştepta în hol, îmbrăcată într-o rochie supraelastică roşie, absolut superbă, dar rece ca un gheţar.

— Mergem să mâncăm ia *Ruby's,* un restaurant chinezesc, îl anunţă ea. Este foarte aproape.

Merseră pe jos, căci localul se afla la patru blocuri mai încolo, foarte aproape de hotel, pe strada pe care era Poşta. *Ruby's* era un birt infam, cu feţele de masă rupte şi pereţii jegoşi. Totul era de o murdărie respingătoare. Însuşi patronul, un bătrân chinez scăpat din Kuomintang, se lăsase de traficul de opiu şi se apucase de afacerea cu restaurantul. Andrea Meyer începu să comande în birmaneză. Malko nu înţelese decât răspunsul chelnerului:

— *Mechibou*[32]*.*

Descumpănită, ea se repezi la orez şi la cleştişorii de crabi.

— Vacile sunt tuberculoase, spuse nemţoaica, porcii suferă de alte boli, iar oi nu se găsesc pe aici. Ce vi s-a întâmplat ieri? îl întrebarea.

— Întâlnirea s-a prelungit mai mult decât era prevăzut, răspunse el A fost imposibil să vă anunţ...

— Aţi rămas cu Sandy Nwe?

— Da, într-o oarecare măsură, începu Malko.

Andrea Meyer nu-l lăsă să continue şi îl întrerupse cu ironie în glas.

— În acest caz, înţeleg că aţi fost *reţinut.*

— De ce?

Ochii cenuşii ai nemţoaicei scăpărau.

— Nu ştiţi cine este Sandy Nwe? Birmanezii *obişnuiţi* nu au voie să aibă legături cu străinii, în afară de unii sponsorizaţi de Serviciile secrete. Printre ei se află şi această pereche. El este homosexual, iar ea face ce o taie capul. Am auzit că se culcă şi cu şerpii! Au datoria să-i „tamponeze" pe diplomaţi, bărbaţi, femei, pederaşti, ca apoi să informeze Junta. Din cauza asta, au tot ce vor: călătorii, bani. Aparate video, maşini şi benzină ieftină. Cunosc cel puţin patru ambasadori care au murit fermecaţi de Sandy. Bineînţeles că filmează toate ghiduşiile acestora, apoi îi şantajează..

[32] Nu avem (n.a.).

Văzând expresia nedumerită a lui Malko, ea zâmbi cu ironie.

— Observ că aţi fost tratat ca un ambasador… Aţi „gustat” şi din nepoţelele ei?

— Nu, dar…

— Păcat, spuse ea. Sunt nişte târfuliţe foarte tinere, în general închiriate de la părinţii lor, pentru treizeci de kyaţi pe seară. Chit-Kin îi face rost de ele. Când mai cresc, sunt vândute în bordelurile chineze sau thailandeze din Bangkok.

Smalţul începea să se crape rău de tot. Malko îşi spuse că generalul Thiha Latt avea prieteni ciudaţi. Văzând că nu zice nimic, Andrea nu mai insistă, mulţumindu-se să întrebe:

— Aţi fost cu Sandy de aţi întârziat azi?

— Nu, nu, o asigură Malko. M-am dus la o ghicitoare. Uitaţi-vă la mâinile mele, parcă aş fi un cărbunar.

— Într-adevăr, recunoscu Andrea puţin mai îmbunată. Şi ce v-a spus?

El scoase din buzunar hârtia la care nici măcar nu se uitase şi i-o dădu. Andrea aruncă o privire, iar Malko văzu că se schimbă la faţă.

— Aţi citit-o?

— Nu, de ce?

— Citiţi-o.

Malko o luă. La sfârşitul textului în birmaneză, erau două rânduri în engleză, scrise de o altă mână cu litere mari:

SOMEONE WILL COME TO SEE YOU AT MR. GEORGE’S PLACE. 5 PM. VERY IMPORTANT. DO NOT TALK TO ANYBODY[33].

Ultimele două cuvinte erau subliniate cu trei linii.

[33] Cineva va veni să vă vadă acasă la dl. George la ora 17. Foarte important. Nu vorbiţi cu nimeni, (n.a.).

Capitolul X.

Malko puse hârtia în buzunar. Era prima notă falsă în plimbarea în aparenţă idilică în Birmania. Fusese nevoie de o întreagă organizaţie clandestină ca să-i poată parveni acest mesaj. Şi, în plus, nişte măsuri de prevedere extraordinare.

— Cine putea să-mi trimită acest mesaj? o întrebă el încet pe Andrea.

— Cineva din opoziţie, răspunse tânăra. Dar fiindcă aveţi legături mai sus, eu nu mâi înţeleg nimic.

— Există mai multe grupuri?

— Este un grup de preoţi budişti care, din punct de vedere politic, sunt alături de studenţii contestatari conduşi de bătrânul şef al pagodei, pe care îl cheamă *Red Eagle.* Dar ei nu au nici o legătură cu străinii. Se mulţumesc să le acorde studenţilor un ajutor logistic, iar aceştia sunt prigoniţi de militari şi de Serviciile secrete. Nu poate fi vorba decât de Liga pentru Democraţie a lui Aung San Suu-Kyi, sau de misterioasă You-Yi.

— Am încercat să dau de ea prin intermediul lui Chit-Kin, dar se pare că este plecată într-un turneu.

— Se poate, admise Andrea, birmanezii sunt înnebuniţi după teatru.

Malko nu răspunse. Îşi zicea în sinea lui că acest mesaj ciudat avea legătură cu fuga neaşteptată a lui You-Yi. Andrea îi întrerupse gândurile cu o remarcă:

— Peste câteva ore, vă veţi lămuri. Dacă doriţi, vă las la George. Faptul că a făcut aluzie la el dovedeşte că sunteţi bine cunoscut.

Terminară masa cu un ceai greţos în care pluteau câteva cocoloaşe de lapte bătut. Lui Malko i se făcuse greaţă. După ce lăsă un pumn de kyaţi, se duseră până în Merchant Street ca să ia Mercedesul Andreei. După un sfert de oră, ajunseră acasă la George Kearod.

— Trebuie să mă întorc la ambasadă, oftă Andrea Meyer. Rochia strech se ridicase pe coapse şi îl privea pe Malko cu

ochii ei cenuşii, plini de ironie, apoi se întoarse spre el.

— Birmania este foarte complexă şi una dintre ţările cele mai refractare la cultura occidentală. Aici, ne aflăm în fundul Asiei, cu capcane cu mai multe arcuri, mult prea complicate pentru noi. Este un teatru al umbrelor, greu de descifrat... Prin urmare, fiţi foarte atent.

Malko îi privi coapsele fusiforme şi o trase spre el.

— Vă datorez scuze pentru aseară.

Ea îi adresă un zâmbet şi mai carnasier.

— Dacă în seara asta nu îmi veţi mai trageţi clapa, vom cina împreună.

El ar fi violat-o pe loc. Tânăra îl măsura amuzată şi trase rochia pe sâni ca să-i scoată şi mai mult în evidenţă.

— Pe diseară, spuse Malko.

*

* *

Ora cinci fără cinci. De când se despărţise de Andrea, Malko se învârtise ca un leu în cuşcă. Nu se putu abţine să nu iasă în grădină ca să se uite afară. Nu ştia cu cine avea întâlnire, cu un bărbat, cu o femeie sau cu mai multe persoane.

Pe drum trecu o maşină, apoi un taxi Mazda. În momentul în care se pregătea să intre în casă, văzu apărând din curba străzii Golden Valley un bărbat pe bicicletă. Era în vârstă şi pedala încet cu o geantă agăţată de ghidon. Avea faţa zbârcită, un *longyi* albastru în carouri şi craniul aproape chel. În spatele lui apăru o ricşă, iar cel ce o conducea pedala în picioare, cu un pasager în ataş. Cu siguranţă că Rangoon-ul era ultimul oraş din Asia în care un asemenea spectacol era la ordinea zilei...

Malko întoarse capul şi înainta câţiva paşi, apoi auzi un ţipăt. Se întoarse la bariera care despărţea grădina de drum şi rămase locului îngrozit. Ricşa îl ajunsese din urmă pe bătrân. Pasagerul, care stătea în picioare în ataş. Îl lovea cu un fel de ţeava pe care o strângea cu toată puterea în mână. Plin de sânge, bătrânul de pe bicicletă mergea în zigzag, încercând să scape de agresor. Scena se petrecea doar la treizeci de metri de Malko. Acesta se grăbi să scoată sârma ghimpată cu care era închisă poarta ca să vină în

ajutorul bătrânului.

Îndată ce îl zări, agresorul sări din ataş, îl apucă pe bătrân de umăr şi îl azvârli cu putere la pământ. Începu să-l lovească imediat numai în cap cu o sălbăticie nemaiîntâlnită. Se vedea clar că voia să-l ucidă. Zgomotul făcut de ţeava din metal care trosnea oasele era înspăimântător.

Malko reuşise să scoată toate sârmele şi ajunse pe Golden Valley Road. Ucigaşul îl mai lovi o dată în tâmplă pe bătrânul care nu se mai mişca şi sări în ricşa care se întoarse. Malko o urmări, dar renunţă foarte repede, căci aceasta mergea cu viteză prea mare. În plus, când trecu pe lângă corpul ce zăcea pe jos, i se păru că aude un geamăt. Se întoarse şi îngenunche lângă bătrân. Arma crimei, o ţeava groasă din plumb, îndoită din cauza loviturilor, rămăsese acolo. În jurul capului bătrânului se forma o baltă mare de sânge. Capul fusese spart în mai multe locuri, nasul era rupt şi buzele crăpate. Murise.

Malko se ridică. Ricşa dispăruse fără urmă pe aleile umbroase din cartierul rezidenţial. Privi în jurul lui. Nu era nimeni. Veni un taxi şi frână lângă corpul întins pe jos. Şoferul clătină din cap şi plecă în viteză, ca şi cum îl văzuse pe Necuratul...

În sfârşit, câţiva oameni ieşiră din casa vecină. Două femei acoperiră faţa mortului şi un preot budist se rugă îngenuncheat în mijlocul şoselei. Peste măsură de şocat, Malko intră în casa lui George Kearod. Se făcuse cinci şi zece. Bătrânul asasinat era persoana cu care avea întâlnire. De ce îl omorâse? Dar mai ales, cine?

*

* *

Malko nu îşi revenise încă după asasinatul violent al bătrânului cu care trebuia să se întâlnească, când urca treptele casei Andreei Meyer. Pistolul extraplat din centură îl mai liniştea puţin. Tânăra îi deschise, splendidă, într-o rochie de lână neagră extrem de mulată.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea când văzu cum arăta. Malko abia apucă să-i povestească ce s-a întâmplat înainte de a fi întrerupt de soneria telefonului. Andrea răspunse.

Când reveni, trăsăturile deveniseră grave.

— La ambasadă s-a primit un telefon anonim. Bărbatul omorât în faţa casei lui George a fost secretarul personal al doamnei Suu-Kyi, U Tun, un domn în vârstă de optzeci şi doi de ani, singura persoană cu care se vedea zilnic, li făcea cumpărăturile din oraş.

— S-ar putea să fie o crimă perversă?

— Nu. În primul rând, birmanezii sunt foarte pacifişti, aici nu a avut niciodată loc vreo spargere. Puţinii răufăcători sunt hoţi mărunţi de buzunare. Iar bătrânii sunt prea respectaţi ca să fie omorâţi în acest mod. Suntem într-o ţară cu religie budistă... în plus, U Tun era foarte cunoscut în Rangoon şi toţi ştiau că nu era bogat.

— Este o treabă de ucigaşi profesionişti care ştiu sigur că nu vor fi pedepsiţi, conchise Malko. Altminteri nu ar fi acţionat ziua în amiaza mare cu riscul de a fi prinşi.

O piesă din jocul de puzzle fusese pusă la locul ei. Aung San Suu-Kyi îl trimisese pe U Tun ca să-l anunţe pe Malko să se ferească de ceva sau de cineva. Dimpotrivă, asasinarea bătrânului însemna că anumiţi oameni voiau cu tot dinadinsul să evite contactul direct dintre Aung San Suu-Kyi şi Malko.

Dacă s-ar fi amestecat Serviciile secrete, ar fi procedat mai simplu, expulzându-l. Rămânea generalul Thiha Latt. La prima vedere, s-ar părea să nu fie el, fiindcă organiza o întrevedere între Malko şi liderul Ligii pentru Democraţie... Prin urmare, generalul birmanez îl minţise. Iar Malko era manipulat şi împins într-o îngrozitoare capcană asiatică. Andrea îl privea cu tandreţe.

— Veniţi să mâncăm ceva, îl îndemnă ea.

Pregătise o cină rece. Malko mancă fără tragere de inimă, obsedat de o singură întrebare. Cum să scape din plasa pe care o simţea închizându-l înăuntru? Deodată Andrea i se păru venită de pe altă planetă, cu gura ei cărnoasă şi sânii aroganţi. Ea simţi şi, îndată ce terminară de mâncat, îi propuse:

— Vă duc înapoi la hotel.

În timp ce străbăteau străzile Rangoon-ului, Malko se gândi la George Kearod. El deţinea cheia misterului. Numai

că se găsea la Bangkok. Avea senzaţia că exista o legătură între întâlnirea lui cu You-Yi' şi ceea ce se întâmplase, dar nu reuşea să înţeleagă cu claritate înlănţuirea evenimentelor. Şi în tot acest timp, numărătoarea inversă începuse. De la o zi la alta, trebuia să primească unda verde în vederea întâlnirii lui cu Aung San Suu-Kyi şi cu generalul Thiha Latt. Însă totul se învârtea în jurul acestuia. Andrea îl îmbrăţişa înainte de a-l lăsa în faţa hotelului.

— Mă tem pentru dumneavoastră, murmură ea.

Camera i se păru absolut sinistră. Până la urmă adormi cu greutate şi fu trezit a doua zi la ora nouă de un moşuleţ gârbovit, care îi aduse micul dejun compus din câteva felii de pâine veche, unt şi o cafea scârboasă. Ca în fiecare zi, îi dădu o hârtie de nouăzeci de kyaţi, iar servitorul se duse jos să o schimbe. Când se întoarse, Malko făcea duş cu apă rece ca de obicei, iar bătrânul pusese restul pe platou. Când ieşi din baie, Malko se grăbi să-l bage în buzunar, dar văzu scris cu litere mari pe o bancnotă de un kyat: *Pagoda Shwedagon, 5 P.M.*

Ieşi pe coridor, dar servitorul dispăruse. Încă o întâlnire secretă! Sub calmul aparent al dictaturii triumfătoare, se ascundea de fapt o întreagă reţea de opozanţi. Aceste mesaje presante, trimise cu riscuri enorme, însemnau că îl păştea un oarecare pericol. Dar care anume? Dacă generalul Thiha Latt ar fi vrut să scape de el, ar fi făcut-o foarte uşor. Până la ora cinci, trebuia să-şi omoare timpul într-un fel ca să-i treacă starea de nelinişte.

Pagoda Shwedagon se înălţa chiar în centrul Rangoon-ului, pe Singuttara Hill, cu o săgeată enormă în formă de con, înaltă de o sută de metri şi acoperită cu foiţă de aur. Cu totul, cântărea şaizeci de tone şi valora un miliard de dolari. Era cea de-a opta minune a lumii. Puţinii turişti din Rangoon se-nghesuiau s-o vadă, aşa că prezenţa lui aici se putea justifica cu uşurinţă. Când coborî şi vru să ia un taxi până acolo, nu întâmpină nici un obstacol. Triciclul se îndreptă spre nord. Sacul Shan atârna greu de braţul lui Malko. Ascunsese pistolul extraplat sub diferite hârtii. S-ar putea să aibă nevoie de el. Se întreba dacă toate cursele lui erau supravegheate.

*

* *

Săgeata maiestuoasă aurită, luminată de razele soarelui, se zărea printre smochinii de pe Pagoda Road care ducea direct la Shwedagon. Era o imagine feerică. De aproape, era şi mai impresionantă. Taxiul îl lăsă pe Malko în faţa porţii sudice. În faţa lui se deschidea o scară uriaşă neacoperită, cu multe paliere, mărginită de numeroase dughene în care se vindeau de toate.

La intrare, se îngrămădea mulţimea gălăgioasă, mai cu seamă femei cu obrajii roşii de *tanakha.* Care cumpărau lumânări, beţişoare şi ghirlande de flori. Preoţii în robele lor ca şofranul contemplau serioşi această agitaţie mercantilă, însoţiţi de câţiva militari înarmaţi cu G. 3, care păzeau intrarea în pagodă.

După ce îşi puse pantofii în sac, Malko urcă scara. Se întreba cum îl vor recunoaşte. Esplanada care înconjura stupă unde se înghesuiau toţi pelerinii măsura aproape patru hectare... Evident, practic nu erau străini... Ajuns în capul scării, Malko nu se putea uita la statuia lui Budha fără să nu i se facă greaţă. Se găseau cu miile pe tarabele de pe scări, făcute din lemn, din piatră, din bronz sau pur şi simplu din hârtie....

În vârful scării, un păsărar vindea o grămadă de colivii pline cu păsări. Esplanada era în întregime un kitsch. De jur-împrejurul stupei acoperite cu aur, se înălţau sute de pagode mai mici, construite de bogaţi ca să capete câteva „merite”. Uneori semănau cu o criptă urcată pe o stupă, vopsită într-o culoare vie, înconjurată de un grilaj care proteja ofrandele. Unele erau de dimensiunile unei case adevărate. Oamenii se rugau pretutindeni, prosternaţi în direcţia pagodei centrale sau în faţa statuii lui Budha. Mulţimea se deplasa în jurul monumentului din mijloc, rotindu-se în sensul acelor de ceasornic, iar Malko se amestecă printre pelerini. Nimeni nu se sinchisea de prezenţa lui, budismul fiind o religie deschisă şi tolerantă. Ajunse astfel în dreptul intrării din partea nordică, de unde pleca o scară identică cu aceea pe care urcase. Un grup se reculegea în jurul unei fântâni în care se aflau câteva şuviţe

din părul lui Budha şi aruncau flori şi alte ofrande mărunte…

Un negustor de flori îi oferi pentru un kyat un bucheţel de orhidee pe care îl aruncă în fântână sub privirile înduioşate ale vecinilor lui. Femeile erau uimitor de apetisante, cu buzele date cu ruj, îngrijite şi elegante în longyi-urile lor multicolore. Se pregătea să iasă din mulţime ca să se plimbe când dădu nas în nas cu un tânăr cu un aer pios. Simţi că îl strânge rapid de mână, privindu-l insistent. Apoi se dădu înapoi. Legătura fusese stabilită.

„Ghidul” lui se îndreptă către pavilionul regelui Tharawaddi, care se afla în dreapta, îngenunche în faţa lui, apoi se ridică şi se angaja pe scara de la ieşirea nordică. Malko îl urmă pe birmanez la o oarecare distanţă şi îl văzu oprindu-se în faţa numeroaselor magazine, imediat după primul palier, apoi dispăru.

Ca să scape de vreun eventual urmăritor, Malko traversă şi privi cu interes micuţele statuete din lemn, care nu i se părură prea urâte, se tocmi la preţ şi cumpără până la urmă una cu suma modică de doisprezece dolari… Pe piaţa neagră, evident. În timp ce vânzătorul i-o împacheta, el se uită în jur. Tânărul nu apăruse şi nu vedea nimic suspect, în afară de cele două şiruri de pelerini care urcau şi coborau.

Malko mai făcu câţiva paşi, uitându-se la tapiseriile hidoase şi traversă palierul din nou. Magazinul în care intrase tânărul oferea, în afara ororilor obişnuite, păpuşi vechi din lemn ce aparţinuseră teatrului birmanez, îmbrăcate în zdrenţe divers colorate. Vânzătorul luă una ce reprezenta un magician îmbrăcat numai în roşu, îl agită în faţa lui Malko, apoi îi făcu semn gesticulând să intre în magazin, unde erau înghesuite antichităţi „vechi” de trei săptămâni. Locul era aşa de strâmt, că nici nu avea unde să se aşeze.

Totul se petrecu foarte repede. După ce aruncă o privire afară, vânzătorul dădu la o parte o draperie care ascundea un coridor îngust ce ducea în spate. În mijloc, Malko zări o trapă în duşumea. Se aplecă şi văzu un puţ întunecos şi o scară. Vânzătorul îl împinse forţându-l să coboare. Puse piciorul pe prima treaptă şi simţi imediat un miros pestilenţial de canal. Trapa se închise repede, lăsându-l în

întunericul absolut. Pipăia cu piciorul căutând solul, când fasciculul unei lanterne lumină cutii, păpuşi agăţate de perete şi numeroase statui reprezentându-l pe Budha îngrămădite pe podeaua din pământ bătătorit.

Cineva aprinse o lumânare şi înainta spre el. În lumina jucăuşă a flăcării, el recunoscu figura şireată a lui You-Yi. Era la fel de încântătoare, însă trăsăturile netede căpătaseră o expresie dură, încordată. În spatele ei se aflau trei bărbaţi foarte tineri. Unul dintre ei avea o puşcă de asalt G. 3, cu încărcătorul montat.

Capitolul XI.

Vocea lui You-Yi tună cu răceală:

— Sit down!

Tonul era rece, aproape amenințător. Îi arătă lui Malko cu mâna ei prelungă un scaun pe care era o pernuță uzată. El se așeză și aruncă o privire rapidă locului în care se afla. Era un soi de pivniță-depozit ticsită de obiecte întunecate. Mirosul de mucegai îți irita nările. Într-o nișă din zid, strălucea cu tristețe un Budha auriu, înconjurat de multe bețișoare care ardeau, într-o luptă inegală cu putoarea acelui loc. Pe jos, fuseseră înșirate câteva grenade defensive, încărcătoare pentru G. 3 și un vechi pistol-mitralieră fără marcă. Cei trei băieți aveau figuri concentrate, aproape agresive. Unul dintre ei strângea mânerul puștii de asalt ca pe bățul unui drapel.

— De ieri încerc să dau de dumneavoastră, spuse Malko, dar nu ați răspuns la telefon și mi s-a spus că ați plecat în provincie...

— Cine v-a spus?

— Chit-Kin.

Frumoasa gură a lui You-Yi se strâmbă de dispreț.

— Cățeaua aia! Șobolanul ăla împuțit! Ea m-a denunțat.

Malko o opri cu un gest agasat.

— You-Yi, începu el, haideți să nu ne mai jucăm de-a v-ați ascunselea. Știți bine cine sunt și ce caut în Birmania. Însă eu nu știu nimic despre dumneavoastră. Am crezut că sunteți logodnica lui Ye-We, lucru care s-a dovedit neadevărat. Dar am găsit numărul dumneavoastră de telefon asupra lui. Cine sunteți de fapt? Și ce legătură aveți cu el?

— Răspund de coordonarea din interior pentru alegerea doamnei Aung San Suu-Kyi, răspunse ea cu emfază. Noi suntem brațul înarmat al Ligii pentru Democrație. Ye-We era camaradul meu de luptă. Tocmai fusese numit responsabil cu coordonarea din exterior. Adică el conducea acțiunile din afara țării și avea grijă de contactele cu cei

care voiau să ne ajute. Pe mine trebuia să mă contactaţi pentru misiunea din Rangoon, oricare ar fi ea.

De data asta, Malko rămase perplex.

— Cum explicaţi că Ye-We nu mi-a pomenit niciodată despre dumneavoastră şi m-a îndrumat către altă persoană, care este May Sein? Ea nu are nici o legătură cu rezistenţa?

— Este o spioană din Special Branch! zise You-Yi cu brutalitate. A fost amanta generalului Thiha Latt, duşmanul nostru. Ştim cu toţii că lucrează cu Tatmadaw şi cu guvernul.

— Atunci, de ce m-a trimis Ye-We la ea şi nu la dumneavoastră? insistă Malko.

Unul dintre studenţii care stătea pe vine lângă zid îşi aprinsese un trabuc gros al cărui miros acru făcea aerul de nerespirat... You-Yi tăcu. Era descumpănită. În fine, spuse:

— Nu ştiu ce s-a întâmplat de când a plecat din Rangoon împreună cu camarazii noştri Kyaw Zaw, Ma Don şi Tim-Yo, fratele lui. Am avut încredere oarbă în el. Se pare că au fost prinşi de poliţişti. Nişte oameni mi-au spus că fratele lui, Tim-Yo se află la închisoarea Insein de câteva zile, însă nu am avut posibilitatea să verific. A plecat cu el. Poate că...

Lăsă fraza neterminată. Malko o privi cu milă. Nu era prima oară într-un război clandestin când un şef de reţea era „întors", începând să lucreze pentru duşman. Dintr-un motiv pe care nu-l aflase încă, Ye-We probabil că trădase în schimbul vieţii fratelui său. Iată de ce la Bangkok, nu se simţise în largul lui. Acest lucru însemna că George Kearod era cu siguranţă complicele lui.

— Ce părere aveţi despre George Kearod? Aveţi încredere în el? Pentru că la Bangkok, era cu Ye-We...

You-Yi zise cu voce obosită:

— Nu mai ştiu nimic! Am avut încredere în el. Ne-a încurajat şi i-a ascuns pe câţiva oameni de-ai noştri. Nu-i plac militarii. Dar el ştia foarte bine că May Sein nu face parte din rezistenţă.

— Cred că trebuie să aveţi vreo bănuială, spuse Malko, Ye-We şi George Kearod au fost „întorşi" *amândoi.* Poate că într-o zi ne vom lămuri de ce.

De la început, americanul nu i se păruse demn de

încredere. Bietul Mike Roberts, trebuia s-o lase mai moale cu „visul” lui. El, care ţinea atât de mult să salveze Birmania! Cu toate astea, nu era un naiv. Din păcate, trădătorii erau descoperiţi prea târziu. Tuşi din cauza fumului greţos al trabucului şi zise:

— Acum că avem începutul poveştii ăsteia, spuneţi-mi ce vi s-a întâmplat?

You-Yi se sprijini de zid. Părea dezamăgită de noua trădare a lui Ye-We. Explică cu voce nesigură:

— Continuându-mi acţiunea clandestină, am reuşit să nu fiu descoperită de tipii din MIS. Îmi vedeam liniştită de meseria mea de actriţă, pentru ca a doua zi după întâlnirea cu dumneavoastră, să mă trezesc acasă cu o echipă din MIS. Nu ştiau că aveam armă, prin urmare, am reuşit să scap ucigându-l pe unul dintre ei. Acum sunt urmărită şi trebuie să rămân în clandestinitate.

— De ce aţi acuzat-o pe Chit-Kin că v-a denunţat?

— Pentru că şi ea lucrează pentru Serviciile secrete. Credeam că aţi făcut imprudenţa să-i vorbiţi despre mine.

Malko dădu din cap.

— Nu, nu este Chit-Kin. Am pomenit numele dumneavoastră *după* problemele pe care le-aţi avut.

— Atunci, cine să fie?

Era greu să dea de capăt. La Bangkok, Malko îi lăsase lui Mike Roberts numărul de telefon al lui You-Yi. Iar el nu avea secrete faţă de prietenul său, George Kearod. Pentru că acesta era un trădător, îi era uşor să-l dea birmanezilor.

Îi povesti acest lucru lui You-Yi, care rămase mută de dezgust. Trebuia să mai ridice şi ultimul colţ al vălului. — Dumneavoastră l-aţi trimis pe U Tun la mine? O întrebă el.

— Da. Am informat-o pe doamna Suu-Kyi despre ce se urzea după întâlnirea noastră. Ea a vrut să vă pună în gardă în legătură cu generalul Thiha Latt.

— Cum au aflat oamenii din Serviciile secrete?

— Cred că vă urmăresc. Au făcut acelaşi lucru şi cu U Tun. Când au văzut că vine la dumneavoastră, l-au omorât ca să-l împiedice să vorbească cu dumneavoastră.

Malko avea senzaţia că prin vene îi curgea plumb, nu sânge. Asta nu numai că se afla în pericol de moarte, ci şi

pentru că fusese manipulat ca un învăţăcel chiar de la început. Întrebarea-cheie era de ce?

— Ce urmăreşte generalul Latt cu acest plan ciudat? întrebă el.

You-Yi îşi dădu la o parte părul ere îi cădea în ochi.

— Cred că explicaţia este simplă. Junta nu ştie cum să scape de doamna Aung San Suu-Kyi. Nu îndrăznesc să o ucidă pentru că ar avea un efect negativ în străinătate. În acest caz, vor să o compromită. Birmanezii sunt foarte naţionalişti. Dacă Serviciile ar putea să dovedească faptul că are legătură cu CIA, ar fi desconsiderată şi, în plus, ar putea să-i intenteze un proces şi s-o condamne...

Malko îşi ascunse cu greu scepticismul. Trebuiau să existe şi mijloace mai simple de a neutraliza o femeie ca Aung San Suu-Kyi... în acelaşi timp însă, întreg mecanismul acestei manipulări părea destinat să-l facă pe el, un agent din CIA, să o întâlnească pe ea, un lider birmanez. You-Yi îl observa vizibil încurcată de rezerva lui. Îl întrebă deodată:

— Aţi auzit de un preot bătrân căruia i se spune *Red Eagle?*

— Da, zise Malko. De ce?

— Consideraţi că este un om de încredere?

— Aşa cred, răspunse Malko.

Numele de *Red Eagle* revenea mereu în rapoartele întocmite de CIA în privinţa insurecţiei din iulie 1988. Era traducerea în engleză a numelui unui preot de rang înalt, care ajutase şi protejase studenţii şi organizase acţiunea împotriva guvernului. De atunci, nu s-a mai auzit nimic de el şi se credea că e fie mort, fie închis. Malko revedea în minte fotografiile: ras în capul perfect rotund, nasul proeminent, gura mică ca de peşte şi privirea foarte pătrunzătoare.

— O să vă aranjez o întâlnire cu el, spuse You-Yi. Vă va confirma ceea ce v-am spus. Veniţi.

Ea ordonă ceva în birmaneză, iar doi dintre băieţi mutară câteva lăzi puse una peste alta lângă zid şi descoperiră intrarea într-o galerie care stătea să se surpe. Judecând după direcţie, Malko îşi dădu seama că ducea la pagoda Shwedagon. Înainte de a intra, You-Yi preciza:

— Fără ajutorul lui *Red Eagle,* nu am fi putut niciodată să

organizăm o luptă de rezistenţă. În Birmania, soldaţii nu au dreptul să intre într-o pagodă cu armele sau fără să se descalţe. Asta ne permite să câştigăm timp.

Pătrunseră în tunel, mergând aplecaţi şi în şir indian, poticnindu-se pe terenul denivelat, iar şobolanii fugeau printre picioarele lor. Galeria se termina cu o scară. You-Yi urcă prima şi ridică o trapă. Malko veni după ea şi ajunseră într-o cămăruţă în care se aflau trei preoţi în robe galbene. Vegheau lângă o uşă masivă din lemn închis la culoare şi cu ţinte, stând pe nişte rogojini. You-Yi începu să discute în şoaptă cu ei. Unul dintre preoţi întredeschise uşa, se strecură, apoi dispăru. După douăzeci de minute se întoarse şi discutară din nou.

— *Red Eagle* vă primeşte, spuse You-Yi, dar această întrevedere trebuie să rămână secretă. Nu vorbeşte cu străinii.

— Sunt de acord, promise Malko.

Ieşi pe uşa care dădea într-un culoar slab luminat. Se găseau chiar sub pagoda Shwedagon. Pătrunseră într-o încăpere în care mirosea a cenuşă şi unde erau nişte etajere pline cu statuetele lui Budha şi ale altor zeităţi. Peste tot ardeau lumânări. Un preot în vârstă citea nişte rugăciuni cu glas tare, înconjurat de doi discipoli. Malko îl recunoscu imediat pe *Red Eagle.* Se aşeză în faţa preotului care îşi termină de citit pagina, apoi ridica privirea din carte. Spuse cu un zâmbet şmecher, într-o engleză impecabilă:

— La noi, în Birmania, este un proverb care spune: „Nu te grăbi să te duci la Mandalay, căci oraşul nu pleacă din loc.” Timpul nu ne aparţine, iar o rugăciune este mai folositoare decât un act necugetat. Aţi vrut să mă întâlniţi?

— Da, zise Malko. You-Yi v-a spus pe cine reprezint?

— Fireşte, spuse *Red Eagle.* Am obţinut puţin ajutor din afară şi suntem bucuroşi să constatăm că lucrurile se schimbă. Însă prietenii noştri nu ar trebui să se comporte precum duşmanii noştri.

— Adică?

Red Eagle se uită insistent la Malko.

— Cei care v-au spus că doamna Suu-Kyi este gata să se

alieze cu generalul Thiha Latt v-au minţit.

Vorbea cu glas calm şi apăsat, cu capul uşor aplecat înainte, iar discipolii îi sorbeau cuvintele.

— De ce? întrebă Malko.

— Omul acesta este unul dintre cei mai aprigi duşmani, un adversar de temut. Este corupt, dornic de putere şi fără scrupule, în timpul masacrelor, a vrut să percheziţioneze pagoda Dagpaungsu, aflându-se în fruntea armatei sale. Unul dintre cei mai vechi schimnici ai acestei pagode – un sfânt între sfinţi – s-a ridicat înaintea lui şi i-a spus: „Dacă nu îţi scoţi încălţămintea şi dacă nu laşi armele la intrare, va trebui să mă omori ca să treci.” Atunci, generalul Thiha Latt a golit tot încărcătorul armei în trupul lui… Din partea unui astfel de om nu poate veni nimic bun. Se înverşunează împotriva noastră şi va face tot ce îi va sta în puteri ca să păstreze puterea. Fiindcă ţi-am spus această poveste, pleacă din Birmania şi spune peste tot adevărul.

Închise ochii pentru câteva clipe, apoi se aplecă peste cartea de rugăciuni şi începu să citească. You-Yi îl trase pe Malko de mânecă. „Consultaţia” luase sfârşit. Se întoarseră pe acelaşi drum. Malko se convinsese definitiv. Nu se îndoia de sinceritatea preotului, ca şi de rolul acestuia în Rezistenţă. Malko fusese dus de nas. Acum trebuia să evite catastrofa. Când ajunseră la intrarea în tunel, You-Yi îl întrebă cu tristeţe:

— Îl credeţi?

— Bineînţeles, spuse Malko. Are legături cu Aung San Suu-Kyi?

— Destul de des, dar pe căi foarte întortocheate. Cum v-am mai spus, el ne furnizează toată logistica mişcării noastre de rezistenţă. Dacă nu ar fi pagodele şi *pongyi*-i[34]*,* nu am putea supravieţui. Preoţii cred în pace şi democraţie. Pe mulţi dintre ei armata i-a asasinat, cum a păţit acel biet schimnic.

— Cum este posibilă atâta violenţă într-o ţară cu atâta credinţă budistă?

You-Yi clătină cu tristeţe din cap.

— Soldaţii se înrolează de foarte tineri. Sunt analfabeţi,

[34] Preoţi budişti (n.a.).

iar ofiţerii îi fac să creadă că preoţii sunt comunişti, că nu mai sunt slujitorii lui Dumnezeu. În plus, când îi trimit să ia cu asalt o pagodă, le dau să bea rom pe stomacul gol… Atunci, nu mai ştiu ce fac…

— Absolut toţi preoţii sunt de partea dumneavoastră?

— Din păcate, nu. Există solidaritatea generaţiilor. Mulţi conducători de pagode au aceeaşi vârstă cu Ne Win şi cu a celor care dirijează Tatmadaw. Preoţii îi cred, iar aceştia îi copleşesc cu daruri. Zilele acestea, s-a anunţat la televizor că guvernul a deblocat nişte credite ca să construiască o scară rulantă în locul celei vechi de la pagoda Shwedagon, pentru a uşura accesul pelerinilor. Evident, preoţii bătrâni cred că această idee este minunată. Dar nu se gândesc la muritorii de foame, pentru că un kilogram de orez a ajuns la douăzeci şi cinci de kyaţi.

Intrară în tunel. Malko era furios la culme, toată această „primire” în Birmania era o farsă pusă la cale de Ye-We şi de George Kearod, angajatul CIA! Fără încăpăţânarea lui Ye-We, ar fi ajuns direct în plasă, cu capul plecat, suportând consecinţe îngrozitoare. Un şobolan fugi printre picioarele lor, aproape strivit de bocancul băiatului din faţă, cu un ţipăt ascuţit. Ajunseră prăfuiţi în pivniţa negustorului de păpuşi. Pe Malko îl fulgeră un gând şi se întoarse către You-Yi:

— Dacă întâlnirea propusă de generalul Tiha Latt este o capcană, atunci de ce nu m-a dus *imediat* la Aung San Suu-Kyi? Înainte de a interveni altceva.

Studenta birmaneză rămase tăcută, încercând să găsească un răspuns, apoi se lumină la faţă.

— Sunt sigură că toată povestea este organizată de generalul Ne Win. Or, el nu ia nici o hotărâre importantă fără să-şi consulte astrologul, U Nga Myaing. Astăzi suntem în şase, iar el crede în puterea benefică a cifrei nouă. Dumneavoastră trebuie să vă întâlniţi cu el peste trei zile…

Malko se pregătea să-i răspundă, dar îl opri un tropăit de picioare care se auzi deasupra capetelor lor. You-Yi se uită în sus neliniştită. Îşi ţinură cu toţii răsuflarea. După câteva secunde, trapa era lovită cu violenţă.

— Tatmadaw! şopti You-Yi.

Înainte să poată acţiona, se auziră trei focuri de armă înfundate chiar deasupra lor. Zăriră o rază de lumină. Cineva ridica trapa. Adăpostul fu luminat de fasciculul puternic al unei lanterne, într-un gest reflex, băiatul care avea G. 3 ridică arma şi trase o rafală, fără să ştie dacă fuseseră văzuţi sau nu. Trapa fu trântită la loc. Malko îi auzi pe tinerii birmanezi care se strigau pe întuneric. Băgă mâna în sacul de lână şi scoase pistolul extraplat, apoi introduse un glonţ pe ţeava. Tâmplele îi zvâcneau. Oare cum se va termina această escapadă?

— Tunelul! strigă el. Să mergem!

În acel moment, trapa se deschise. Malko zări o mână care aruncă un obiect rotund. O grenadă.

*

* *

You-Yi ţipă ascuţit. Fasciculul lanternei lumină galeria strâmtă în clipa în care grenada căzu pe sol. Malko văzu cum se rostogoleşte la picioarele lui. Avea mai puţin de zece secunde ca să acţioneze. Fără să mai stea pe gânduri, luă grenada de jos şi o aruncă în galerie. Se întâmplară mai multe lucruri dintr-o dată. Malko se ascunse după o ladă mare, You-Yi urlă şi unul dintre băieţi intră în tunel fiindcă nu îl văzuse pe Malko când aruncase grenada acolo…

După o secundă, aceasta explodă cu un zgomot surd. Tânărul birmanez, care rămăsese la intrarea în tunel, sări ca un dop de şampanie şi căzu pe sol, chircit, ţinându-se cu ambele mâini de burtă. Lanterna îi lumină faţa mutilată şi pieptul plin de sânge. You-Yi îl privea paralizată. Malko tuşi din cauza mirosului de explozibil. Probabil că cei de sus îi credeau morţi. Explozia unei grenade defensive într-un spaţiu atât de îngust nu ierta pe nimeni…

— Repede, spuse Malko.

O împinse pe You-Yi în tunel şi merseră în patru labe. În urma lor veniră şi cei doi supravieţuitori. Străbătură astfel vreo douăzeci de metri în tăcere, apoi lanterna fetei lumină o ramificaţie în partea stângă pe care Malko nu o observase când trecură prima dată pe aici.

— Luaţi-o pe aici, spuse fata, vă ajung din urmă.

Ea aprinse o brichetă. Malko zări fitilul unui cablu care

lega mai multe „pâini” de explozibil lipite de perete. Studenţii nu erau chiar atât de slab echipaţi. Fitilul începu să sfârâie încet, iar ei se îndepărtară cât putură de repede.

După câteva minute, se auzi o explozie înfundată. Tunelul pe unde veniseră se surpase. Galeria în care se găseau acum se înfunda, dar dădea în alt puţ. Pe perete erau puse nişte bare pe care puteau să urce. Malko împreună cu ceilalţi ajunse pe o platformă de unde plecau alte două tuneluri orizontale.

Avu loc o scurtă discuţie în birmaneză, apoi cei doi băieţi se îndepărtară. Stând jos, cu spatele lipit de zidul umed, You-Yi îşi trăgea sufletul. Ea se strădui să-i zâmbească lui Malko.

— Aceste tuneluri au fost săpate în timpul războiului anglo-birmanez din 1852 de jefuitorii britanici care căutau comori, îi explică ea. Am găsit planurile datorită preoţilor pagodei care sunt de partea noastră…

— De unde aveţi armele?

— Le-am luat de la soldaţi în timpul insurecţiei. Avem o grămadă.

— Ce facem acum? o întrebă el.

Pericolul imediat fusese alungat, însă nu rezolva toate problemele.

— Pentru mine este uşor, căci am o organizaţie întreagă de ascunzători. Aceasta a fost descoperită, dar nu-i nimic. Voi continua lupta împotriva Juntei. Şi pentru dumneavoastră e simplu: duceţi-vă la Bangkok şi găsiţi-l pe trădătorul de George Kearod. Povestiţi-le prietenilor dumneavoastră ce s-a întâmplat aici.

— Oamenii din MIS m-au urmărit, spuse el. Nu au ajuns aici din întâmplare.

You-Yi îşi aprinse o „555 State Express”. În ciuda celor întâmplate, era de un calm incredibil.

— Probabil că îl supraveghează şi pe prietenul nostru din magazin, zise ea. Au spioni peste tot. Dacă au aflat că ne-am întâlnit, or să vă omoare cu siguranţă.

— You-Yi, ce se va întâmpla cu Aung San Suu-Kyi, dacă plec? o întrebă Malko.

— Nimic, răspunse ea oftând. O vor păzi în continuare

până vor trece alegerile şi îi vor da drumul când nu va mai constitui nici un pericol pentru ei. Însă până la urmă, vom învinge, chiar dacă vor fi mii de morţi.

Se ridică şi strivi ţigara.

— Unde vă duceţi? o întrebă Malko.

— Trebuie să plec. Urmaţi tunelul din stânga care vă duce la ruinele unei pagode aflate într-o zonă împădurită. E noapte şi nu riscaţi nimic. De acolo, luaţi-o pe drumul cu care se prelungeşte intrarea sudică a pagodei Shwedagon.

— Cum aş putea să vă mai întâlnesc? o întrebă el.

You-Yi îl privi cu tristeţe.

— Riscaţi să fiţi torturat. Nu pot să vă spun nimic, organizaţia noastră este slabă încă.

Din ce în ce mai bine… în timp ce dispărea în tunel, ea se întoarse şi spuse:

— Adineauri ne-aţi salvat viaţa. Sunteţi curajos. Sper să nu ne trădaţi… Dacă aveţi nevoie de mine, duceţi-vă la pagoda Mingaladon, în nordul oraşului, imediat după aeroport. Acolo este îmbălsămat un bătrân preot karen. Alt preot îl veghează mereu şi adună ofrandele. Daţi-i acest obiect. După aceea, aşteptaţi, plimbaţi-vă pe acolo şi faceţi ce vă spune.

Ea îi dădu un Budha minuscul din fildeş, de mărimea unui portchei… Ea se afundă în tunel, iar Malko văzu doar lumina lanternei. Plecă şi el. După ce parcurse o sută de metri, tunelul începu să urce, apoi dădu peste un puţ vertical cu bare ruginite. Aerul era mai răcoros aici. Ajunse pe un grohotiş şi un şobolan o zbughi prin faţa lui. Auzea zgomotul unei străzi animate. În jurul lui totul era întunecat. Se sui pe nişte pietre şi dădu peste o potecă. O urmă şi se pomeni între două clădiri jegoase. În stânga, zări de departe intrarea pe scara acoperită care ducea la pagoda Shwedagon. Pe stradă era aglomeraţie, iar el se amestecă în mulţime. La ferestre atârnau rufe, negustorii ocupau trotuarele, copiii se jucau în toate părţile. Parcă era într-un Neapole asiatic.

Când ajunse într-un cartier mai liniştit, opri un taxi colectiv şi se aşeză pe bancheta din lemn. Răcoarea îi aerisea hainele de mirosul din tunel. You-Yi avea dreptate.

Dacă se arunca în capcana întinsă de generalul Thiha Latt cu complicitatea lui George Kearod, „strânger-ul din CIA, dădea gata dintr-o lovitură cariera politică şi poate chiar viaţa lui Aung San Suu-Kyi sau, în acelaşi timp, pe a lui.

Pentru un şef de misiune, fusese dus de nas foarte frumos… Dacă se gândea bine, acţiunea armatei de la negustorul de păpuşi nu avea nici o legătură cu el, dacă soldaţii nu ar fi aruncat o grenadă în pivniţă. Dacă murea, nu-i mai era de nici un folos generalului Thiha Latt. Acesta îl păzea ca pe ochii din cap până în momentul întâlnirii cu doamna Suu-Kyi.

Dacă You-Yi avusese dreptate în privinţa datei, însemna că mai avea un răgaz de patruzeci şi opt de ore ca să-şi pregătească plecarea în cea mai mare taină, căci altfel, generalul birmanez, văzându-şi planul destrămat, îl va lichida numaidecât.

Capitolul XII.

Holul hotelului *Strand* era pustiu, ca şi barul în care ventilatoarele imense se învârteau lent în tavan. Malko se linişti numaidecât. Se aşeză la o masă şi îi comandă barmanului un rom de Mandalay în loc de votcă. Evenimentele din acea zi îl zguduiseră serios. Încă o dată, trecuse pe lângă moarte. Acum ştia ce trebuia să facă: să renunţe. Se afla în faţa a ceea ce se cheamă „un caz neadecvat”. Majoritatea şefilor de misiune care trecuseră peste avertismentele destinului nu mai erau acolo să-i spună acest lucru... Trebuia să plece din Birmania, însă nu putea fi vorba de o ieşire oficială, prin urmare, era necesară o exfiltrare. Singura persoană care putea să-l ajute era Andrea Meyer. Lăsă romul pe masă şi se duse să de un telefon. Îi răspunse chiar ea:

— Am avut o zi destul de plictisitoare, zise Malko şi mă gândeam să vă invit la cină ca să mă mai relaxez.

— Ah, sunteţi amabil, spuse Andrea, dar am deja o invitaţie.

— S-ar putea să bem ceva înainte?

— Bine, atunci vă iau cu mine, spuse Andrea după un scurt moment de ezitare. Dineul are loc la un prieten, un diplomat indian. Trec să vă iau peste o jumătate de oră.

Malko se întoarse la masă şi la romul lui puţin mai destins. Perspectiva de a o reîntâlni pe apetisanta Andrea, după ce trecuse prin toate aceste primejdii, îi dădea o poftă nebună de a-şi lua revanşa asupra morţii... Termină de băut romul dintr-o dată şi urcă cu liftul obosit. Trebuia să plece urgent. Generalul Thiha Latt îi va da dintr-o clipă în alta semnalul întâlnirii-capcană. Birmanezul pusese la cale o splendidă operaţiune de dezinformare, feroce şi bine ticluită, ca pendula unui orologiu, aducându-l de partea lui pe unul dintre conducătorii mişcării birmaneze de rezistenţă şi un om-cheie din dispozitivul părţii adverse. Mişcare clasică, dar imparabilă.

*

* *

Andrea Meyer străbătu holul hotelului *Ştrand* cu paşi hotărâţi, absolut superbă, într-o rochie pentru cocteil, negară, al cărei decolteu era la limita provocării, oferind privirii sânii bine strânşi în sutien. Fotografului care voia să imortalizeze mirii care coborau scările precum două păpuşi mecanice bine reglate îi tremură blitz-ul de emoţie.

Stând sprijinit cu coatele de bar, Malko simţi un val de lavă incandescentă care îi furnica pântecele. Ciorapii negri cu dungă ai tinerei nemţoaice păreau să dispreţuiască clima tropicală, iar ochii cenuşii, alungiţi cu dermatograf verde, străluceau ca doi ochi de pisică. Cât despre zâmbetul afişat pe buzele cărnoase, părea să-i spună lui Malko: „în seara asta sunt a ta.” Ea îl sărută uşor şi îl luă de braţ.

— Nu avem timp să bem nimic, zise ea, Hotshand se va înfuria…

— Cine este Hotshand? o întrebă Malko în timp ce străbăteau holul.

— Un superb diplomat indian care are vădita intenţie să mă aibă în seara asta, zise Andrea cu veselie. De luni de zile visează la asta, iar soţia lui a plecat ieri la Delhi. Crede că vin singură… Dă o petrecere mare în cinstea mea.

Malko îşi spuse că îi va trece veselia după ce va afla ce i s-a întâmplat… în timp ce străbăteau Rangoon-ul ca să ajungă la lacul Inya, unde locuia indianul, Malko o informă pe Andrea.

— Trebuie să-l anunţăm imediat pe Mike Roberts ca să-l pună pe nemernicul ăla de George Kearod cu botul pe labe. Şi-a ascuns bine jocul. Se prefăcea atât de bine că simpatizează cu acei studenţi…

Se întoarse către Malko.

— Ce veţi face?

— O să vorbim imediat despre asta, spuse el în timp ce îi mângâia genunchiul strâns în ciorapul de nailon.

Părăsiră Prome Road şi se angajară pe un drum mărginit de vile luxoase, de-a lungul lacului Inya. Fură nevoiţi să oprească la un post de control păzit de soldaţi care îi controlară îndelung, apoi îl lăsară să plece.

— Ne Win locuieşte în apropiere, îi explică Andrea, este

locul cel mai bine păzit din Rangoon.

După două sute de metri, tânăra intră în parcul unei vile în care se găseau deja vreo zece maşini. Vila era superbă, despărţită de lac de o peluză mare, ce cobora spre mal în pantă lină. Un bărbat înalt se grăbi să o întâmpine pe Andrea şi se schimbă la faţă când îl zări pe Malko. Tânăra făcu prezentările.

— Malko Linge, un vechi prieten austriac, ce tocmai a venit la Rangoon. Nu puteam să-l las singur, mă înţelegeţi, domnule Hotshand... Hotshand Sabraj, strălucitul prim-consilier de la Ambasada Indiei, adăugă ea.

Diplomatul indian îi strânse mâna lui Malko cu entuziasmul pe care îl avusese Hiro-Hito când dăduse mâna cu generalul Mac Arthur în 1945. Judecând după expresia feţei, el l-ar fi lăsat bucuros pe Malko în camera lui de hotel sau, mai bine, în pivniţă, legat fedeleş. Era un bărbat superb, cu părul negru şi des, nasul acvilin, ochii migdalaţi, îmbrăcat într-un smoching alb, gen Mao. O privea intens pe Andrea, ca un etiopian poposit într-un supermagazin plin cu bunătăţi...

— Andrea, sunteţi fantastică, spuse el pe un ton aproape dureros.

— Mulţumesc, răspunse tânăra.

Se alăturară invitaţilor – aproape toţi diplomaţi – care se înghesuiau în jurul barurilor aşezate într-un salon imens şi pe peluză. Andrea puse mai multe cuburi de gheaţă într-un pahar şi. Turnă încet puţin Cointreau. În contact cu gheaţa, lichidul deveni opalescent.

— E frumos, nu-i aşa? îl întrebă ea înainte să-şi înmoaie buzele în băutură.

După replicile de convenienţă, Andrea şi Malko reuşiră să se retragă pe marginea lacului. Când ajunseră la un mic ponton, Andrea puse paharul pe un stâlp şi îl îmbrăţişa pe Malko. El o mângâie cu blândeţe, simţind prin mătasea rochiei jartierele fine.

— Opriţi-vă, gemu ea, altminteri voi deveni o fântână. Rămaseră strânşi unul în celălalt, savurând dorinţa reciprocă.

Malko zări o barcă cu motor legată de ponton şi spuse

râzând:

— Am putea face o plimbare pe lac.

— Este interzis noaptea, din cauza lui Ne Win. Şi-apoi, nu e destul de confortabil, spuse ea.

Revăzu în expresia feţei insolenta senzualitate animalică de care fu izbit la prima lor întâlnire. Un majordom îmbrăcat în alb veni să-i anunţe că masa e servită. Se întoarseră în sufrageria de o eleganţă plină de rafinament, creaţie a decoratorului Claude Dalle. O masă mare din lac sidefiu, cu încrustaţii de lapislazuli cu scaune în ton. Bineînţeles că Andrea stătea în dreapta diplomatului indian, iar Malko în capul mesei. Ce modestă răzbunare... în zumzetul discuţiilor, nici nu reuşi să-i adreseze vreun cuvânt. Cum invitaţii întârziaseră la masă, băură cafeaua în viteză din cauza stingerii luminii. Hotshand Sabraj sărută cu lăcomie mâna Andreei şi spuse cu voce plină de reproş:

— Sper să vă revăd cât de curând.

Nu îşi exprimă aceeaşi dorinţă şi faţă de Malko. Îndată ce se urcă în Mercedes împreună cu Andrea, aceasta izbucni în râs.

— Bietul Hotshand, cred că a fost cea mai nefericită serată din viaţa lui! Când a văzut că port ciorapi, a înnebunit de-a binelea. Este fantezia lui cea mai de preţ... Am pulpele pline de vânătăi, de cât m-a ciupit. Credeam că o să-mi smulgă chiloţii. A trebuit să-i promit că voi mai veni, cu ciorapi, dar fără tine.

Noaptea, drumurile care şerpuiau în jurul lacului Inya erau sinistre. Nu circula nici o maşină. Când mâna lui Malko urcă de-a lungul ciorapului Andreei până la piele, iar după aceea, puţin mai sus, tânăra devie brusc, gata să ajungă în şanţ.

— Gata, îl imploră ea, am ajuns.

Îndată ce intrară în holul vilei soţilor Meyer, se îmbrăţişară cu furie. Geanta îi căzu pe jos, iar Malko aruncă pistolul într-un fotoliu. Nu avea destule mâini ca s-o mângâie pe tânăra nemţoaică.

— Vino în dormitor, spuse ea, avem toată noaptea la dispoziţie.

Nici nu putea să plece înainte de ivirea zorilor. După

această aşteptare îndelungată, Malko nu mai avea răbdare să ajungă în dormitor. Fără să dea nici o atenţie sticlei de şampanie din frapieră, se tolăniră pe covorul chinezesc. El o dezbrăcă, eliberându-i sânii umflaţi şi îi desfăcu picioarele cu genunchiul. Apoi se lăsă peste ea care râdea în timp ce îl săruta. Sexul întărit nu-i mai dădea pace şi îşi îndepărtă slipul fără să-l scoată de tot, apoi se afundă în ea dintr-un singur elan. Gâfâind, Andrea stătea nemişcată, ţintuită pe covor. Malko, cu tâmplele zvâcnind, se bucura de aceste clipe unice.

— M-ai violat! spuse cu tandreţe Andrea, dar e minunat. El începu să se mişte, dar tânăra îl respinse.

— Eşti prea excitat, vreau să mai ţină. Haide.

Se smulse din îmbrăţişare şi îl târî într-un dormitor cu pat imens foarte jos în care se aruncară amândoi deodată. Andrea îi smulse imediat cămaşa, sărutându-i şi mângâindu-i pieptul cu o măiestrie demnă de o asiatică. El începu să-i mângâie cu blândeţe coapsele strânse în nailon, dar, când ajunse la marginea ciorapilor, Andrea zise cu voce hotărâtă:

— Aşteaptă!

Ea îi desfăcu catarama şi înghiţi muşchiul dur care o posedase până acum. Lungită pe o parte, ea îl făcu să-şi mărească şi mai tare volumul cu multă înverşunare, folosind mâinile şi gura. Malko ajunse în scurt timp în pragul ejaculării. Atunci, Andrea încetini ritmul, masturbându-l cu blândeţe, jucându-se şugubeaţă cu limba, apoi îl afundă iar în gură. Într-o scurtă pauză, ea suflă cu voce răguşită, plină de plăcere, uitându-se la bastonul din carne pe care îl strângea la rădăcină.

— O să-l introduci în fundul pântecelui. Şi mai departe dacă vrei. O să mă faci să explodez de plăcere. O să mă despici.

Se excita de propriile-i cuvinte. Gura se năpusti din nou asupra lui. Malko aşteptă puţin ca să iasă. Apoi o îndepărtă şi îi scoase rochia, lăsându-i doar ciorapii. După ce îi puse o pernă sub şezut, o posedă îndelung. De fiecare dată când simţea că nu mai poate, el se oprea înăuntru. Chiar şi atunci când nu se mişca, ea gângurea de plăcere. Andrea nu se

putea opri, scuturată de spasme, cu ochii daţi peste cap.

Până la urmă, Malko o întoarse cu spatele. Se afundă în ea dintr-o dată până la rădăcină, oprelişte fiindu-i crupa elastică. Andrea mârâi ca o leoaică în călduri.

— Da! Rupe-mă! Fă-mă să explodez!

El se retrăgea şi revenea strângând-o de şolduri cu toată puterea. Apoi, se afundă iarăşi în sexul ei şi Andrea urlă când simţi senzaţia nouă. El trecu astfel de la o deschizătură la alta până când explodă în ea epuizat. Andrea mai ţipă oa dată şi rămase nemişcată.

*

* *

— De luni de zile nu am mai făcut dragoste în halul ăsta. Te-am dorit din clipa în care te-am văzut.

Plăcerea îi imprima vocii ei un timbru şi mai răguşit. Părul se lipise de frunte, fardul îi cursese, un ciorap îi căzuse, însă Andrea era şi mai frumoasă. Sânii umflaţi păreau că îşi dublaseră volumul, iar sfârcurile erau înfiorate. Din păcate, momentul de recreere se terminase.

— Andrea, începu Malko, trebuie să plec din Birmania clandestin. Graniţa cu Thailanda poate fi trecută uşor?

Ea stătu pe gânduri.

— Nu. Este foarte primejdios şi foarte dificil. Marginile frontierei sunt minate şi patrulate de poliţişti cât vezi cu ochii. Pentru un străin ca tine, este practic imposibil.

— Oare Jack Mankoff ar putea să organizeze o exfiltrare cu ajutorul Companiei?

Nemţoaica scutură din cap.

— O să-l întreb. Din păcate, cred că nu avem la îndemână logistica necesară. Practic, eu sunt sigură că…

Cu asta închisese subiectul… Andrea îşi aprinse o ţigară şi îl privea pe Malko.

— Ce vrei să faci?

— Voi încerca s-o conving pe You-Yi să mă ajute, dacă pot să ajung la ea. Nu am altă soluţie.

Ea îl cuprinse în braţe şi îl strânse cu toată puterea.

— Sunt îndrăgostită lulea de tine, murmură, aş face orice ca să te ajut.

Din nefericire, mijloacele de care dispunea erau limitate.

*

* *

Îndată ce treceai de aeroportul din Rangoon, te pomeneai direct la ţară, cu relieful accidentat, cu orezarii ce alternau cu porţiuni de junglă din care se iveau câteva pagode. Circulau doar câteva autobuze japoneze verzi şi foarte puţine camioane. Malko chemase un taxi la hotel, pretextând că vrea să viziteze pagodele, principala atracţie a acestei ţări. Era a treia, cu cea de la Mingaladon în care se odihnea bătrânul preot karen. Era un soi de amestec lăptos în care se îngemănau stilurile indiene şi birmaneze, cu câteva statui ale divinităţilor din Ramasutra, cu stupă tradiţională în centru. Moartea bătrânului preot oprise în loc toate lucrurile. Cutiile pentru ofrande, pline ochi în alte pagode, aici aveau doar câteva hârtii de un kyat.

Malko ocoli pagoda şi ajunse într-un fel de hangar vechi ticsit cu scânduri. O scară din lemn care se hâţâna urca la primul etaj unde mai era un pic de lux. Un preot uscat ca o lumânare moţăia într-un colţ, păzind moaştele marelui preot budist.

Acesta semăna cu o mumie de lux fiindcă îi înlocuiseră bentiţele cu foiţă de aur. Malko îl ocoli, scoase o bancnotă de zece kyaţi din buzunar şi îi dădu preotului. Acesta începu imediat să bată ca un apucat într-un gong cu un ciocan din bronz ca să anunţe divinităţile că nobilul străin tocmai câştigase o seamă de „merite”. Malko aşteptă să termine, apoi îi puse în faţă micul Budha pe care i-l dăduse You-Yi.

Preotul nu se atinse de el. Aplecă uşor capul fără să scoată o vorbă şi se cufundă din nou în meditaţia lui... Malko coborî şi încercă să pară interesat de sculpturi, învârtindu-se în jurul pagodei. Era la al treilea rond, când un ucenic ras în cap apăru în faţa lui. Asigurându-se că nu-i vede nimeni, el îi strecură în palmă o bucată de hârtie şi se îndepărtă.

Nu conţinea decât câteva cuvinte: *Botataung Pagoda. Hall of mirrors. 3 PM.*

Era clar că sistemul instituit de *Red Eagle* funcţiona fără cusur. Studenţii răzvrătiţi se bizuiau pe preoţii budişti. Iar aceştia erau respectaţi şi hrăniţi peste tot. Iar soldaţii îi

omorau cu încetul. Trebuie să se fi sunat de la o pagodă la alta. Prin urmare, You-Yi nu fusese prinsă până acum. Rămânea doar s-o convingă.

*

* *

În clipa în care Malko intră în holul hotelului *Strand,* după această plimbare, crezu că are o vedenie. George Kearod îl aştepta într-un fotoliu. Se ridică şi veni spre el cu un zâmbet radios.

— Am putut să scap de autobuze! exclamă el încântat. Asta e, contractul a fost semnat şi toată lumea este mulţumită. Birmanezii vor fi mai puţin încântaţi când vor vedea în ce stare se găsesc... Oricum au plătit în avans... Haideţi să bem ceva.

La bar, se aplecă la urechea lui Malko.

— Totul e în regulă?

Malko îşi stăpâni pofta să-l strângă de gâtul lui cam zbârcit. Nu trebuia cu nici un preţ să-i dea ceva de bănuit. Va regla conturile după aceea, dacă va exista acel „după” ...

— Absolut, spuse el. M-am întâlnit cu oamenii pe care trebuia să-i întâlnesc.

— Foarte bine, foarte bine! Mi-am făcut sânge rău la Bangkok. Acum în ce stadiu vă găsiţi?

— Aştept întâlnirea finală.

— Excelent! Bună treabă.

Încă un candidat serios la Oscarul ticăloşilor... Se aplecă brusc spre Malko şi zise râzând:

— Sunteţi îngrijorat? Aveţi o ghicitoare în palmă? E specialitatea casei...

Malko se uită la mâinile lui. Cerneala uleioasă nu se curăţase de tot.

— Oh, mi-a ghicit una pe stradă. Că veni vorba, aţi aflat noutăţi despre moartea lui Ye-We?

— Nu. Poliţia thailandeză susţine că s-a lovit de un zid, însă eu cred că, de fapt, nu vor să spună nimic. Sunt prieteni la cataramă cu birmanezii.

Malko simţea cum îngheaţă. Întoarcerea neaşteptată a „strânger”-ului din CIA avea o singură semnificaţie: ştia ce

se va întâmpla şi nu voia să fie la Bangkok când CIA va descoperi adevărul.

— Mergem să mâncăm? propuse George Kearod. La mine sau la restaurant. După aceea, pot să vă duc unde doriţi…

Era o adevărată pacoste. Nu voia să-l scape din ochi pe Malko.

— Nu prea mi-e foame, cred că mă voi duce să mă odihnesc puţin.

Se ridică în picioare ca să pună capăt discuţiei şi scăpă fără să vrea sacul din lână care ateriza cu un zgomot metalic pe sol. George nu scăpă momentul şi spuse:

— Spuneţi-mi, ce aveţi înăuntru?

— Un aparat de fotografiat, zise Malko luând sacul de jos. Bine, mă duc să mă odihnesc… Vă sun după aceea.

— Eu mă duc la ambasadă, zise americanul. Dacă vă simţiţi mai bine, am putea bea ceva în salonul de ceai al hotelului *Dagon* care se află chiar lângă agenţia Air France, vizavi de pagoda Sule. Trebuie să mă duc să-mi pregătesc apropiata călătorie în Europa. Cum merg mai mult cu clasa „Club”, compania se ocupă de toate, cu cazarea, cu închirierea unei maşini, cu toate serviciile foarte importante. Arunci, ne întâlnim la patru acolo?

— Bine, ne vedem acolo, acceptă Malko.

Se îndreptă spre lift. Era lihnit de foame. Aşteptă o oră, apoi coborî. În hol nu era nimeni. Găsi un taxi care îl duse la Botataung Pagoda, în apropiere de Rangoon River, la capătul unui drum plin de praf. Din afară, semăna cu toate celelalte pagode, cu rugăciunile strigate în megafoane. Malko se descălţă şi intră în holul principal. Cutiile milei dădeau pe din afară de bancnote, iar gongul care anunţa „meritele” donatorilor nu se mai oprea… Trei soldaţi de pază îi aruncară o privire distrată. De la evenimente încoace, când pagodele serviseră drept refugiu studenţilor răzvrătiţi, toate erau păzite de armată.

Urcă scara ce ducea în centru, întrebându-se ce voia să spună mesajul cu „Hali of mirrors”. Dar înţelese numaidecât. Mijlocul pagodei, în care se aflau câteva şuviţe din părul lui Budha aduse aici cu două mii de ani în urmă din India, sub escortă înarmată, era înconjurat de un labirint

de galerii cu pereţii acoperiţi cu bucăţele mici de oglindă. În ei erau săpate nişte vitrine ce conţineau ofrandele pagodei. Peste tot, credincioşii se rugau cu faţa la oglinzi şi cu spatele la vizitatori.

Malko îşi începu explorarea. Se oprea în spatele fiecărui credincios în parte, încercând să-l identifice. În sfârşit, ajunse într-un colţ retras în care trei persoane erau cufundate în rugăciune. Doi preoţi şi o femeie. Aceasta stătea în colţul oglinzilor cu faţa în mâini.

Malko se pregătea să treacă mai departe, când privirea îi fu atrasă de un amănunt. O cocoaşă suspectă deforma roba unuia dintre preoţi. Nu îi trebui mult timp ca să-şi dea seama că avea o armă. Le cercetă mai bine figurile şi îl recunoscu pe unul dintre studenţii pe care îi întâlnise în tunel împreună cu You-Yi. Se răseseră în cap precum preoţii... în acel moment, femeia înălţă capul şi privirile lor se întâlniră. Era studenta rebelă.

— Aşezaţi-vă în genunchi, îi şopti ea.

Malko o ascultă. În mod sigur părul lui blond atrăgea privirile, însă cei doi „preoţi” se ridicară şi îl acopereau de privirile indiscrete.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă You-Yi. Este foarte periculos să mă deplasez.

— Am nevoie de dumneavoastră, spuse Malko. Prietenii mei nu pot să mă ajute să plec din Birmania. Trebuie să mă ajutaţi.

You-Yi se întoarse uşurel spre el. În câteva zile, îmbătrânise cu zece ani. Bucuria care îi lumina privirea se transformase într-o lucire plină de tristeţe. Colţurile gurii erau lăsate.

— Nu pot, spuse ea simplu. Nu am dreptul, îmi este imposibil să pun în pericol puţinul care a mai rămas din reţea pentru dumneavoastră. Americanii sunt bogaţi şi puternici. Dispun de avioane şi de elicoptere. Pe când noi, avem doar o mână de fideli.

Se măsurară din priviri câteva secunde. Malko îşi aminti de prima lor întâlnire. Simţea că nu o va putea convinge şi, pe de o parte, o înţelegea. Făcu totuşi o ultimă încercare.

— Ye-We v-a trădat, spuse el.

— Şi George Kearod, observă ea.

Spuse câteva cuvinte în birmaneză celor doi falşi preoţi şi se pierdură în labirintul de oglinzi. You-Yi se pomenise într-un univers feroce şi glacial în care sentimentele nu mai aveau loc. Tulburat, Malko ieşi din pagodă, iar soarele îi încălzi brusc umerii. Toate opţiunile se prăbuşiseră pentru el, cu excepţia uneia: să aştepte telefonul generalului şi să cadă în capcană. Sau să-şi tragă pe loc un glonţ în cap.

Aplecat peste balustrada care înconjura bazinul cu apă verzuie plin cu broaşte ţestoase, Malko încercă să găsească o soluţie, legănat de cântările ascuţite. Nu reuşi, însă ajunsese la concluzia că trebuia să mai rămână câteva zile în viaţă.

Capitolul XIII.

Vocea joasă şi răguşită a lui Sandy Nwe trimise un val de adrenalină în arterele lui Malko.

— Mâine avem un cocteil foarte simpatic, spuse ea. Dacă sunteţi liber, trecem să vă luăm de la hotel pe la şapte şi jumătate.

— Sunt liber, zise Malko, apoi închise.

Îi trebui câtva timp pentru ca pulsul să revină la normal. Capcana începea să se închidă. Ieşi din cameră şi o luă pe jos spre Merchant Street. Era cinci şi jumătate, iar funcţionarii Ambasadei americane începeau să iasă... Ajunse la timp, în clipa în care Andrea Meyer se urca în Mercedes. Nu mai vorbiseră de dimineaţă. După figura lui Malko, tânăra văzu imediat că era îngrijorat.

— S-a întâmplat ceva grav?

— Da, răspunse el, m-am întâlnit cu You-Yi şi m-a refuzat.

Iar predicţia studentei se realizase: mâine era nouă... Ziua norocoasă a lui Ne Win.

— Doamne Dumnezeule! Murmură femeia. Este îngrozitor. Eu l-am tatonat pe Jack Mankoff. Nici el nu poate să te ajute cu nimic. Ce vei face?

— Depinde de tine.

— De mine?

— Da. Nu poţi să-mi rezolvi problema, însă poţi să câştigi timp pentru mine.

— Cum?

— Ai spus că prietenul tău indian îşi doreşte să vii la cină. De ce n-ai face-o mâine, de exemplu?

— Da, cred şi eu, dar... de ce?

Nici măcar nu pornise motorul. Era stupefiată. Malko îi explică atunci ce idee îi venise. Andrea îl ascultă până la capăt cu o lucire de tandreţe în ochii cenuşii. Apoi, se aplecă spre el şi îi murmură luându-l de după gât:

— Ţi-am spus că fac orice pentru tine. Sunt de acord, dar nu sunt sigură că va merge. Este viaţa ta în joc.

— Nu am de ales, spuse Malko. Dacă faci exact cum îţi

spun, mai am un răgaz.

— Sunt de acord, spuse ea. Chiar dacă voi fi expulzată din Birmania. Dacă ţi se întâmplă ceva, îl omor pe nemernicul de George cu mâinile mele.

— N-am ajuns până acolo, oftă Malko.

— Să profităm astăzi de acest lucru, îi suflă Andrea la ureche. Aveam o invitaţie la cină, dar o voi amâna. Am pate de ficat în frigider şi o sticlă de Moet din ’85. În plus, te doresc.

*

* *

Seara se lăsa încetişor. Malko nu dormise la hotel, profitând de Andrea toată noaptea. Poate că fusese ultima lui noapte. În timpul zilei ieşise foarte puţin, fiindcă se săturase de pagode, iar mintea lui era prea plină ca să-l preocupe toate fleacurile! Timpul parcă se oprise în loc. Zarurile fuseseră aruncate. Pistolul extraplat stătea frumos în fundului sacului Shan, cu un glonţ pe ţeava. Meschin mijloc de apărare împotriva a tot ce avea să înfrunte.

Telefonul sună, expediind o bruscă descărcare de adrenalină în venele lui Malko. Generalul Thiha Latt era cu un pas înaintea lui... Ridică receptorul şi auzi vocea lui George Kearod:

— Ieri m-aţi dus cu preşul, făcu americanul. Am sunat la hotel şi mi s-a spus că aţi plecat...

— Da, m-am plimbat pe malul fluviului Rangoon. Acum mă simt mai bine. Din fericire, pentru că am o întâlnire importantă chiar acum.

— Ah, da! făcu George Kearod. O să-mi povestiţi mâine. Veniţi la prânz la mine?

— Cu plăcere, acceptă Malko.

Închise. Pentru cultura lui, ar fi vrut să afle cum reuşiseră birmanezii să-l aducă pe George de partea lor. Acum, acest lucru nu avea prea mare importanţă... Se scurse o oră. Apoi telefonul sună din nou. O voce de femeie anunţă:

— Vă aşteaptă cineva jos.

*

* *

Hotshand Sabraj o primi pe Andrea Meyer îmbrăcat într-

un *longyi* de un „albastru al mărilor din Sud”, prins foarte jos în talie, cu pieptul abia acoperit cu o haină brodată, prin care i se vedeau pectoralii. Ochii mari şi negri sclipeau efectiv de dorinţă. Sărută mâna tinerei aşa cum învăţase la Oxford. Telefonul Andreei îl cufundase într-o mare de fericire şi anulase o întâlnire cu ambasadorul ca să o primească pe ea.

— Am comandat câteva mici chestii de mâncare, spuse el. Veniţi.

Ea îl urmă. Pe masa joasă, era aranjat un bufet somptuos alcătuit din mai multe feluri de curry şi o sticlă de Moet, care era dispus în mod discret în faţa patului, în dormitorul mobilat foarte neobişnuit. Totul era îmbrăcat în oglinzi. Tăblia patului, noptierele, chiar şi comoda. Andrea se vedea peste tot.

— Vă place? o întrebă Hotshand. Se numeşte „Taj Mahore” şi l-am comandat special la Paris, la Romeo.

Fără să aştepte vreun răspuns din partea ei, el o aruncă pe cuvertura dintr-un satin de culoarea fildeşului, sărutând-o peste tot, urmărind liniile corpului cu aviditate, până la coapse. Când descoperi ciorapii, aproape că se sufocă de plăcere. Pentru un hindus, era un lucru neobişnuit…

Andrea aruncă o privire rapidă fongyaului indianului care se deformase deja din cauza umflăturii exagerate. În ciuda împrejurărilor, acest asalt o tulbura puţin. Prietenele sale care trecuseră prin patul diplomatului se felicitaseră… Abia apucase să-şi înmoaie buzele în puţin suc de mango, că el se şi năpustise la ea, obligând-o să se culce pe pat.

Imediat, el o strivi cu greutatea corpului său şi începu să se mişte peste ea murmurând obscenităţi rafinate extrase direct din Kama-Sutra, în timp ce îşi strecura mâinile între picioare. Când ajunse la pielea goală neacoperită de ciorapi, trase un răcnet în adevăratul sens al cuvântului. Apoi mâinile se crispară pe nailonul ce de-abia îi proteja pântecele. Era prea mult pentru el şi trase ca un apucat, smulgându-i slipul şi rupându-i-l, apoi i-l arătă ca pe un trofeu.

— Hotshand, opriţi-vă! strigă Andrea puţin depăşită de această furie, dar emoţionată în acelaşi timp.

Era ca şi cum ar fi încercat să oprească o locomotivă… Hotshand Sabraj se dezbrăcă de haină, descoperind umerii largi şi torsul ras şi uns. Era un animal frumos. Andrea nu se putu abţine să nu simtă o furnicătură în stomac. El se apucase deja de treabă, ridicându-i rochia peste pântece.

Nici măcar nu îşi dădu *longyi-ul* jos. Presiunea erecţiei îl îndepărtă de pe şolduri, iar sexul apăru în toată splendoarea lui, maroniu, foarte lung şi puţin curbat în sus.

— Priveşte cât de mult te vreau! mormăi el.

Andrea se uită la ceas. Hotshand se sui peste ea şi îi desfăcu picioarele strânse în ciorapi cu genunchiul. Se pare că avea vocaţia unui asemenea semi-viol, căci, fără să tatoneze, îşi lipi sexul de al Andreei şi împinse dintr-o singură mişcare a şoldurilor, penetrând-o pe femeie cât putu de mult.

Tânăra scoase un oftat adânc, furioasă pe ea însăşi. Indianul o invadase, făcând-o să curgă ca un izvor. Desfăcu picioarele şi câteva secunde nu se mai luptă. Hotshand se dezlănţui, gâfâind de bucurie, posedând-o lent şi profund, apoi mai rapid, aducând-o pe Andrea în pragul orgasmului. Ea ţipă, se destinse, strângând cu putere şoldurile chipeşului indian.

Acesta atinsese deja Nirvana… O dorea de luni de zile pe Andrea, cea mai frumoasă femeie din colonia străină. Se retrase din pântecele ei cu sexul intact, lucind de secreţiile tinerei femei. Aceasta ştia de la prietene că se putea controla perfect, făcând dragoste timp îndelungat.., în picioare lângă pat, el o privea, încă nebun de dorinţă. O venă proeminentă se zbătea de-a lungul membrului.

— De când te cunosc, am un chef nebun de gura ta, spuse el. Andrea se ridică, însă, în loc să îngenuncheze dinaintea lui, scăpă din mâna care o prinsese deja de ceafă.

— Aşteaptă! zise ea cu vocea tulburată încă de plăcere. Băgă mâna în sac şi se întoarse. Falca indianului fu cât pe ce să se desprindă. Andrea îl ameninţa cu un mic pistol Beretta cu calibrul de nouă milimetri şi cu ţeavă scurtă.

— Ce faci? Ce…? bâigui el.

— Trebuie să-mi faci un serviciu, spuse Andrea cu cea mai blândă voce.

— Ce anume?

— Am nevoie de barca ta.

— De barca mea?

După lucirea din priviri, îşi dădu seama că o credea nebună de legat şi că se temea de ea. Încet, încet, triumfătoarei erecţie se lăsă de-a lungul coapsei ca un balon dezumflat. Abia reuşi să articuleze:

— Ce vrei să faci cu vaporul meu?

— Să traversez lacul, zise ea simplu. Să iau pe cineva care se află la Aung San Suu-Kyi. Imediat.

Maşinal, indianul luă de jos *longyi-ul* şi îl înfăşură în jurul bazinului, uitându-se fix la pistolul îndreptat spre pântece.

— Este imposibil! Tu nu ştii că în acea zonă navigatul este interzis? O să ne împuşte… Şi-apoi, nu te gândeşti la consecinţe…

Andrea nu se tulbură deloc. Trase încetişor piedica cu degetul mare.

— Hotshand, nu ţi-am cerut părerea Eu sunt obligată să merg acolo numaidecât. Cum nu pot să te las aici, îţi trag imediat un glonţ în cap, dacă mă refuzi. Ai zece secunde să te hotărăşti…

Înlemnit, diplomatul indian o privea uimit pe această tânără pe care o întâlnise doar la reuniunile mondene, atrăgătoare, elegantă şi foarte bine educată, care se comporta ca o ucigaşă. Lucirea din ochii ei îi dădu de înţeles că nu glumea. Vocea i se auzi ca venită din ceaţă:

— Hotshand, oricum tu nu vei suporta consecinţe foarte grave, în cel mai rău caz, vei fi declarat „persona non grata” şi te vor expulza. În orice caz, este mai bine decât să te repatrieze într-un sicriu.

Se scurseră câteva secunde, dar Andreei, care tremura în sinea ei, i se părură secole. Ştia că nu este în stare să conducă o barcă şi nu ştia nici măcar unde se găseau cheile… Diplomatul lăsă umerii în jos dintr-o dată. Văzuse degetul Andreei cum apăsa încetişor pe trăgaci. Se afla la patru paşi de eternitate. De aceea, credea în reîncarnare…

— Bine, vin cu tine, mormăi el.

Andrea înainta un pas şi propti ţeava pistolului în burta indianului care se dădu brusc înapoi, dar tânăra îşi lipi

uşurel gura de buzele lui şi zise:

— De altfel, ţi-ai primit răsplata… Nu te mai reţine nimic la Rangoon.

Ea se îndepărtă, iar Hotshand scoase cheile dintr-un sertar, apoi îşi trase un trening pe el. Ieşiră pe peluză. Lacul Inya era calm şi liniştit. Sabraj se întoarse către Andrea care ţinea arma în mână.

— Cine eşti? Credem că eşti diplomat la fel ca mine.

— Sunt diplomat, răspunse Andrea.

Ajunseră la barcă. El scoase prelata şi sări pe punte, urmat de nemţoaică.

— Vor auzi motorul, obiectă el.

— Nu-i nimic, ştii bine că ei nu au vapor.

Teama îl sufoca. Ea pândea zgomotele împuşcăturilor. Torsul motorului avu efectul tunetului. Diplomatul se aşeză la cârmă şi îi aruncă o privire tinerei.

— Eşti sigură că…

— Dă-i drumul, făcu ea pe un ton ce nu admitea replică. Dinaintea ei, apele întunecate ale lacului nu aveau nici o sclipire. Se întreba dacă nu era deja prea târziu.

*

* *

Malko se urcă în Jeep-ul de fabricaţie rusească cu strângere de inimă. Nu-l avea decât pe şofer, un soldat în uniformă kaki fără grad, care nici nu se uită la el. Străbătură străzile pustii, îndreptându-se către nord. Singurul semn de viaţă venea din partea muncitorilor care reparau drumul. Malko se întoarse. Nu îi urmărea nimeni. Puteau fi reperaţi – străbătând oraşul mort, ce semăna cu o aşezare părăsită… încercă să nu se gândească la nimic şi să se concentreze asupra minutelor ce vor urma.

Ajunseră repede la intersecţia cu University Avenue. Jeep-ul viră la stânga, iar farurile luminară un baraj care bloca University Avenue. În timpul nopţii, circulaţia era interzisă pe acest tronson ca să se evite infiltrarea oricărui suspect. Şoferul lui Malko schimbă câteva cuvinte cu un paznic care dădu bariera la o parte. După o sută de metri, Malko zări primele santinele. Şoferul încetini. Mai aveau de trecut încă trei posturi. Pe dreapta, văzu lampionul unui

magazin care se închidea. După aceea, botul Jeep-ului se opri la câţiva centimetri de poarta reşedinţei lui Aung. Soldaţii îl înconjurară cu puştile de asalt în mâini, ameninţându-i nervoşi. Şoferul le întinse o foaie de hârtie fără să spună nimic, iar soldaţii se dădură la o parte.

Unul dintre ei deschise un batant, apoi îl închise imediat după ce intrară. Malko zări un cort instalat lângă un smochin indian şi mai mulţi soldaţi. Jeep-ul oprise lângă peron. Văzu lumină în casă. Oare Aung San Suu-Kyi ştia că va veni?

Deschise portiera şi sări din maşină. Şoferul opri motorul, iar liniştea îi învălui, ameninţătoare.

*

* *

Imensa Toyota a generalului Thiha Latt staţiona cu toate farurile stinse la o sută de metri de intrarea în proprietatea doamnei Suu-Kyi, în partea opusă celei din care venise Malko.

Ofiţerul birmanez oftă când maşina în care se afla Malko intrase pe poarta casei. Se întoarse şi îi spuse lui George Kearod:

— *Well done*[35].

Pe american îl încercau mai multe sentimente. Pe de o parte, uşurarea, emoţia, teama şi o doză mai mare de ruşine. Nu era uşor să fii trădător. Fireşte că abia îl cunoscuse pe Malko, dar nu se putea uita în ochii lui Mike pe care îl dusese de nas cu neruşinare.

— Sunteţi mulţumit, generale? se auzi el întrebând.

— Absolut, domnule George. Meritaţi toată recunoştinţa noastră.

Evident, nu putea să-i spună lui George că, Malko odată reţinut în reşedinţa lui Aung San Suu-Kyi, el va fi dus undeva şi ucis pe loc. Acest lucru va întări denunţarea complotului CIA de răpire a liderului rebel. Şi-apoi, mort, George Kearod era mai puţin periculos decât viu. Fotografiile lui vor sta bine lângă cele ale lui Malko în compania lui Aung San Suu-Kyi... Generalul se întoarse către şofer.

[35] Bine lucrat (n.a.).

— Dă-i drumul!

În clipa în care maşina demară, acesta luă de jos un Uzi şi îl armă. George Kearod nu se simţea bine gândindu-se că se va găsi faţă în faţă cu Malko. Nu avea chef să-i explice cum i se schimbase viaţa cu un an în urmă. Oamenii din MIS veniseră la el după evenimente. S-au purtat foarte bine. Apoi l-au condus la Ministerul Apărării şi l-au introdus în biroul generalului Thiha Latt. Acesta etalase mai multe fotografii ale studenţilor din opoziţie care intrau şi ieşeau din casa lui George. Unul dintre ei ascundea cu stângăcie o puşcă de asalt înfăşurată într-o rogojină. Ofiţerul zise pe un ton calm:

— Domnule Kearod, noi ştim de multă vreme că faceţi parte din CIA. Acest lucru nu ne deranjează. Acum însă v-aţi amestecat într-un mod inadmisibil în afacerile noastre naţionale susţinând un complot comunist. Prin urmare, veţi fi judecat. După ce vă veţi ispăşi pedeapsa – probabil zece ani de închisoare – veţi fi expulzat din Birmania.

George Kearod simţise că îi fuge pământul de sub picioare. Birmania era viaţa lui de douăzeci de ani de când se afla aici. Era singura ţară în care avea legături, un mijloc confortabil de a-şi câştiga existenţa, cu mici combinaţii cu fete tinere, aşa cum îi plăcea lui. Mia de dolari pe lună alocată de CIA îi permitea, datorită pieţei negre, să trăiască aproape în lux. În altă parte a lumii, ar fi hibernat. Era un marginalizat care îşi găsise echilibrul în Asia. În altă parte, s-ar fi simţit ca un miop care şi-a pierdut ochelarii. Nu îl lăsaseră să scoată o vorbă şi îl duseseră imediat într-o celulă aflată în subsolul Ministerului Apărării, unde zăcuse trei zile. După aceea, îşi făcuse apariţia o veche cunoştinţă de-a lui, actriţa May Sein, cu care se culca din când în când. Nu fusese prea surprins, fiindcă ştia că era şi amanta generalului. Ea îi adusese ţigări şi se arătase foarte îngrijorată şi binevoitoare.

— Ai fost foarte imprudent, îi spusese ea. Ţi-am susţinut cauza în faţa generalului. Ar vrea să te ajute, dar trebuie să-i dea socoteală lui Ne Win.

May Sein îl consolase destul şi la sfârşit îi explică:

— Ar mai fi o soluţie. Să-i faci un mare serviciu

generalului. În acest caz, ar putea să treacă cu vederea…

Iată ce uşor putea o persoană să trădeze. După vreo opt zile, George se întorsese acasă. Numai Myunt-Myunt ştiuse că fusese arestat. MIS îi promisese că, dacă vorbea, o vor împuşca. De atunci, George îl asculta orbeşte pe general şi aştepta să se sfârşească acest coşmar. Ajunsese la capătul puterilor.

Toyota generalului Latt frână brusc în faţa discului roşu ce baricada poarta lui Aung San Suu-Kyi. Girofarul albastru lumină trei siluete în uniformă, care stăteau în partea dreaptă a porţii. Generalul coborî din maşină, îndreptă Uzi spre ei şi apăsă pe trăgaci, împuşcându-i cu rafale scurte.

Cei trei soldaţi se prăbuşiră la pământ şi generalul descarcă arma trăgându-le câte un glonţ în cap. Aceştia nu erau soldaţi adevăraţi, ci nişte deţinuţi politici deghizaţi special pentru această împrejurare. Puştile lor G. 3 erau goale. Cadavrele lor aduceau o probă în plus a sălbăticiei celor din CIA. Caseta trimisă de Sandy Nwe mai aducea o dovadă a „depravării” prietenilor lui Aung San Suu-Kyi. Acest lucru va avea un efect foarte favorabil în faţa tribunalului militar…

Toate proiectoarele din reşedinţă se aprinseră în acelaşi timp. Rafala trasă de Uzi constituia semnalul că vânătoarea începuse şi avea un singur scop: prinderea spionului din CIA. Viu.

*

* *

Malko urcă peronul cu mâna băgată în sacul din lână în care avea pistolul. Împinse uşa şi intră într-un holişor slab luminat, închise şi întrebă:

— Aung San Suu-Kyi?

Uşa salonului se deschise aproape imediat şi în prag apăru o tânără înaltă îmbrăcată în costum tradiţional, cu părul strâns şi figura gravă. Fără nici un fel de introducere, ea îi spuse lui Malko:

— Ştiu cine sunteţi! Plecaţi cât mai repede de aici, vă rog! Aţi căzut într-o cursă.

Malko nu apucă să-i răspundă. Proiectoarele din grădină luminară puternic casa, iar o voce urlă în engleză într-un

megafon:

— Ieşiţi afară! Spion imperialist!

Aung San Suu-Kyi râmase încremenită, cu trăsăturile încordate de groază. Malko se adăposti pe coridor şi ajunse la o scară care cobora la subsol. Acesta dădea în curtea din spatele casei. Împinse o uşă şi ajunse într-o porţiune neluminată. Urcă treptele şi se duse pe malul lacului. Abia reuşise să parcurgă vreo zece metri, că o siluetă apăru dinaintea lui, spunându-i ceva în birmaneză, dar el nu înţelesese. Era un soldat.

Dar scosese deja pistolul extraplat din sac. Cu un gest de automat, el ochi şi trase. Silueta se prăbuşi ca o ţintă de la târg. Trecu peste trupul neînsufleţit şi fugi pe mal. Acum stătea cu spatele lipit de zid. Picioarele îi alunecau în mâl şi privi apa întunecată a lacului Inya.

Nu era nimeni. Şi nici urmă de vreo ambarcaţiune cât de mică. În spatele lui se auziră strigăte. Toată casa era scăldată în lumină, iar soldaţii alergau încoace şi-n colo, strigându-se. Dacă ar încerca să scape înotând, ar fi fost prins, căci toată zona era încercuită. Dacă se întorcea, se arunca direct în mâinile duşmanilor.

Întoarse capul. Câţiva soldaţi cercetau împrejurimile casei cu lanternele aprinse. Disperat, Malko înainta în apă până la mijloc. Unde era Andrea?

Capitolul XIV.

Hotshand Sabraj apăsa cu disperare demarorul fără să reuşească să pornească motorul. Andrea strânse buzele, ţinând strâns mânerul pistolului Beretta şi încercând să-şi stăpânească spaima.

— Dacă îmi faci una ca asta. Te împuşc pe loc! mormăi ea.

Cu câteva clipe în urmă, se auziseră focuri de armă în grădina lui Aung San Suu-Kyi, apoi se aprinseseră proiectoarele, luminând puternic în noapte. Andrea şi Hotshand Sabraj ajunseseră pe malul mlăştinos la cinci sute de metri de ţintă, acum un sfert de oră şi opriseră motorul ca să nu fie reperaţi. Brusc, motorul se auzi din nou. Diplomatul indian se ridică, palid, lac de sudoare, îngrozit. Andrea îl dădu la o parte cu brutalitate şi prelua cârma, îndreptându-se în direcţia în care se auziseră focurile de armă.

După câteva secunde, fu cât pe ce să-l lovească pe Malko în cap cu etrava. Când auzi motorul, începu să înoate. Hotshand îl ajută să se suie pe punte şi scoase o exclamaţie de surpriză când îl recunoscu.

— Culcaţi-vă, le spuse Malko în timp ce se întindea pe punte. Exact la timp, căci sclipirile focurilor de armă veneau succesiv de pe mal. Norocul lor că birmanezii ţinteau prost. În sfârşit, ajunseră în dreptul unui mal înalt care le servea drept adăpost. Andrea trecu la comandă, iar ambarcaţiunea străbătea drept lacul Inya. Diplomatul indian se ridică în picioare, bâlbâindu-se de furie:

— O să daţi socoteală! Puteau să ne omoare. Vor găsi vaporul şi mă vor expulza!

Andrea îl întrerupse:

— Mi-aţi spus mereu că detestaţi ţara asta… Vă sfătuiesc să spuneţi că dormeaţi şi nu ştiţi absolut nimic.

Hotshand Sabraj tăcu, iar ei îşi continuară drumul pe lacul pustiu, până la ponton. Străbătură peluza până la casă alergând.

Andrea şi Malko se suiră în Mercedes, iar tânăra se întoarse şi strigă:

— Hotshand, plecaţi de-aici! Nu uitaţi să spuneţi că dormeaţi! Ea demară, iar Malko, neliniştit, observă:

— O să dăm peste baraje…

— Am plăcuţele de înmatriculare şi un permis diplomatic, răspunse tânăra.

Puţin mai departe, îi opriră soldaţii care stăteau la pândă lângă un baraj. Andrea Meyer le arătă imediat legitimaţia de diplomat şi o lăsară să treacă.

— În cinci minute, ajungem la mine, spuse ea, aruncând o privire la hainele ude ale lui Malko.

De abia acum începea Odiseea. Se strădui să nu se mai gândească la viitor, în timp ce Andrea se strecura pe străduţele înguste ca să evite eventualele baraje.

*

* *

Generalul Thiha Latt privea cele patru cadavre puse unul lângă altul, cu stomacul strâns de furie. Omorâse cu mâinile lui trei soldaţi falşi, iar fugarul doborâse unul adevărat. Nu se gândise nici o clipă că planul său va da greş. Se înfuria şi mai tare la gândul că agentul CIA reuşise să organizeze o contraofensivă, practic sub nasul lui. Dar cine l-a ajutat? Aceasta era o bilă neagră pentru el. Jack Mankoff, şeful centralei, era supravegheat zi şi noapte, iar telefonul la fel. El nu avea nici un amestec. Era clar că Malko luase legătura cu mişcarea de rezistenţă, însă rebelii nu dispuneau de mijloacele necesare ca să-l ajute. Nu aveau ambarcaţiuni.

Prin urmare, MIS nu cunoştea bine reţelele americanilor aflaţi în Rangoon. Era o gravă greşeală profesională. Se întoarse către George Kearod, care se transformase în stană de piatră.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe un ton de gheaţă.

Trădătorul înghiţi în sec şi bâigui:

— Nu ştiu, generale, am avut impresia că nu bănuieşte nimic. Chiar azi am vorbit cu el.

— Cine putea să-l ajute?

Cu toată neruşinarea, George Kearod, care voia să-şi salveze pielea, zise încetişor:

— Există o femeie, o germană, care lucrează pentru CIA. O cheamă Andrea Meyer. S-au întâlnit de mai multe ori.

Ofiţerul birmanez îl fulgeră cu privirea.

— De ce nu mi-ai pomenit niciodată nimic despre această femeie?

— Credeam că ştiţi despre ea şi nici nu mi-aţi cerut-o, protestă George.

Avu impresia că ofiţerul birmanez o să-l pălmuiască, dar se mulţumi să spună pe un ton neutru:

— Omul ăsta nu trebuie să părăsească Birmania cu nici un preţ. Trebuie să mă ajutaţi să-l găsesc. Altminteri…

Lăsă fraza neterminată, însă George Kearod simţi fiori reci pe şira spinării. Generalul Thiha Latt era budist convins, lucru care îi interzicea să omoare fiinţe vii, dar nu să le şi supună torturilor. Cunoştea unele istorisiri care aveau în mod sigur o bază reală. Nu era uşor să cureţi de mine câmpuri întregi, dacă aveai ochii scoşi… Trebuia neapărat să-l găsească pe Malko ca să-şi salveze pielea.

*

* *

Malko se linişti în momentul în care maşina Andreei intră pe poartă. Peste Rangoon, domnea o linişte apăsătoare, ca o mantie neagră. Îndată ce intrară, Malko îşi lepădă hainele ude şi se duse să facă un duş.

Răgazul pe care-l avea risca să fie doar provizoriu… Generalul Thiha Latt va face totul ca să pună mâna pe el. Nu se putea ascunde la nesfârşit în casa Andreei, mai cu seamă că soţul ei trebuia să se întoarcă din călătorie. Omorâse un soldat din armata birmaneză, iar acest lucru era în mod sigur considerat un incident diplomatic foarte grav… Când ieşi din duş, Andrea îl aştepta cu un pahar de votcă Stalicinaia şi cu un halat din prosop.

— Vino să te relaxezi, îl îndemnă ea. După aceea, trebuie să pregătesc raportul pentru Jack Mankoff. Ceea ce s-a întâmplat în seara asta va face valuri…

Era un fel de a spune…

Malko o urmă în dormitor. Ca de fiecare dată când îşi risca viaţa, avea un chef nebun să facă dragoste. Încercă să nu se mai gândească la nimic. Acum trăia doar pentru

plăcerea pe care io provocau mângâierile şi şoaptele delicios de obscene pe care i le murmura Andrea, o adevărată femeie însetată de amor. Malko simţea că e puţin cam egoist.

Atunci când avea sexul în gură, îngenuncheată ca o vestală, el se smulse şi o întoarse, apoi o apucă de şolduri. Dintr-o singură mişcare a bazinului, el se afundă în pântecele ei până la rădăcină. Andrea îşi ridică puţin crupa ca să-i uşureze munca lui Malko, cu pieptul strivit de aşternut. Cu braţele ridicate, ea strângea cearceaful în mâini ca o pisică în călduri.

— Mai tare! spuse ea.

Malko ieşi complet, apoi alunecă puţin mai sus şi, fără să stea pe gânduri, se afundă în deschizătură. O clipă de rezistenţă, un ţipăt ascuţit şi se pomeni lipit de fesele ei, vârât până la rădăcină în cuptorul fierbinte. Andrea tremura din toate încheieturile, iar părul i se lipise de ceafă din cauza transpiraţiei. Malko rămase un moment nemişcat înăuntru.

— Îţi place? îi murmură el la ureche.

Ea întoarse puţin capul într-o parte ca să-i vadă expresia tulbure şi avidă din ochii cenuşii.

— Das is wunderbar[36]*.*

Ea depărtase puţin genunchii ca să-i permită să o pătrundă şi mai adânc. El făcu acest lucru cu o încetineală calculată. Arcuită şi cu capul lipit de pat, Andrea slobozea câte un geamăt scurt de fiecare dată când, aproape ieşit, el revenea cu toată puterea. Ea începu să şoptească vorbe fără noimă, ondulându-şi crupa, venind în întâmpinarea lui, înfigându-şi degetele în aşternut. Din cauza tensiunii nervoase, Malko nu reuşea să termine, dar Andrea nu se plângea…

— Ah, făcu ea cu voce răguşită, am senzaţia că mă rupi în două.

Şi el era în culmea fericirii. Se retrăgea şi revenea peste fesele rotunde şi ferme, sodomizând-o cât de mult putea. Într-un ultim elan plin de sălbăticie, Malko simţi sămânţa urcând din străfunduri… Intuind sfârşitul, Andrea gemu lung

[36] Este minunat (germană) n.t.

şi se lipi de cearceaf, zguduită de tremurături, apoi rămase nemişcată. Murmură cu vocea schimbată:

— Încep să înţeleg ce simt micuţii birmanezi sodomizaţi de bărbatul meu, dacă este la fel de bun ca tine.

Ea se întoarse cu faţa în sus şi se întinse ca o pisică fericită, cu ochii cenuşii luminaţi de bucurie şi cu membrul lui Malko încă în ea.

— Doamne, ce bine a fost! oftă ea.

El revedea în minte pata roşie de pe chipul soldatului pe care îl împuşcase. El nu mai simţea nimic. Aşa e viaţa. O paranteză mică şi de scurtă durată... în clipa în care se smulgea din ea, sună telefonul. Andrea răspunse, puse mâna pe receptor şi spuse în şoaptă:

— Este George Kearod.

*

* *

— George, sunteţi în Rangoon? Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe un ton normal. Adormisem.

Ea puse pe ascultare ca să audă şi Malko.

— Aţi auzit împuşcăturile?

— Nu. De ce?

— Of, nu pot să vă spun la telefon, aş putea să trec pe la dumneavoastră?

— Dar este interdicţie de circulaţie...

— Nu-mi pasă, mă cunosc, mă descurc eu...

Andrea îl întrebă pe Malko din priviri, iar acesta aprobă din cap.

— Dacă doriţi, dar nu staţi prea mult, admise ea. Imediat după ce închise, Malko izbucni:

— Nemernicul ăsta vine să afle noutăţi! Vrea să ştie unde sunt. Ce îi vei spune?

— Nimic. Că nu te-am văzut. Rămâi aici, eu mă duc să-mi trag jeanşii pe mine.

Andrea dispăru, iar după câteva minute, Malko auzi soneria.

*

* *

George Kearod se strecură prin crăpătura uşii cu un aer răvăşit.

— Sunt îngrijorat din cauza lui Malko Linge, începu el. Nu s-a întors la hotel, iar în seara asta avea o întâlnire acasă la Aung San Suu-Kyi…

— Sunteţi nebun, este imposibil! protestă Andrea.

— Ba da, chiar eu i-am aranjat întâlnirea. Cu ajutorul legăturilor mele cu Rezistenţa, dar mi-e teamă că s-a întâmplat ceva rău…

— Poate că a fost arestat, îi sugeră Andrea.

— Sau poate că a fugit, adăugă George. Va fi prins. Ar trebui să-l ajutăm.

Andrea îşi aprinse o ţigară.

— De ce mi-aţi telefonat?

— Mike Roberts mi-a spus la Bangkok că dumneavoastră sunteţi legătura lui de aici.

— Poate că a fost recuperat de membrii rezistenţei.

— Ah da, e posibil.

Părea că ezită, stânjenit. Andrea căscă în mod ostentativ.

— Nu putem să facem nimic, zise ea în încheiere. Dacă aflu ceva, vă anunţ. Şi dumneavoastră la fel.

George Kearod se retrase cu părere de rău. Andrea închise uşa în urma lui şi se duse la Malko.

— Scârba asta te caută. Este mână în mână cu birmanezii. Voi trimite o telegramă la Bangkok ca să-l anunţ pe Mike Mankoff.

— Şi după asta?

— Va fi obligat să facă ceva când va afla că eşti aici, spuse Andrea.

Malko preferă să nu o descurajeze. Şeful centralei nu va mişca un deget. Pentru moment, avea nevoie mai ales de timp. Viitorul îi cerea energie.

*

* *

Malko se deşteptă tresărind. Andrea stătea aplecată peste el, cu o privire plină de îngrijorare.

— Vino să vezi, spuse ea.

Ea îl duse la o fereastră de unde se zărea drumul care ducea în piaţa mare. Chiar la intrare, văzu dugheana unui negustor de frigărui, spectacol des întâlnit în Rangoon.

— Niciodată nu este nimeni în acel loc, îi explică Andrea

Meyer. Este una dintre metodele preferate de MIS ca să supravegheze casele suspecte, l-au făcut-o deja ambasadorului.

Laţul se strângea... Bineînţeles că reşedinţa familiei Meyer avea imunitate diplomatică, iar birmanezii nu puteau să dea buzna să-l înşface pe Malko. Însă, de când cu năbădăile generalului Noriega din Panama, toată lumea ştia că genul acesta de aventură se termina întotdeauna rău...

— Odihneşte-te, spuse Andrea. Eu mă duc la ambasadă să vorbesc cu Jack Mankoff.

Andrea Meyer se întoarse în mai puţin de o oră, cu o figură tristă. Îşi aruncă poşeta pe măsuţa joasă de lângă fereastră şi spuse cu amărăciune:

— Jack nu vrea să facă nimic. Susţine că nu are mijloace. Iar Mike Roberts s-a dat peste cap ca să te aducă aici, dar nu s-a gândit cum te va scoate din ţară. În plus, am fost convocată de ambasador la ora trei.

Numai veşti bune... Malko se abţinu cu greu să nu-i lase baltă. Apărându-şi interesele globale, CIA practic îl abandona, condamnându-l fără drept de apel.

Capitolul XV.

Zgomotul Mercedesului 190 al Andreei Meyer care intrase în grădină îl smulse pe Malko din gândurile lui negre. Fiind obligată să se ducă până la ambasadă, tânăra îl lăsase singur în casă. El îşi omorâse timpul uitându-se la un film vechi pe video. Vizavi, „restaurantul” în aer liber funcţiona în continuare, cu pândacii lui, amintindu-i că birmanezii nu se lăsau cu una, cu două. Veni lângă Andrea care se întorsese şi mai supărată.

— Am veşti foarte proaste pentru tine, îi şopti ea la ureche. Situaţia putea deveni şi mai rea.

— Ambasadorul nostru a fost convocat în dimineaţa asta la Ministerul Afacerilor Externe. Birmanezii i-au înmânat un protest solemn ca urmare a incidentelor de aseară. Susţin că un agent CIA a omorât patru soldaţi când încerca să o ajute să evadeze pe doamna Suu-Kyi. Şi că s-a refugiat la un diplomat din ambasadă care de asemenea lucrează pentru CIA. Mi-au dat numele. Ambasadorul m-a întrebat dacă este adevărat. Eu i-am răspuns că te aflai deja la mine. Iar birmanezii mă ameninţă cu percheziţia…

— Nu au nici un drept.

— Nici nu suntem într-un stat de drept… Departamentul de Stat a dat instrucţiuni foarte clare prin care interzice orice fel de incidente cu guvernul birmanez actual… Prin urmare, ambasadorul a acceptat să însoţească un înalt funcţionar din Ministerul Afacerilor Externe care va veni la mine acasă să se asigure că nu ascund pe nimeni. Astfel, ambasadorul nostru va putea la rândul lui să protesteze solemn împotriva acuzaţiilor birmanezilor, împreună cu sprijinul întregului corp diplomatic.

Malko se sufoca de furie. Într-adevăr, toţi diplomaţii erau la fel, cu acelaşi slogan: „Nu faceţi valuri.”

— În concluzie, mâine trebuie să plec.

Malko auzi un „da” plin de ruşine din gura Andreei Meyer.

— A aflat şi Jack Mankoff. Este distrus, spuse tânăra. Mi-a jurat că era convins că Mike Roberts prevăzuse şi o

modalitate de a ieşi din ţară. Cei din Bangkok i-au trimis un fax prin care îi cereau să facă tot posibilul să te ajute, fără să-l înfrunte pe ambasador. Am văzut faxul. Sunt îngroziţi la gândul că ai putea să cazi viu în mâinile birmanezilor.

— Deci, cel mai bun lucru ar fi să-mi trag un glonţ în cap, zise cu răceală Malko.

Andrea îi aruncă o privire înspăimântată, întrebându-se dacă nu glumea.

— Nu vorbi prostii, spuse ea.

Malko o trase spre canapeaua de lângă fereastră. Nu mai era furios şi deveni stăpân pe situaţie.

— Asta-i jocul, Andrea, zise el. Eu sunt un luptător din umbră şi ştiu ce riscuri mi-am asumat. Dacă reuşesc, nu vor găsi cuvinte mai elogioase, iar dacă dau greş, nimeni nu mă mai cunoaşte… Ştiu că Mike Roberts este supărat până la Dumnezeu, dar nici măcar el nu poate să încalce consemnele *generale date* de Langley. Un simplu colaborator ca mine este uşor de renegat în cazul unui eşec. Eu nu mai exist. Aminteşte-ţi de Richard Sorge, spionul sovietic care a căzut în mâinile japonezilor. A adus Kremlinului nişte servicii imense, printre care şi planul invaziei Rusiei din 1941… Japonezii l-au condamnat la moarte, dar l-ar fi schimbat bucuroşi. Acesta a fost sfârşitul războiului… Ei bine, a primit în celula lui vizita unui trimis personal al lui Stalin care i-a spus aşa: „Tovarăşe Sorge, tovarăşul Stalin te asigură de prietenia lui. Dar nu putem face nimic pentru tine. M-au însărcinat să-ţi transmit recunoştinţa Sovietului Suprem. Adio.” Iar Richard Sorge a fost împuşcat în 1945. De atunci, a devenit eroul Uniunii Sovietice şi au emis un timbru cu efigia lui. Totul, cu titlu postum…

Andrea avea lacrimi în ochi.

— Dar atunci…

— Nu am chef să mor, făcu Malko cu un zâmbet rece. Îndată ce se va înnopta, vei încerca să mă scoţi de aici în portbagajul maşinii.

— Şi după aceea?

— Voi cere ajutor bătrânului preot, *Red Eagle.* El dispune de o reţea logistică importantă. Trebuie să reuşească să mă

scoată din Birmania.

— Cum voi şti când vei avea nevoie de mine? îl întrebă Andrea îngrijorată.

— Fii pe fază. Studenţii şi preoţii se folosesc de copii. Dacă eşti acostată de cineva fără vreun motiv anume, urmează-l. Acum trebuie să ne organizăm.

*

* *

Andrea Meyer ieşi de la ea pe la ora şapte. Fiind sigură că telefonul era ascultat, anunţase în acest fel că ia cina cu un coleg australian. Profitând de întuneric, Malko se ascunsese în portbagaj, luând cu el o lanternă şi pistolul. Înainte de a pleca, el şi Andrea mai făcuseră încă o dată dragoste cu patimă, fără un cuvânt, numai pentru plăcerea lor.

Andrea rămase puţin în poarta luminată ca să vadă că era singură, apoi se duse la maşină, cu inima bătând nebuneşte. De abia ajunse în piaţă, că se şi ridică un bărbat ghemuit lângă negustorul de frigărui şi sări pe o motocicletă care o urmări. Era un spion.

— *Schweinerei!* şuieră printre dinţi tânăra.

În loc să se îndrepte spre pagoda Shwedagon, ea o luă către nord, unde se afla reşedinţa diplomatului cu care trebuia să cineze. Motocicleta venea în urma maşinii. Traficul era prea fluid, ca să poată scăpa de el. Nu se punea problema să-l ia pe Malko cu ea…

În timp ce conducea, Andrea căuta cu disperare o ieşire. Merse pe Zoological Gardens Street, pe lângă Ministerul Apărării, apoi vira la stânga pe Uhtaung Bo Street, coti iar la stângă, pe Shwedagon Pagoda Street şi coborî spre sud. Bulevardul în pantă era întrerupt de un singur stop, la intersecţia cu Simpson Road. Stopul era pe verde.

Andrea verifică în oglinda retrovizoare dacă spionul se afla la câţiva metri în spatele ei. Apoi, strivi frâna brusc, ca şi când se făcea roşu, cârmind de volan.

După o fracţiune de secundă, auzi un scrâşnet puternic de roţi, apoi simţi şocul care zgudui cu violenţă Mercedesul. Spionul care o urmărea se ciocnise de bara de protecţie din spate. Fu proiectat pe portbagaj, se lovi de caroserie şi căzu

la pământ, în timp ce motocicleta se făcea ţăndări ciocnindu-se de un felinar.

Andrea nu se putu abţine şi râse cu nervozitate. Soţul ei se va înfuria, dar puţin îi păsa. Demară din nou, întorcându-se de unde venise. Spionul abia se ridica ameţit şi neputincios.

Strada care pornea de la pagoda Shwedagon către nord, foarte aglomerată în timpul zilei, era aproape pustie, magazinele închizându-se devreme. Andrea deschise portbagajul, după ce oprise Mercedesul lângă o tabără de corturi ale oamenilor fără locuinţă care se demontau. Zona împădurită începea undeva pe dreapta, imediat după ce se terminau casele. Era un labirint de junglă şi de case vechi demolate şi părăsite.

Aici se afla intrarea în puţul care lega tunelurile folosite de studenţi. Malko ieşi din portbagaj, iar ea îi explică de ce îl zguduise.

— Foarte bine! spuse el şi o îmbrăţişa.

Tânăra nu putea să plece de lângă el... Fu nevoit să o îndepărteze cu părere de rău. În fiecare clipă pericolul putea apărea de oriunde. Nu mai era mâna de fier a CIA, ci un biet om hăituit de toate serviciile birmaneze. Andrea îl privi dispărând între două case şi afundându-se în junglă.

*

* *

Malko bâjbâi vreo zece minute până găsi puţul. Se strecură înăuntru, dar putoarea îi mută nasul. Oare ce va găsi la capătul lui? Nimic nu-i spunea că această reţea mai funcţiona. Înainta încetişor, trecând de numeroase întretăieri, orientându-se după busola agăţată de lanternă. Când ajunse în săliţa de unde pleca puţul ce ducea în încăperea în care îi văzuse pe cei trei preoţi, oftă de uşurare. Urcă scara şi ridică trapa uşor şi cu atenţie.

Primul lucru pe care îl văzu fu un preot care agita un baston imens cu care se pregătea să-l ameţească. Lăsă reteveiul în jos când îl văzu pe străin şi îl privi stupefiat.

— *Red Eagle!* spuse Malko.

Pronunţia lui trebuie să fi fost defectuoasă, căci fu nevoit să întrebe de trei ori până observă o lucire de înţelegere în

privirea interlocutorului său. Cei trei preoţi se sfătuiră câteva clipe. După aceea, unul dintre ei deschise uşa pe care mai intrase o dată şi îl conduse pe un coridor către încăperea unde se întâlnise cu bătrânul preot în urmă cu trei zile. Dar *Red Eagle* nu se afla aici.

În faţa unui altar pentru rugăciuni erau doar câteva cărţi şi rogojina. Preoţii îi făcură semn să se aşeze pe o rogojină, li aduseră un bol cu orez, peşte uscat care putea de la un kilometru şi un fruct de mango. O masă regească. Deşi era sătul, Malko se străduí să mănânce şi bău o ceaşcă de ceai negru neîndulcit. Unul dintre preoţi dispăruse. Ceilalţi se culcară pe rogojinile lor, punând capul pe o pernă din lemn. Malko. Făcu la fel şi, fiind extrem de obosit, adormi fără să prindă de veste.

Se deşteptă tresărind. Un preot îl scutura cu respect de umăr. *Red Eagle* stătea în faţa lui, nemişcat, în hainele lui portocalii. Îi întinse mâna lui Malko.

— Nu mă aşteptam să vă revăd, spuse el simplu. Ce s-a întâmplat?

— Ceea ce aţi prevăzut, din păcate s-a adeverit, începu Malko. Îi povesti cu lux de amănunte tot ce se petrecuse de la ultimă lor întâlnire. *Red Eagle* îl asculta cu pleoapele lăsate. Stătea atât de nemişcat, încât Malko crezu că adormise. Însă, când îi ceru să-l ajute ca să iasă din Birmania, privirea lui magnetică îl fixă dezaprobator.

— Puteţi să rămâneţi aici cât doriţi, dar mai mult nu am cum să fac. Sunteţi un străin uşor de reperat. Nu pot să pun în pericol aşa uşor viaţa unor oameni devotaţi. Ar fi trebuit să mă ascultaţi atunci. Mai aveţi timp.

Vorbea fără resentimente, ca un tată. Cei trei preoţi îi sorbeau cuvintele, deşi nu înţelegeau o boabă. Malko înghiţi şi această nouă decepţie. Ultima lui speranţă se ducea pe apa sâmbetei. Dar *Red Eagle* îi dădu o licărire de speranţă.

— Poate vă ajută doamna You-Yi, îi sugeră el.

— S-ar putea, într-adevăr, zise Malko, abţinându-se să precizeze că îl refuzase deja. Ştiţi unde este?

Red Eagle stătu pe gânduri, apoi răspunse:

— Foarte aproape.

— Aş putea să mă întâlnesc cu ea?

— Dacă doreşte…

Se adresă în birmaneză unui discipol, iar acesta dispăru pe culoar. Unul dintre preoţi începu să spună o rugăciune cu voce ascuţită. Atmosfera era ireală. Malko avea impresia că se găsea în fundul unei piramide egiptene. Abia auzi când sosise You-Yi. Purta un *longyi* galben şi încheiat până sus, foarte pătat. Era trasă la faţă, iar privirea, întunecată. Se uită la Malko cu răceala unui gheţar.

— Ce căutaţi aici?

Malko luă povestea de la capăt. You-Yi de-abia îl asculta. Se vedea că ce i se întâmplase lui Malko era cea mai mare grijă a ei. Nu reacţiona în nici un fel până când Malko nu pomeni de întâlnirea fugitivă cu Aung San Suu-Kyi, apoi privirea se stinse din nou.

— Aţi făcut o mare imprudenţă că v-aţi întors aici, îi reproşa ea. Puteaţi fi urmărit.

— Dar nu am fost, zise el, începând să se enerveze. Vă reamintesc totuşi că am venit în Birmania ca să vă ajut pe dumneavoastră şi mişcarea de rezistenţă. Nu sunt cu nimic responsabil de trădarea prietenului dumneavoastră Ye-We. Nici măcar de a lui George Kearod. Se mai întâmplă astfel de lucruri.

Furia crescândă cu care vorbea păru s-o înduplece pe You-Yi. Preoţii se adânciseră în rugăciunile lor, iar ei aveau senzaţia că sunt singuri. Trăsăturile tinerei studente se îndulciră abia vizibil şi spuse:

— Trebuie să mă iertaţi. Am responsabilităţi mari. Iar această poveste s-a transformat într-o catastrofă, deşi nu este vina dumneavoastră. Azi am primit o veste foarte proastă.

— Despre ce este vorba?

— Am primit confirmarea că fratele lui Ye-We, Tim-Yo, se află într-adevăr în închisoarea Insein. A reuşit să corespondeze cu noi. Ne-a confirmat că au căzut într-o ambuscadă la graniţa cu Thailanda. Au fost trădaţi.

— De cine?

— Probabil că de *Ule* George. El i-a dus într-un loc aşa-zis sigur din Thailanda, care, de fapt, se găsea în Birmania. Tim-Yo crede că a făcut acest lucru ca să le dea răgaz

poliţiştilor să-i prindă.

— Dar Ye-We de ce a trecut în tabăra cealaltă?

O umbră de tristeţe îi străbătu ochii negri.

— Ca să-şi salveze fratele. Poliţiştii i-au ucis pe Kyaw Zaw şi pe Ma Don şi se pregăteau să-l omoare şi pe Tim-Yo. Ye-We a acceptat să colaboreze, iar ei l-au luat ostatic pe Tim-Yo... Acum că planul generalului Thiha Latt a eşuat, nu le mai serveşte la nimic. Va fi transferat la centrul de interogare din Mingaladon de unde nu se scapă niciodată... îl vor tortura, iar apoi îl vor împuşca.

Şi toate astea, din cauza CIA. Malko suferea, uitând de propria-i soartă.

— Este îngrozitor, spuse el.

— Pentru mişcarea noastră, este o catastrofă, reluă You-Yi.

Tim-Yo a fost instruit la rebelii karen în privinţa armelor şi explozibililor. Astfel, a putut să-i formeze şi pe alţii.

Se lăsă o linişte apăsătoare. You-Yi părea cufundată într-o meditaţie adâncă. Brusc, înălţă capul şi se uită la Malko.

— Vreau să vă rog ceva.

— Ce anume?

— Ajutaţi-ne să-l scăpăm pe Tim-Yo înainte să fie transferat la Mingaladon.

Malko simţi un amestec de furie şi de stupefacţie. Era singur, hăituit, iar acum i se cerea să facă o minune.

— Nu puteţi s-o faceţi singuri? Nu se putu el abţine să întrebe. Aveţi arme, vă cunoaşteţi ţara....

You-Yi rămase stană de piatră.

— Noi nu ştim să facem astfel de lucruri, mărturisi ea. Nu avem formaţie militară. Dacă încercăm s-o facem singuri, vom fi masacraţi. Pe când în cazul dumneavoastră, asta vă e meseria.

Se lăsă iarăşi liniştea. Apoi You-Yi spuse cu vocea ei blândă:

— Dacă ne ajutaţi la evadarea lui Tim-Yo, el vă va scoate din Birmania. Cunoaşte o filieră sigură. De altfel, va pleca împreună cu dumneavoastră, căci este prea periculos să rămână aici.

Observând reticenţa lui Malko, tânăra studentă adăugă:

— Răspund eu pentru el. Acum eu conduc mişcarea de rezistenţă.

Malko era năucit. Avea impresia că se afunda într-o spirală diabolică. Ca să poată pleca din ţară, trebuia să facă lucruri din ce în ce mai periculoase. Propunerea lui You-Yi era nebunească. Pe de o parte, era constrâns. Era imposibil să-şi petreacă viitorii zece ani în măruntaiele unei pagode, protejat de un preot pacifist.

— Aveţi vreun mijloc de transport? întrebă el.

— Nu, zise You-Yi. Trebuie să găsiţi unul.

Ea vorbea de parcă Malko acceptase deja. Or, fără vehicul, indiferent unde se afla închisoarea, însemna o sinucidere în masă... Deodată îi veni în minte o soluţie posibilă. Privirea lui o întâlni pe a lui You-Yi care îl fixa cu o intensitate aproape dureroasă. Îşi dădu seama că îi ceruse acest lucru fără să creadă că va accepta, doar ca să scape de el, dar văzându-i reacţia, îşi recapătă speranţa.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări înainte de a vă da un răspuns, zise el. Puteţi să comunicaţi în vreun fel cu Tim-Yo?

— Da, cu ajutorul unui gardian pe care l-am cumpărat. Îi aduce câte ceva de mâncare şi mesajele noastre.

— Câte arme aveţi?

— Două puşti de asalt G. 3 şi un pistol.

— Muniţie?

— Şapte încărcătoare pentru puşti şi unul pentru pistol. Avem şi câteva grenade.

Oricum era mai bine decât nimic. Nici armata nu dispunea de prea mare lucru. Câteva blindate amărâte, nişte jeep-uri, mitraliere puse în camioane şi multă sălbăticie.

— Tim-Yo stă numai în celulă sau mai iese din când în când?

— Iese în fiecare zi pe câmpul închisorii, pentru că nu a fost încă condamnat.

— Unde este închisoarea Insein?

— În nord-estul oraşului, în apropiere de aeroport, de-a lungul liniei ferate care ocoleşte Rangoon-ul la staţia Ywama. Alături, este Cartierul General al CID, iar la vest,

malul râului Hlaing. Aici se află pădurea şi câteva sătucuri.

— Dacă reuşim să trecem râul, putem să ne refugiem pe malul celălalt?

— Nu, fiindcă nu sunt drumuri.

— Unde vă întâlniţi cu gardianul de la închisoare?

— Într-un sătuc de pe malul râului, Kanna, unde este şi o piaţă. Se află la aproape un kilometru de închisoare.

— Faceţi un plan.

You-Yi luă o hârtie de la un preot şi desenă împrejurimile.

— Puteţi să faceţi rost de mersul trenurilor? întrebă Malko. De obicei nu întârzie?

— Vreţi să plecaţi cu trenul?

— Nu, nu, dar vreau să le folosesc. Calea ferată se află exact între închisoare şi drumul care ajunge în centru?

— Exact.

Încercă să vizualizeze împrejurimile.

— Gardienii au multe arme? o întrebă din nou Malko.

— Nu, nu în afara închisorii. Cred că au pistoale. Celelalte sunt în foişoare cu mitralierele.

— Dacă fac rost de o maşină şi îl ajut pe Tim-Yo să evadeze, dumneavoastră mă veţi scoate din ţară?

— Da.

— Bine, spuse Malko. Vă expun ideea mea.

Până reuşea să fugă din Birmania, se afunda într-o aventură nebunească. Dar nu avea de ales.

Capitolul XVI.

George Kearod nu închisese ochii toată noaptea. De altfel, după operaţiunea ratată acasă la Aung San Suu-Kyi, practic nu mai putea dormi deloc. Fumase opiu la Sandy Nwe, dar nici drogul nu reuşise să-l liniştească. Generalul nu glumea, iar George îi cunoştea ferocitatea… Americanul era sigur că Malko se refugiase pentru un timp la Andrea Meyer, dar mai ştia că acum nu se mai găsea acolo. Unde să-l caute?

Myunt-Myunt îi aduse ceaiul, iar el îl bău cu lăcomie, fiind într-o dispoziţie proastă. Telefonul sună şi se repezi să răspundă ca un apucat. De-ar fi Malko! Dar vocea pe care o auzi îl îngheţă.

— Nimic nou?

Se pregăti să spună „Nimic, generale”, când îşi aminti brusc de ceva. Instinctul de conservare îi împrospăta memoria adormită de atâţia ani de când fuma opiu. Se ridică în picioare şi răsturnă ceaşca de ceai, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Ba da, ba da!

— L-aţi găsit?

— Nu, dar am o pistă.

Îşi amintise subit un amănunt: stânjeneala lui Malko atunci când îi observase urmele de tuş de pe degete. De la început, nu avusese încredere în el, prin urmare, acest lucru avea o legătură cu misiunea lui. Într-o zi, studenţii îi pomeniseră de o ghicitoare în stele care avea legături strânse cu *Red Eagle,* pentru că era foarte credincioasă. În timpul evenimentelor, ea făcuse de multe ori legătura între pagode şi studenţi. O oarecare Kyi-Kyi, cu domiciliul pe Bagyar Street. Era o fată bătrână de patruzeci de ani. Îi spuse generalului ce bănuia:

— Prin intermediul ei, am putea ajunge la reţeaua unde se ascunde omul pe care îl căutaţi.

— Poate, zise generalul Latt fără convingere.

Închise, fără măcar să-i mulţumească, iar George Kearod

îşi bău ceaiul negru şi fierbinte, încercând să nu se gândească la ceea ce făcuse… Trebuia să se concentreze la cel mai important lucru de pe lumea asta: propria viaţă.

*

* *

Farurile vehiculului Mazda luminau numeroasele siluete care mergeau grăbite pe marginea drumului. Insein Road cobora spre sud, paralel cu calea ferată. Satele se succedau, întrerupte pe alocuri de zone împădurite. Practic nu existau maşini particulare, ci numai şiruri de biciclişti, de autobuze şi de taxiuri colective. Se lăsase întunericul, iar de pe stradă, nu se putea distinge pielea albă a lui Malko. You-Yi aranjase această plimbare cu ajutorul nepotului unui preot de la Shwedagon, care era şofer pe un taxi colectiv. El îl luase pe Malko de la marginea unei păduri din Bahan, fără să-i adreseze nici un cuvânt, căci nu vorbea engleza.

Coborâră pe Insein Road, având în dreapta calea ferată. Câţiva oameni mergeau între şine. Nepotul preotului încetini. Strada se bifurca după trecerea la nivel. Dar nu o luă pe acolo, ci merse drept înainte şi întinse mâna arătând cu degetul în partea dreaptă, dincolo de calea ferată. Era un câmp împrejmuit cu un gard de sârmă ghimpată, „curtea de recreere” a închisorii. Imediat după ea, se zăreau câteva construcţii dreptunghiulare cu turnuri de pază şi o clădire rotundă ca o roată enormă de şvaiţer.

Şoferul mai înainta puţin, apoi se întoarse, ajungând exact în faţa u lui atelier mecanic în aer liber, plin cu vagoane stricate. Malko cerceta închisoarea din priviri. Peluza nu era înconjurată de foişoare. Un huruit îl făcu să întoarcă capul. Dinspre sud, venea un tren plin cu călători, care abia se târa. Opri în gara Ywama, iar o parte a garniturii se opri în dreptul trecerii la nivel, blocând-o. Malko cronometra cât staţiona trenul în gară. Patru minute i se păreau o eternitate.

Îndată ce garnitura se puse în mişcare, ei traversară calea ferată şi o luară pe un drum de ţară mărginit de case pe piloni, construite după stilul birmanez. După un kilometru, Malko zări râul Hlaing şi sătucul cu piaţă, apoi debarcaderul unde erau ancorate, joncile, ca în Thailanda.

Acela era locul în care se întâlneau prietenii lui Tim-Yo cu gardianul corupt.

Îi făcu semn şoferului că văzuse destul. Luară drumul în sens invers, mergând cu douăzeci de kilometri la oră, hurducându-se ca într-o căruţă. Din economie, japonezii nu mai montaseră amortizoarele, făcând treaba de mântuială, ca pentru birmanezi.

Acum când ajunsese până la Insein, Malko ştia că planul său nu era chiar atât de nebunesc. Avea nevoie de un orar precis, de o organizare fără cusur şi de puţin noroc. Mai era necesar ca studenţii, care nu luptaseră niciodată, să fie în stare să întreprindă o acţiune de comando... Oricum avea puţine alternative. Sau îi reuşea această tentativă, sau rămânea în pagodă tot restul vieţii.

*

* *

Fără ochelari, Kyi-Kyi nu vedea nimic. Lumea era redusă doar la nişte umbre. După lovitura primită, nasul o durea îngrozitor. Oamenii din MIS dăduseră buzna chiar în timpul unei consultaţii. Clienta, o bătrânică de la ţară, fusese alungată cu brutalitate şi îi răscoliseră fiecare colţişor al apartamentului. Din nefericire, ea păstrase documentele care atestau legătura ei cu *Red Eagle.* Soldaţii care îi însoţeau pe cei trei civili băgaseră toate cărţile şi toate hârtiile în saci mari de plastic, iar pe ea o legaseră cu mâinile la spate şi o îmbrânciră într-un Jeep.

Kyi-Kyi nu îndrăznise să pună întrebări, însă, când trecură de bariera roşie păzită de poliţia militară, recunoscuse centrul pentru interogatorii din Mingaladon, cu reputaţia lui sinistră. O aruncase într-o celulă goală, fără să primească mâncare, unde îşi petrecuse noaptea, fiind bătută cu regularitate de un gardian.

Când uşa se deschise, ea distinse două siluete care o ridicară şi o târâră în altă încăpere. O aşezară cu forţa pe un scaun în faţa unui birou la care stătea un căpitan. În spatele lui, zări un fel de masă de operaţii şi nişte instrumente care îi făcură pielea de găină. Ofiţerul din MIS nu pierdu timpul cu fleacuri:

— Dacă spui adevărul, îţi dăm drumul imediat. Altminteri,

ne vom purta fără milă. Trebuie să punem capăt complotului comunist care vrea să distrugă Uniunea Myanma. Săptămâna trecută, ai primit vizita unui străin. De ce?

Kyi-Kyi se aşteptase la această întrebare.

— Da, zise ea, a venit la mine, dar eu nu-l cunoşteam.

— Greşit! urlă militarul, tu nu primeşti niciodată străini! Cum de a nimerit tocmai la tine? Îl cunoşteai dinainte!

— Nu.

— Se pare că te întâlneşti cu numeroşi preoţi şi te culci cu ei.

Kyi-Kyi, îngrozită, căzuse în capcană.

— Nu este adevărat, protestă ea. Eu sunt virgină.

— Deci, tu susţii că nu ai ştiut cine este acest străin?

— Da.

— Mincinoaso! Lasă că vezi tu!

Se ridică, o dezlegă şi o târî până la masa de metal pe care o culcă pe spate. Îi legă mâinile şi picioarele. Apoi, ofiţerul se întoarse cu un pumnal cu lama curbată. Ea crezu că îi va tăia gâtul şi închise ochii. Însă zgomotul pânzei sfâşiate o făcu să-i deschidă. El îi sfâşia *longyi-ul* cu lama cuţitului, dezgolindu-i coapsele şi pântecele. Ea ţipă de ruşine:

— Opriţi-vă!

Kyi-Kyi începu să plângă. Era îngrozitor să rămână goală în faţa acestui om care o privea rânjind. Oare cum putea un budist să facă aşa ceva? Contrar aşteptărilor ei, acesta nu o violă. Se aplecă deasupra ei cu un instrument ciudat în mână: era vârful îngălbenit al unui fildeş de elefant, de vreo treizeci de centimetri lungime, iar baza având diametrul de şapte sau opt centimetri. În partea plată, înşurubaseră un mâner ca să poată fi ţinut mai bine. Ofiţerul din MIS se aplecă peste Kyi-Kyi.

— Cred că ai nevoie de o lecţie. Nu trebuie să-ţi baţi joc de Tatmadaw.

În timp ce vorbea, atinse cu vârful aspru sexul neprotejat al birmanezei. Pipăi puţin, apoi împinse mânerul cu toată puterea. Kyi-Kyi urlă înfiorător. Vârful pătrunse în himen şi îi tăie pereţii vaginului. Durerea se amesteca cu umilinţa...

Călăul său împingea din ce în ce mai tare, strângând din dinţi. Colţul de elefant se afundă dintr-o dată aproape cincisprezece centimetri, fiind reţinut doar de muşchii vaginului îngust. Kyi-Kyi se zvârcolea, simţind în pântece o durere sfâşietoare.

Torţionarul verifică dacă avea hemoragie. Liniştit, acesta mări presiunea apoi, după urletele tot mai puternice, înţelese că vârful de fildeş atingea peretele uterului şi risca să-şi omoare victima. Toţi cei care interogau, primiseră câteva instrucţiuni medicale ca să evite accidentele.

— Îţi place? o întrebă el.

Cu nervii la pământ, Kyi-Kyi nu răspunse nimic. Atunci, el se distra lărgind colul, cu mişcări circulare, până când victima îşi pierdu cunoştinţa. Un firişor de sânge se prelingea pe coapse. În acel moment, el aruncă instrumentul într-o găleată cu apă murdară şi se aşeză din nou la birou. Era sigur că această fată deţinea informaţii vitale. Iar el voia să le afle. Însă budiştii rezistau uneori extrem de bine la dureri, tocmai din cauza credinţei lor. Kyi-Kyi îşi reveni şi, plângând în hohote, se răsucea în legături. El se duse lângă ea.

— Te-ai hotărât să colaborezi?

Ea nu-i răspunse, întrebându-se ce puteau să-i facă mai mult. Ofiţerul ştia că tortura pură avea limite. Ştia mai bine cum să procedeze cu o femeie. El le făcu semn celor doi soldaţi să o dezlege şi se urcară toţi patru într-un Jeep care se pierdu în interiorul taberei, îndreptându-se spre barăcile care nu se vedeau din stradă, ascunse de o denivelare a terenului. Aici se găsea *adevăratul* centru de tortură de unde nu se scăpa decât foarte rar. Intrară pe o uşă secretă păzită de doi soldaţi. Clădirile erau dispuse în formă de careu şi adăposteau celule de două persoane în care prizonierii erau înghesuiţi uneori şi câte cincisprezece la un loc. Mirosul pestilenţial îţi muta nasul din loc.

În mijlocul curţii, erau vreo zece găuri în sol, închise cu scânduri. „Celule” conice în care supravieţuiau prizonierii care primeau un strop de hrană. Aceştia erau folosiţi la execuţii.

— Adu-l pe Nuu, ordonă căpitanul.

Un subofiţer dădu la o parte o trapă şi introduse o scară, apoi dispăru înăuntru. După câteva clipe, apăru capul ras al unui moşneag, năuc, cu privirea pierdută în gol. Ca să-l poată aduce aici, îi puseseră heroină în supă... Era un preot care nu îl lăsase să intre în pagodă. Era numai piele şi oase, cu bube şi cu muşcături de şobolani pe tot corpul. Tovarăşii lui îi furau mâncarea... Căpitanul se întoarse către Kyi-Kyi, jovial:

— Cred că îţi plac preoţii! Ei bine, vei împărţi celula cu el.

Cu un gest cât se poate de firesc, scoase pistolul şi îl sprijini de urechea preotului. Împuşcătura o făcu pe tânără să ţipe. Moşneagul fu aruncat la pământ, iar glonţul îi ieşise prin cap, aruncând cât colo o bună parte din os...

Kyi-Kyi nu avu timp să se înfioare de groază, căci soldaţii ridicară cadavrul şi îl aruncară peste ea. Cât ai clipi, aceştia îl, legară strâns de Kyi-Kyi. Căpitanul contemplă acest sandvici îngrozitor mulţumit de treaba făcută. Le ordonă ceva subalternilor săi, iar aceştia ridicară o altă trapă aflată ceva mai încolo. Aici erau aruncaţi morţii sau muribunzii. Kyi-Kyi urlă şi mai tare când o aruncară înăuntru. Căpitanul se aplecă peste gaură şi strigă, alungând câţiva şobolani care devorau cadavrele:

— Să te gândeşti bine până mâine!

*

* *

Malko ridică cu grijă inelul de sârmă ghimpată cu care era închisă poarta lui George Kearod. Se lăsase întunericul, iar taxiul îl aştepta ceva mai departe. Cu câteva ore în urmă, aflase de la You-Yi despre arestarea^ ghicitoarei şi îşi dădu seama că aici era tot mâna americanului. Îşi pusese în centură pistolul extraplat şi era hotărât să-l folosească...

Pulsul îi bătea cu repeziciune. Toyota era parcată în faţa porţii, în concluzie, George Kearod era acasă. Se apropie tiptil-tiptil de portieră şi apăsă mânerul, iar aceasta se deschise fără probleme. Se strecură înăuntru, pipăi şi găsi cheile în contact. Myunt-Myunt îi spusese că în Birmania nu se furau maşini şi că proprietarii lăsau întotdeauna cheile în contact.

Învârti, iar motorul porni imediat. Acceleră şi trecu direct

în viteza întâi. Uşa casei se deschise, iar în prag apăru George Kearod în persoană, îmbrăcat în *longyi,* exact în momentul în care Malko ieşea pe poartă. Parcurse vreo sută de metri, apoi încetini ca să lase să treacă Mazda înaintea lui. După douăzeci de minute, intrau în grădina unei căsuţe. Toyota fu acoperită imediat cu o prelată, iar Malko se urcă în Mazda. Era bucuros. Tocmai făcuse rost de ceea ce îi lipsea ca să-l ajute pe Tim-Yo să evadeze.

*

* *

Malko se sui la volanul Toyotei lui George Kearod. Plinul fusese făcut cu ajutorul sticlelor cu benzină cumpărate de pe piaţa neagră, iar motorul verificat. Trebuia să nu meargă cu viteza a treia şi să nu depăşească cincizeci de kilometri la oră… You-Yi se aşează lângă el, iar cei doi tovarăşi ai ei în spate, înarmaţi cu puştile de asalt. Mazda venea în urma lor cu ceilalţi doi studenţi şi cu grenadele. Rulau cu viteză redusă, atenţi să nu încalce nici o regulă de circulaţie. Cel mult într-o oră, va şti dacă va câştiga pariul său nebunesc.

Capitolul XVII.

Cu toate simţurile treze, Malko încetini când ajunse în dreptul gării Ywama. În dreapta, îi apăru câmpia împrejmuită cu sârmă ghimpată care aparţinea închisorii din Insein. Zeci de prizonieri, unii îmbrăcaţi în alb, tăceau diferite exerciţii de gimnastică, alţii se plimbau în grupuri mici sau se odihneau stând pe iarbă. Se vedeau vreo şase gardieni înarmaţi cu pistoale şi cu puşti automate.

— Cei îmbrăcaţi în alb au comis acte mărunte şi pot fi eliberaţi, îi explică You-Yi cu vocea tremurândă.

Malko merse până la atelierul mecanic. În afară de gardienii închisorii, nu mai erau alţi poliţişti. Întoarse şi traversă calea ferată care ducea la Kanna şi se opri puţin mai departe. Paznicul de la închisoare cumpărat care îi aştepta la debarcader era obişnuit să-l vadă pe unul dintre băieţi. Dacă vedea un alb, putea să se sperie şi să dea alarma.

În Toyota domnea o linişte mormântală, tulburată uneori de huruitul unui autobuz verde supraaglomerat care se târa pe drumurile de ţară. În maşină domnea o tensiune de nedescris. Malko se întoarse şi văzu figurile încordate ale celor doi studenţi. Era prima oară când participau la o acţiune de comando. Clipele treceau cu greutate. You-Yi se mişcă, neluându-şi ochii de la drum.

— Se întorc! strigă ea.

Mazda apăru şi se opri în faţa lor. Şoferul veni la ei. Malko lăsă geamul în jos.

— Tim-Yo e pe câmp! spuse el. Mai stă douăzeci de minute.

— Să mergem, spuse Malko. Se întoarse. După câteva minute, le apăru în faţă trecerea la nivel. Malko opri exact în cealaltă parte a căii ferate şi se uită la ceas. Era două şi zece. Mai aveau cinci minute până sosea trenul următor. Cum era prevăzut.

Şoferul vehiculului Mazda scoase un imens zmeu şi îl desfăcu... începu să alerge paralel cu calea ferată şi cu

gardul de sârmă ghimpată care împrejmuia închisoarea. Pentru Tim-Yo, acesta era semnalul.

Prizonierii se uitară în direcţia triunghiului de pânză divers colorată. Erau înălţate multe zmee pe aici, însă acesta era portocaliu, culoarea robei preoţilor. Cel care îl trăgea alerga cu sufletul la gură. Malko, cu pulsul extrem de accelerat, îi pândea pe prizonieri. You-Yi dădu semnalul strigând cu vocea gâtuită de emoţie:

— Uitaţi-l! Acela de lângă coşurile de baschet!

Malko zări un deţinut care se îndrepta spre deschizătură. La început, cu paşi normali, apoi mergând din ce în ce mai repede. Era Tim-Yo, fratele lui Ye-We. Pentru moment, gardienii nu-i dădeau atenţie, însă totul avea să se petreacă foarte rapid. Malko se întoarse.

— Cleştele. Să fiţi pregătiţi!

Unul dintre studenţii luă un cleşte imens, întinzându-i arma G. 3 lui Malko, uşurat că nu fusese nevoit să tragă. Tim-Yo se afla la vreo douăzeci de metri de gardul de sârmă ghimpată, când un gardian îi strigă ceva. Tânărul se grăbi, dar gardianul începu să fugă în urma lui.

— Să mergem! spuse Malko.

El sări din maşină cu puşca de asalt G. 3 înfăşurată într-un carton, traversă calea ferată şi se aşeză la câţiva metri de gard, în timp ce tânărul cu cleştele începu să taie sârma ghimpată. Tim-Yo se apropia, dar venea şi gardianul în urma lui. Acesta începu să alerge şi se pregăti să scoată pistolul. Malko ridică ţeava puştii.

Gardianul care îl urmărea pe Tim-Yo nu îl văzu, însă îl zări alt paznic. El scoase arma numaidecât şi ochi cu atenţie. Malko nu avea de ales. Puşca tresări lovindu-i umărul când trase prima rafală. Gardianul se clătină, apoi se prăbuşi şi rămase întins la pământ. Împuşcăturile declanşară o serie întreagă de reacţii. Se auzeau fluierături din toate părţile, prizonierii începură să fugă spre clădire, alungaţi de gardieni. Alţii, dimpotrivă, încercară să alerge spre gardul din sârmă ghimpată. Tim-Yo ajunse lângă gard. Malko văzu trăsăturile aproape copilăreşti ale băiatului crispându-se de groază şi de tensiune.

— Pe aici, Tim-Yo, strigă el.

Tim-Yo alergă spre el. Tânărul cu cleştele se fâstâcise atât de tare, încât devenise neîndemânatic şi nu reuşi să taie sârmele...

Se auziră alte focuri de armă trase de gardieni în ei. You-Yi apăru lângă Malko înnebunit, neştiind ce să facă. Prietenul lui se chinuia în continuare să taie sârmele.

— Acoperiţi-mă, îi ceru Malko studentei.

Puse puşca jos şi smulse cleştele din mâinile tânărului şi începu să taie sârmele. Un glonţ ricoşa cu un şuierat, trecând pe lângă el. Un fluierat strident îi făcu pe Malko să întoarcă capul. Sosea un tren cu câteva minute înainte. Huruitul vagoanelor acoperi câteva clipe zgomotul împuşcăturilor. Tim-Yo stătea pe gânduri năuc.

— Duceţi-vă la maşină! îi ordonă Malko lui Tim-Yo şi lui You-Yi. Vă acopăr eu.

În momentul în care se ridica să mai tragă o rafală în trei gardieni care se apropiau un pic mai mult, un urlet ascuţit acoperi toate celelalte zgomote. Era sirenă închisorii care dădea alarma... You-Yi şi Tim-Yo se ascunseră sub vagoanele oprite în gară. Malko se pregătea să se adăpostească şi el, când se auzi păcănitul sinistru al unei mitraliere. Prizonierii care alergau spre gardul de sârmă ghimpată începură să cadă ca muştele, seceraţi de rafalele trase la întâmplare...

Furios la culme, Malko propti patul puştii în umăr şi trase o rafală lungă înspre foişor, dar mitraliera nu tăcu. Se întoarse. Rămăsese singur cu studentul cu cleştele care stătea cu arma în mână, dar nu trăgea.

— Să plecăm repede, spuse el.

Gloanţele începură să şuiere împrejurul lor. Trăgătorul de la mitralieră îi observase. Malko plonja sub un vagon şi se târî între şine. Din toate vagoanele se auzeau urlete, iar toate geamurile vagoanelor se prefăceau în ţăndări. Gardienii furioşi trăgeau în vagoane, sperând să-i nimerească. Martore ale ferocităţii lor erau zecile de cadavre care zăceau pe câmp.

Malko ajunse pe partea cealaltă, adăpostit de tren. Toyota se afla acolo, păzită de You-Yi cu puşca de asalt în mână. Aruncă o privire înapoi. Însoţitorul lui nu era cu el.

Tirul se auzea neîncetat. Nu dispuneau de prea mult timp. Ajutoarele din sediul CID de alături nu vor întârzia să apară. Aşteptă câteva secunde, apoi se ascunse sub vagon. Adăpostit după o roată, el îl găsi pe student acolo unde îl lăsase, cu un glonţ în cap.

Acum trebuia să se retragă. După ce îşi trase puţin sufletul, se repezi la Toyota al cărei motor era pornit. You-Yi îl strângea la piept pe Tim-Yo pe bancheta din spate. Malko porni spre nord. Trenul nu se urnise din loc când o luară pe cărarea pe care o observaseră mai înainte. Mazda mergea în faţa lor. Timp de douăzeci de minute, se îndreptară către centrul Rangon-ului, cu nervii întinşi precum coardele de vioară. Dăduseră cu siguranţă alarma, însă poliţia birmaneză nu dispunea de prea multe mijloace de comunicaţie. În plus, trenul oprit în gară îi împiedicase pe gardieni să vadă Toyota. Le trebuia ceva timp ca să facă legătura între maşină şi evadare... Cât despre Mazda, Rangoon-ul este plin de ele.

Malko se întoarse. Tim-Yo tremura din toate încheieturile, neputând să scoată o vorbă. Cele două vehicule intrară în oraş. Nu putea să păstreze Toyota lui George, fiindcă era foarte uşor de recunoscut. Dar acest lucru fusese prevăzut din timp. Ajunseră în dreptul unui garaj şi opriră pe marginea drumului. O altă Mazda îi aştepta, iar la volan era un student. Abandonară Toyota şi porniră imediat la drum. Prelata maşinii era lăsată, iar Malko abia putea să vadă pe unde treceau. Recunoscu parcul Thakus Mya, apoi o luară pe o străduţă din cartierul chinezesc. Obişnuitul miros de peşte uscat îi invada nările. Câteva hârtoape şi o frână bruscă. Prelata fu ridicată. Erau într-o curte pustie. You-Yi le spuse:

— Repede, veniţi!

O scară întunecoasă care putea, apoi o încăpere mare, aproape goală, cu pereţii înnegriţi, cu tavanul foarte înalt şi stive de cutii de carton cu inscripţii chinezeşti. În celălalt capăt al încăperii, era o scară în spirală de unde apăru capul unei chinezoaice în *Ai-do,* cu părul lung, lăsat pe spate. Ea se aruncă în braţele lui You-Yi şi cele două fete se îmbrăţişară. Tim-Yo se lăsă pe o rogojină şi vorbi în şoaptă

cu ceilalţi băieţi. Malko rămase în picioare, rezemat de o ladă. You-Yi veni lângă el puţin mai liniştită şi se uită la el cu admiraţie.

— De acum încolo, sunteţi unul de-ai noştri, spuse ea. Aţi fost minunat, l-aţi salvat viaţa lui Tim-Yo.

— Unde suntem aici? o întrebă Malko.

— Într-un loc sigur. Ea este o prietenă din copilărie. Cei doi fraţi ai ei au murit sufocaţi în duba poliţiei în timpul rebeliunii. De aceea urăşte acest regim. Nu am folosit niciodată această ascunzătoare, prin urmare, este sigură. Toată clădirea este a lor, iar aici, suntem la chinezi şi ei ştiu să-şi ţină gura... La parter au un restaurant şi un salon de coafură. Sunt trei ieşiri, dintre care una, pe acoperiş... Odihniţi-vă, apoi vom pune la punct evadarea dumneavoastră.

*

* *

Generalul Thiha Latt îşi ascundea furia fumând un trabuc imens care îl învăluia într-un fum înecăcios. Se vedea că evadarea lui Tim-Yo fusese mâna unui profesionist. Îi cunoştea destul de bine pe studenţi ca să-şi dea seama că nu ar fi fost în stare s-o organizeze singuri. Nu numai că îşi pierduse reputaţia, însă cel pe care voia să-l manipuleze, o făcea el acum. În definitiv, puţin îi păsa de Tim-Yo, însă, ceea ce se petrecuse însemna că omul din CIA lucra de acum încolo cu studenţii rebeli susţinuţi de *Red Eagle.* Se auzi o bătaie în uşă, iar el strigă să intre.

George Kearod apăru cu mâinile legate la spate, cu părul în ochi, clipind des din ochi, fiindcă nu mai avea ochelari şi cu faţa plină de vânătăi.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? urlă el.

Ofiţerul birmanez îl privi cu răceală.

— Aţi participat la evadarea unui prizonier periculos în urma căreia mai mulţi membri din Tatmadaw au fost ucişi. Sunteţi pasibil de pedeapsa cu moartea.

— Nu este adevărat! protestă americanul. Eu am stat toată ziua în birou, la Ministerul Comerţului.

— A fost folosită maşina dumneavoastră.

— Mi-au furat-o aseară! strigă George Kearod. Am făcut

plângere la CID.

— O să verificăm, zise generalul. Luaţi-l.

El ştia foarte bine că George nu avea nici un amestec în evadarea lui Tim-Yo şi intenţiona să-i dea drumul peste câteva ore. Dar nu era rău să-l facă să simtă puţin ce însemna teroarea. Putea să-l folosească în acest caz soldat cu un eşec. Pentru moment, cea mai bună şansă ca să reia pista era Kyi-Kyi, ghicitoarea în palmă. Dacă ştia ceva…

*

* *

Malko dormise două ore şi mâncase un bol de *quapi*[37], apoi băuse bere călduţă chinezească, deoarece frigiderul se stricase.

Se gândea rezemat de cutiile din carton cu conserve de crab, în timp ce You-Yi discuta cu voce tare cu Tim-Yo. Tânăra veni şi se ghemui lângă el.

— Avem o problemă, începu ea cu glas blând.

Malko făcu un imens efort să nu sară în sus. Trăia mitul lui Sisif care împingea pe munte bolovanul, dar nu reuşea să ajungă în vârf.

— Care anume?

Era atât de încordată, încât se strădui să-l liniştească surâzându-i.

— Nimic, nimic, spuse ea. Numai că filiera lui Tim-Yo de a vă scoate din ţară funcţionează doar de la Mandalay. De acolo pleacă contrabandiştii cu mobilier şi obiecte de artă pentru anticarii thailandezi. Va trebui să-i plătim totuşi.

— Dar nu este nimic grav, spuse Malko. Mai avea la el câteva mii de dolari.

— Cum facem să ajungem la Mandalay?

— Dacă aţi fi birmanez, nu ar fi nici o greutate, v-aţi fi ras în cap şi v-aţi fi deghizat în preot budist, dar sunteţi străin.

Malko îşi sucea mintea cum să treacă şi de această piedică. O singură persoană îl putea ajuta: Andrea Meyer.

— Am o prietenă de încredere la Ambasada americană, zise el. Ar trebui să vorbesc cu ea. Aţi putea să mă ajutaţi?

You-Yi nu părea prea încântată.

— Să văd, spuse ea în final.

---

[37] Sos de peşte (n.a.).

Ea purtă o discuţie nesfârşită în celălalt capăt al încăperii, lăsându-l pe Malko cu tristeţea lui. Până la urmă, serviciile birmaneze vor pune mâna pe el, dacă va rămâne la Rangoon. El ştia foarte bine că în acest joc mortal de-a şoarecele şi pisica, felina câştiga întotdeauna... Dacă reuşeau, totul era pierdut. Adio, Liezen, adio, Alexandra, adio, viaţă!

*

* *

Cei trei soldaţi care ridicau pachetul format de Kyi-Kyi şi bătrânul preot asasinat glumeau pe seama greutăţii lui. Total lipsiţi de sensibilitate, ca majoritatea orientalilor, îndoctrinaţi până în măduva oaselor, în afara armatei nu vedeau altceva decât pe comunişti şi pe aceia care trebuiau eliminaţi. Nici măcar duhoarea care ieşea din groapă nu-i deranja... Aruncară pe sol cele două trupuri. Între ele mişuna ceva. Era un şobolan care mânca din cadavru. Unul dintre soldaţi îi sfărâmă ţeasta cu patul armei, râzând.

O dezlegară pe Kyi-Kyi şi o târâră până în sala de interogatorii. Şobolanii o muşcaseră şi pe ea de ureche. Tânăra birmaneză era ameţită de groază, tremura din toate încheieturile, iar creierul era paralizat. Uriaşe toată noaptea, uitând de foame şi de sete. De abia simţi când o aşezară pe un scaun.

— Ai avut o noapte plăcută?

Era vocea blândă a căpitanului care o interogase ieri. Ea nici măcar nu avu curajul să-i răspundă. De altfel, nici nu îşi găsea cuvintele. Îndată ce închidea ochii, vedea cadavrele umflate intrate în putrefacţie şi formele întunecate şi agile ale şobolanilor care le devorau zi şi noapte. Nici măcar nu ştia de ce se afla aici. Căpitanul se proţăpi în faţa ei strâmbându-se dezgustat şi zise:

— Te-ai hotărât să-mi spui unde este *Red Eagle?*

Kyi-Kyi tresări. Nu îndrăznea să nege. Atunci, nu spuse nimic, nefiind în stare să se apere. Îl auzi pe căpitan ordonându-le subordonaţilor lui:

— Luaţi celelalte cadavre şi puneţi-o cu moşul. Aşa că şobolanii vor avea ce să mănânce deocamdată... (Se întoarse spre ea şi spuse cu răutate). Şobolanii nu prea s-au

dat la tine fiindcă au avut ocupaţie, dar acum, situaţia s-a schimbat... Şi cum îi preferă pe cei vii, vor avea un adevărat festin. Te vor devora de viei Hai, luaţi-o!

Kyi-Kyi râmase nemişcată până când trecu pragul. Însă, când zări la lumina zilei gaura neagră, începu să urle ca o sirenă, zbătându-se cu toată puterea, scrijelind zidul cu unghiile. Căpitanul o studia nepăsător în timp ce soldaţii o târau spre groapă. Apoi făcu un gest abia vizibil, iar ei o lăsară. Kyi-Kyi se prăbuşi la pământ, făcând o criză de nervi şi urlând fără încetare. Când se mai linişti puţin, ofiţerul spuse:

— Te-ai hotărât să colaborezi?

Ea nu spuse nimic, dar el înţelese că femeia ajunsese la capătul puterilor. O aşezară din nou pe scaun, îi dădură un pahar cu apă şi începu adevăratul interogatoriu.

*

* *

Andrea Meyer pătrunse cu înţelegere în încăperea în care se învârteau două ventilatoare. Când ieşise din ambasadă şi se dusese la maşină, găsise un puşti care îi ştergea parbrizul. Vru să-i dea un kyat, dar el nu întinse mâna şi, dintr-o privire, îi făcu semn să-l urmeze... Ea îl văzu urcându-se într-o ricşă, iar ea făcu la fel, amintindu-şi de sfatul lui Malko să fie atentă. Ricşa o duse în cartierul chinezesc, pe o străduţă îngustă şi zgomotoasă.

Puştiul o lăsă la intrarea unui magazin, care semăna cu un restaurant. O chinezoaică tânără şi foarte palidă înainta spre ea ocolind o masă la care stăteau vreo şase conaţionali şi zise:

— Veniţi, vă iau comanda imediat.

Andrea zări imediat un salon mic de coafură despărţit de restaurant cu un zid. În Rangoon, erau puţine saloane de acest fel, iar majoritatea erau bordeluri... Ea se aşeză cuminte pe scaun, iar chinezoaica începu s-o spele pe cap cu apă rece. Era cam neplăcut... în acest cartier, nu era deloc apă caldă.

Tânăra îndura cu stoicism supliciul. Apoi o uscă cu un foen anemic... Când întoarse capi, zări pe trotuar un bărbat care se plimba. Era îngerul lor păzitor. Era aproape gata

când lumina se stinse într-un concert de ţipete. În Rangoon, curentul se oprea mereu, căci centrala rămânea în pană de combustibil. Pe întuneric, Andrea simţi că cineva o ia de mână. Inima îi bătea cu putere în piept şi se lăsă purtată, se lovi de trepte, se împiedică de o rampă, până când zări la lumina unei lumânări că ajunsese într-o încăpere de la primul etaj şi figura unei birmaneze.

— Haideţi repede, îi spuse aceasta, vă aşteaptă cineva. Andrea străbătu încăperea şi îl zări pe Malko. Se aruncă imediat în braţele lui. You-Yi se îndepărtă cu discreţie. Malko îi şopti:

— Nu avem prea mult timp. Este o pană provocată. Chiar dacă eşti urmărită, nu se vede nimic.

Îi spuse cu ce problemă se confrunta, că nu putea să ajungă la Mandalay. Andrea se gândi o clipă.

— Există o posibilitate, afirmă ea. Oricum trebuie să mă întâlnesc cu soţul meu. La Mandalay. Pot să cumpăr două bilete la trenul de noapte. Dar ar fi prea primejdios să pleci din gara centrală care geme de agenţi… Ai putea foarte bine să prinzi trenul la periferie, căci în unele porţiuni circulă doar cu zece kilometri pe oră. După aceea, te vei aşeza lângă mine, locul va fi liber.

— Pe traseu nu sunt controale?

— Nici unul, în afară de cel al biletelor.

— Şi la sosire?

— Vei folosi paşaportul soţului meu. Pe diplomaţi nu îi controlează. Aici totul este închis. Dacă se află ceva, la Mandalay nu se ştie de existenţa ta. După aceea, vei căuta persoanele care te vor ajuta să treci în Thailanda…

Fireşte că era riscant, însă era mai bine decât să rămână la Rangoon unde tot avea să fie prins până la urmă.

— Putem să încercăm varianta asta, conchise Malko. Când poţi să cumperi biletele?

— Peste trei zile abia, pentru că nu sunt locuri. Trenul pleacă în fiecare seară la şase şi jumătate, când se întunecă deja. Este uşor, căci are numai două vagoane de clasa întâi.

— Sunt de acord, spuse el.

You-Yi apăru în lumina jucăuşă a lumânării.

— Trebuie să coborâm acum, zise ea.

Andrea îi strânse cu putere degetele şi o urmă pe birmaneză. Când lumina se aprinse din nou, ea stătea în fotoliu şi îşi ştergea părul. Lăsă o hârtie de patruzeci şi cinci de kyaţi şi se duse la maşină.

*

* *

You-Yi se aşeză lângă Malko cu un bol de orez în mână. Părea încordată, iar pulsul lui se acceleră rapid. Oare ce catastrofă îi va spune că s-a întâmplat? Cu toate astea, ea se mulţumi să-i spună:

— Prietena ta este foarte dulce. Aş vrea să am pielea ca ea…

— Dar şi tu eşti fermecătoare, You-Yi, îi spuse el.

— Oh, ba nu! Aş vrea să am pielea deschisă la culoare, ca o străină…

Malko zâmbi de naivitatea ei, destul de des întâlnită la asiatice. You-Yi rămase cu beţigaşele în aer. O frământa altceva.

— Avem o problemă, *Ule* Malko.

Aşa începea întotdeauna. El o întrebă resemnat:

— Care anume?

— Fratele nostru mai mare Tim-Yo nu vrea să plece din Rangoon fără să-l răzbune pe Ye-We.

— Credeam că vrea să organizeze execuţia oficialităţilor birmaneze în străinătate, observă Malko.

— Bineînţeles, confirmă You-Yi, dar nu este acelaşi lucru. Vrea să-l omoare pe cel răspunzător de moartea fratelui său.

Adică pe George Kearod. Malko simţi cum îl cuprinde disperarea. Nu va pleca în vecii vecilor de aici… Încercă să-şi ascundă dezamăgirea şi furia într-un zâmbet calm şi spuse:

— Pot să plec fără Tim-Yo.

You-Yi scutură din cap încurcată.

— Nu, *Ule* Malko, numai Tim-Yo ştie cu cine trebuie să vorbească dincolo.

Tăcură. Zgomotele străzii care ajungeau vag până la ei îi amintiră lui Malko că generalul Thiha Latt nu renunţase la ideea să pună mâna pe el şi că fiecare oră petrecută în

Rangoon reprezenta un pericol de moarte.

— Cum vrea să procedeze ca să-l asasineze pe George Kearod? o întrebă el.

You-Yi se uită la el cu inocenţă.

— Ar dori să-l ajuţi, *Ule* Malko.

Capitolul XVIII.

You-Yi se uita fix în ochii lui Malko. El se gândea dacă nu cumva, în loc să-l ajute să plece din Birmania, studenţii rebeli încercau să-l păstreze la nesfârşit pe post de „consilier tehnic”... Tim-Yo aştepta stând pe rogojină, privindu-l pe Malko cu umilinţă, îl prinseseră încă o dată în capcană. Birmanezul se ridică, se apropie şi luă mâna lui Malko într-ale sale. Înclină capul cu respect şi spuse încetişor:

— Vă datorez viaţa, *Ule* Malko, dar trebuie să-mi răzbun fratele şi prietenii.

Părea un puştan de cincisprezece ani, cu faţa netedă şi plină de naivitate.

— Am avut cu toţii încredere în *Ule* George. Dacă nu făcea ceea ce a făcut, Ye-We nu ar fi fost obligat să ne trădeze. A vrut să-mi salveze viaţa.

— Şi cum vreţi să-l prindeţi? întrebă Malko.

— Cu un *jinglee,* spuse Tim-Yo.

Scoase din curea o spiţă de la roata unei biciclete căreia îi ascuţise ambele capete, transformând-o într-o veritabilă săgeată. Tim-Yo scoase din buzunar un soi de praştie cu care putea s-o trimită la câţiva metri.

— Iată, zise el în încheiere, aş vrea să mergeţi cu mine la el acasă ca să nu se teamă. Dumneavoastră vă va deschide. Eu îl voi omorî şi vom fugi cu maşina prietenilor mei.

Fiind foarte precaut acum, era mai uşor să ia cu asalt Ministerul Apărării decât să-l prindă pe picior greşit pe George Kearod. Malko ştia că trebuia să participe şi la răzbunarea lui Tim-Yo ca să iasă din această capcană. Se gândi câteva clipe, apoi spuse:

— Cred că am o idee mai bună.

*

* *

Oamenii lui Lon Htein, specialişti în represiune, încercuiră fără zgomot Tasapatkin Pagoda, izolată în pădurea de la

Shwegondaing, în partea de nord a lacului Royal. Un preot preda o lecţie de religie celor douăzeci de discipoli cu vârsta cuprinsă între zece şi şaisprezece ani. Însă elevilor le era greu să se concentreze fiindcă un alt preot, îngenuncheat înaintea lui Budha, spunea o rugăciune ce răsuna în megafon. Câţiva credincioşi veniţi pe jos se rugau în faţa ofrandelor aduse.

De pe cărarea care şerpuia prin pădure, apăru un Jeep şi se opri brusc. Din el coborâră doi membri din MIS în uniformă şi cu pistoalele în mâini. Se auzi un fluier, iar oamenii lui Lon Htein apărură şi încercuiră împrejurimile. În afară de arme, aveau cu toţii bâte cu capătul înfăşurat în sârmă ghimpată. Erau nişte brute neştiutoare de carte, convinse că Tatmadaw deţinea adevărul absolut… Căpitanul Mo, care îi comanda, intră în pagodă făcând să scârţâie scândurile din lemn de tek sub paşii lui.

Preotul plecă imediat de lângă tablă şi veni la el zâmbind.

— Aţi putea să vă scoateţi pantofii? întrebă el politicos. Vă aflaţi într-un lăcaş sfânt.

Drept răspuns, ofiţerul ridică bocancul şi apăsă cu toată puterea pe degetele de la picioare, iar preotul urlă de durere. Căpitanul Mo îl îmbrânci şi îl trânti la pământ, apoi începu să-l lovească cu picioarele rostogolindu-l, până când îi umplu faţa de sânge. Elevii asistau la această scenă muţi de groază. Câţiva dintre ei încercară să fugă, dar soldaţii îi îmbrânciră înapoi cu brutalitate. Căpitanul îl ridică pe preotul plin de sânge şi urlă:

— Unde este *Red Eagle?*

Acesta nu-i răspunse. Ofiţerul se întoarse şi îi făcu semn unuia dintre oamenii lui care veni în fugă şi îi dădu o bâtă. El o luă şi lovi cu toată puterea umerii firavi ai preotului. Sârma ghimpată smulse bucăţi de carne, iar fâşiile robei portocalii îi tăiau clavicula… Nefericitul încercă să fugă de-a buşilea, dar călăul îl urmări cu urletele lui sacadate.

— Unde este *Red Eagle?* Unde se ascunde viermele ăla? Tăcu gâfâind căci preotul nu se mai mişca, fiind ameţit şi plin de sânge. O voce răsună din logia care se afla deasupra locului în care stăteau preoţii.

— Sunt aici.

Ofiţerul înălţă capul şi zări un preot bătrân, mic de statură, care se uita la el cu dispreţ. Începu să coboare treptele şi se apropie de căpitan.

— Îl superi rău de tot pe Dumnezeu, spuse el cu voce calmă. Va trebui să dobândeşti multe „merite” ca să nu îţi continui viaţa sub diferite forme inferioare.

O lucire de bucurie se ivi în ochii căpitanului din MIS. Îl avea în faţă pe omul pe care toate serviciile îl căutau de luni de zile. Făcuse foarte bine că „tratase” cu Kyi-Kyi în felul lui. Cu comuniştii, subtilităţile nu aveau trecere... Iar Red *Eagle era doar* o verigă a lanţului.

— Lasă-l în pace pe Dumnezeu şi răspunde-mi, strigă el. Unde este femeia, comunista, care se numeşte You-Yi? Ştim că o ascunzi.

Trebuia să acţioneze imediat, căci un om ca *Red Eagle* putea să înfrunte tortura şi moartea. În plus, şefii săi nu-l vor lăsa să-l interogheze cu brutalitatea necesară. Dimpotrivă, chiar îi venise o idee diabolică. Cum bătrânul preot nu scotea o vorbă, ofiţerul lansă un ordin oamenilor lui. Aceştia, cu bâtele şi cu picioarele, îi adunară pe bieţii discipoli îngroziţi într-o masă portocalie lângă statuia lui Budha. Căpitanul Mo îl înfruntă cu privirea pe *Red Eagle.*

— Dacă nu îmi spui tot ce ştii, oamenii mei o să-i strivească ca pe şerpi.

— Nu vei îndrăzni să comiţi această crimă, spuse *Red Eagle.* Fără să-i răspundă, căpitanul se întoarse şi strigă ceva. Dintr-o singură mişcare, oamenii în verde îi înconjurară pe copii şi începură să-i lovească cu bâtele cu sârmă ghimpată. Dădeau în ei ca apucaţii.

Era o scenă îngrozitoare. Copiii se urcau unii peste alţii, ca nişte vite înnebunite, încercând să scape de loviturile care le sfâşiau carnea de pe ei. Soldaţii lui Lon Htein se înverşunau şi mai tare, rupându-le oasele, sfâşiindu-le carnea, într-un concert de urlete. Un preot tânăr, lovit drept în faţă, desfigurat, era călcat în picioare de călăii lui. Se auzeau ţipete de durere şi zgomotul înfundat al bâtelor care smulgeau carnea. Era o masă de sânge, de carne şi de fâşii din robele galbene. *Red Eagle* înţelese că toţi elevii vor fi ucişi dacă nu intervenea. Avea de a face cu nişte brute fără

suflet.

— Opriţi-vă! strigă el.

— Vorbeşti?

— Da.

Ofiţerul dădu un ordin şi, cu părere de rău, oamenii lui încetară loviturile. Copiii gemeau şi se zvârcoleau de durere, fiind loviţi cu bocancii de călăii lor care voiau să se retragă. În sufletul şi în conştiinţa lui, *Red Eagle* luase o hotărâre. O admira pe You-Yi, însă ea alesese armele. Pe când aceşti tineri erau total nevinovaţi şi nu putea să-i lase să fie masacraţi. Căpitanul Mo se proţăpi în faţa lui.

— Să nu încerci să mă minţi, moşneag de nimic! Tu vii cu noi, iar ei rămân aici. Dacă nu o găsim pe fată, oamenii mei îi masacrează până la ultimul.

Fără un cuvânt, *Red Eagle* se îndreptă către Jeep şi se aşeză foarte ţeapăn, uitându-se în gol şi rugându-se. Nu se confruntase niciodată cu o asemenea violenţă…

— Mergem la Shwedagon Pagoda, spuse el. La intrarea dinspre nord.

*

* *

You-Yi dormea, frântă de oboseală, într-una din încăperile special amenajate sub pagoda Shwedagon, când un preot se aplecă deasupra ei şi o zgudui.

— Maestrul vrea să te vadă, îi spuse el.

Tânăra studentă îl urmă în încăperea unde se-ntâlneau toate tunelurile care duceau în subteranele pagodei. În momentul în care îi văzu pe oamenii care îl înconjurau pe preot, avu impresia că primeşte un pumnal în stomac. I se muiară genunchii… Soldaţii lui Lon Htein se năpustiră la ea şi îi legară mâinile la spate. Red *Eagle se a*propie cu o tristeţe imensă întipărită pe faţă.

— Surioară, începu el, nu am avut încotro. Altminteri, îmi omorau toţi elevii, nişte copii nevinovaţi. Dumnezeu o să-i pedepsească. Vei avea nevoie de mult curaj, dar aceşti oameni mi-au promis că se vor purta bine cu tine.

You-Yi nu reuşi să-i răspundă, simţind în gât un nod de groază, de furie şi de descurajare. Bătrânul preot avea dreptate. Pentru el, viaţa unei răzvrătite nu valora nimic pe

lângă cea a elevilor nevinovaţi. El fusese acela care o sfătuise să le dea armele înapoi soldaţilor de la care le luaseră studenţii în timpul răzmeriţei.

Pentru el, viaţa terestră avea o importanţă limitată. Înainte de toate, trebuia să rămână fidel ideilor sale. Cu capul plecat, You-Yi nu zise nimic. Ea observă că ofiţerul se descălţase. Ce comedie sinistră! Se lăsă purtată fără să opună rezistenţă, ştiind foarte bine că începea coborârea în infern.

*

* *

Generalul Thiha Latt era îngrijorat. Bărbatul care ieşise din biroul lui era cel mai mare credincios din ţară, un preot bătrân a cărui înţelepciune era respectată pretutindeni. Vestea bătăii primite de tinerii lui discipoli se dusese ca vântul. Toate comunităţile religioase erau îngrozite. Iar acest lucru risca să zădărnicească susţinerea tacită a unei părţi din ierarhia religioasă adusă regimului condus de Ne Win.

Pe de altă parte, era nebun de bucurie în seara asta, lua cina la generalul Ne Win şi îi aducea veşti bune. Mişcarea de rezistenţă fusese decapitată. *Red Eagle* şi You-Yi fuseseră arestaţi. Căpitanul Mo a făcut o treabă remarcabilă. Interogatoriul celor doi le va permite să pună în sfârşit mâna pe agentul CIA şi să-i intenteze proces lui Aung San Suu-Kyi. Se auzi o bătaie în uşă, iar o santinelă îl introduse pe căpitanul Mo. Acesta îşi ascundea mândria sub masca modestiei. Superiorul îi ascultă raportul, aprobându-l din când în când din cap. După ce termină, îi adresă un zâmbet rece.

— Aţi făcut un lucru extraordinar. Cu toate că…

Căpitanul simţi un ghem în stomac. Superiorul său reluă:

— Modul în care i-aţi tratat pe tinerii discipoli i-a revoltat pe credincioşi.

— Dacă nu o făceam, nemernicul ăla bătrân nu ar fi vorbit! Protestă căpitanul Mo. Am omorât doar doi dintre ei. Ceilalţi s-au ales doar cu răni uşoare.

Cum ar fi un ochi scos, oase rupte, ficatul zdrobit…

— Din păcate, sunt obligat să iau măsuri disciplinare

împotriva dumneavoastră, continuă generalul Latt în timp ce apăsa butonul unei sonerii.

Doi soldaţi cu arma în mână intrară imediat.

— Veţi fi împuşcat, continuă cu voce calmă generalul Thiha Latt. Chiar acum. Aţi dezonorat Tatmadaw.

Căpitanul Mo nu avu timp să reacţioneze. Cei doi soldaţi îi smulseră pistolul şi îl luară. După ce rămase singur, generalul Latt îşi aprinse un trabuc şi îşi spuse că, până la urmă, avusese o zi bună. Acum trebuia să vorbească cât mai repede cu You-Yi. Cu ea nu erau probleme. Chiar dacă ar jupuit-o de vie, nimeni nu ar zice nimic. Avea intenţia s-o facă să plătească foarte scump atitudinea ei. Cu metode sofisticate, puteau să tortureze oamenii săptămâni în şir. O delegaţie a Serviciilor Secrete chineze poposise la Rangoon două luni ca să înveţe câteva şmecherii tehnice din interogatoriile efectuate de MIS. După aceea, îi venea rândul agentului din CIA.

*

* *

— You-Yi a fost arestată!

Tim-Yo semăna cu un animal hăituit. Malko avu impresia că primeşte un pumn în plex. Se ridică şi se uită la ceas. Era zece seara.

— Când şi unde?

— Astăzi, la pagoda Shwedagon. A venit un preot să mă anunţe. A fost reţinut şi *Red Eagle.* Este îngrozitor.

— Trebuie să plec de aici. Imediat, spuse Malko.

Tim-Yo se uită la el înnebunit.

— Unde vă duceţi? Nici un loc nu este sigur. Mai ales dacă preoţii ne trădează.

Vorbeau în şoaptă, ca şi cum cineva i-ar putea auzi, deşi erau singuri, iar magazinul de la parter era închis. Era un dezastru total. Mai erau douăzeci şi patru de ore până pleca la Mandalay. Malko se întrebă cât timp va rezista You-Yi torturilor. Două ore sau două zile? Viaţa lor depindea de acest răspuns…

Până atunci, nu-i rămânea decât să se roage. Chiar dacă Tim-Yo renunţase să se răzbune, nu puteau să plece din Rangoon mai devreme de mâine seară, din cauza Andreei

Meyer.

— Să încercăm să dormim puţin, îl sfătui Malko. You-Yi este curajoasă şi ie va ţine piept.

Cuvintele lui Malko părură să-l mai liniştească pe Tim-Yo. Se înveli cu o rogojină, ţinând strâns puşca G. 3, ca un copil cu ursuleţul de pluş. Malko nu reuşi să închidă un ochi. Avea senzaţia că se scufunda în nisipurile mişcătoare. Această misiune se transforma într-un coşmar. Dacă pierdea trenul de Mandalay, risca să rămână pentru totdeauna în Rangoon. Mike Roberts trebuie să se dea acum de ceasul morţii la Bangkok. Birmania nu era ca Panama: nu puteau trimite aici Divizia a 18-a de aeropurtate…

Tim-Yo se foi în somn şi mormăi câteva cuvinte în birmaneză.

Visa. Malko închise ochii încercând să adoarmă, apoi îi apăru în minte figura şi trupul somptuos al Alexandrei strâns în corsetul alb ce contrasta cu pielea bronzată. Acum ea se afla la Salzburg. Stătea la pândă în liniştea atât de adâncă a nopţii, încât fiecare zgomot părea amplificat.

Stătea pe un butoi de pulbere. În fiecare clipă, You-Yi putea să cedeze şi să le dea de gol ascunzătoarea. În orice caz, nu puteau ţine piept armatei birmaneze cu cele două puşti de asalt şi pistolul lui extraplat.

În sfârşit, se cufundă într-un somn adânc. În zori, îl treziră tinerele chinezoaice care îi aduseră ceaiul. Tim-Yo era deja în picioare. Din cauza încăpăţânării lui, vor avea încă o problemă. Lui Malko îi mai rămaseră doar câteva ore ca să-şi realizeze planul prin care se hotăra soarta lui George Kearod. Era ziua cea mai lungă. Dacă nu lua trenul de Mandalay în seara asta. Era pierdut.

Capitolul XIX.

George Kearod ridică receptorul pe bâjbâite, împingând-o pe femeia care dormea lângă el. Fusese eliberat după câteva ore de detenţie. May Sein fusese de acord să doarmă la el, fiindcă o prinsese interdicţia de circulaţie, iar el profitase din plin de corpul ei durduliu. Se câtva timp, nu prea avusese parte de surprize plăcute... Inima îi tresări în piept când recunoscu vocea lui Malko. Se ridică brusc, parcă s-ar fi electrocutat şi aproape strigă:

— Unde sunteţi?

În mod miraculos, sfârşitul necazurilor lui se prefigura la orizont.

— Stau ascuns în Rangoon împreună cu studenţii, îi explică Malko cu voce obosită. Nu am îndrăznit să iau legătura cu dumneavoastră ca să nu vă compromit, dar am ajuns la capătul puterilor. Toată lumea pe care o cunoşteam a fost arestată şi mă vor prinde şi pe mine.

— Lăsaţi-mă să vă ajut! spuse rugător George Kearod. Unde sunteţi?

— Nici măcar nu ştiu cu precizie. Aţi putea să mă găzduiţi un timp?

— Bineînţeles, făcu George cu căldură.

Tăcură. Americanul strângea receptorul gata să-l sfărâme. Malko zise în sfârşit:

— Vă amintiţi locul în care trebuia să ne întâlnim când v-aţi întors şi nu v-am găsit?

— Da, e foarte bine acolo.

— În acel loc, la aceeaşi oră.

— Nici o problemă.

Declicul receptorului în furcă sună ca o muzică minunată în urechea lui George Kearod.

Formă cu înfrigurare numărul direct al generalului Latt.

Tim-Yo coborî încet Sule Pagoda Road, îndreptându-se spre sud. Lăsând în dreapta moscheea din Rangoon şi o clădire ciudată vopsită în roz bombon datând din vremea englezilor, se angaja în rondul care înconjura pagoda aflată

în renovare, pierzându-se în traficul care venea dinspre Mahabandoola Street.

În colţul acestei străzi, chiar în faţa lui, se afla agenţia Air France. La câţiva metri mai încolo, era hotelul *Dagon* cu salonul de ceai în aer liber. La mese stăteau câţiva clienţi, printre care şi George Kearod. Americanul era singur la masă şi fuma, iar maşina o lăsase puţin mai departe, în parcarea hotelului. Tânărul birmanez merse în continuare pe Sule Pagoda Road, pe lângă parcul Bandoola. Zări cu coada ochiului după gardul cu grilaj, un număr neobişnuit de „grădinari”.

Cartierul trebuie să mişune de poliţişti. Spre norocul lui, ei căutau un străin, nu un localnic. Merse cuminte până în Merchant Street, care avea sens unic, o luă la dreapta şi se întoarse spre nord pe o străduţă paralelă. Inima îi bătea cu putere. Se rugă ia Dumnezeu ca totul să decurgă bine. Malko îl aştepta în ascunzătoarea lor. Dacă studentul nu se întorcea, era pierdut. Se opri între două camioane şi făcu schimb cu însoţitorul lui. Motorul micuţei Mazda pârâia într-o veselie. Toată partea din spate era încărcată cu baloturi, ca să poată fi apăraţi de gloanţe, în caz că erau urmăriţi. Scoase săgeata din sacoşă şi o fixă în praştie. Era atât de emoţionat, încât îi tremurau mâinile şi inspiră adânc să se mai liniştească. Îşi şterse palmele de jeanşi şi îi spuse prietenului său:

— Să mergem.

Trecură pe lângă vreo douăsprezece blocuri, paralel cu Sule Pagoda Road, ajungând pe aceasta în partea de nord a străzii Sule Pagoda. Traficul era atât de intens, încât Tim-Yo se felicită.

Prietenul lui rămase pe o alee din partea dreaptă. Tim-Yo încerca să-i descopere pe poliţişti. Zări câţiva pe pasarela care trecea peste sensul giratoriu de pe Sule Pagoda Road, apoi observă alţii în faţa moscheei, deghizaţi în măturători. În afară de aceia care se ascundeau în maşinile staţionate. Mazda ocoli rondul şi intră pe alee. Tim-Yo ridică praştia şi trase elasticul cât putu de tare. Avea o singură încercare. Dacă îl rata pe George Kearod, era un om terminat.

George Kearod strivi nervos ţigara în scrumiera din faţa

lui. Nu se atinsese de sucul de lămâie verde, simţind un ghem în stomac. Trecuseră zece minute de la ora stabilită a întâlnirii şi nu îşi mai găsea locul... Ca să-şi alunge neliniştea, se ridică şi se duse la maşină ca să-şi ia ţigările. Împrejurimile erau înţesate de oamenii din Special Branch. Se întrebă o clipă dacă oamenii generalului Latt nu-l interceptaseră deja pe Malko, iar acum aştepta degeaba...

Acest lucru l-ar avantaja şi mai tare, căci ar putea spune că nu era cu nimic implicat în capturarea lui Malko. Simţea că CIA îl bănuia de schimbarea atitudinii faţă de Andrea Meyer. Îi făcuseră mici şicane când voise să-şi reînnoiască paşaportul. Devenise o persoană indezirabilă. Din fericire, se alesese, dacă nu cu prietenia, măcar cu sprijinul generalului Latt.

Se opri brusc ca să nu fie călcat de Mazda care venea direct spre el. Se uită instinctiv la cabină. Avu răgazul să observe o figură crispată care îi spunea vag ceva şi zări un obiect sclipitor în lumina soarelui... Aproape în aceeaşi clipă, simţi o durere puternică în piept, ca un fier înroşit. Lăsă privirea în jos şi văzu o tijă subţire din oţel înfiptă chiar în inimă, care depăşea treizeci de centimetri.

Ventriculul stâng intră imediat în fibrilaţie. Avu senzaţia că îi vor plesni coastele, un văl negru îi întunecă ochii şi se clătină, încercând să se sprijine de ceva. După aceea, căzu într-un genunchi, văzu cum solul se apropie vertiginos de el, îl cuprinse o ameţeală îngrozitoare şi se prăbuşi zguduit de câteva tresăriri... Mazda îşi vedea în continuare de drum, mergând pe lângă parcul Bandoola. Nimeni nu observase nimic. Poliţiştii care erau dispersaţi peste tot crezuseră la început că George Kearod fusese lovit de maşină. Dar cum nu se ridica de jos, doi dintre ei alergară la el. Numai după ce îl întoarseră cu faţa în sus, observară spiţa de la roata de bicicletă înfiptă în inimă. Fără să ştie, George Kearod venise în întâmpinarea morţii, uşurând enorm sarcina lui Tim-Yo.

*

* *

You-Yi avea faţa plină de vânătăi, iar corpul era brăzdat de arsuri de ţigară, mai ales pe sâni şi între coapse. În afara hematoamelor provocate de şuturi, de pumni şi de lovituri

de baston. De când fusese arestată, se afla într-una dintre puţinele celule din subsolul Ministerului Apărării. Gardienii se străduiau să-i slăbească rezistenţa la tortură, aşa cum se lasă carnea la „frăgezit”...

Cu toate că, atunci când intrase în biroul generalului Thiha Latt, creierul îi funcţiona perfect. Durerea fizică nu o făcuse încă să-şi piardă facultăţile mintale. Totuşi, ea nu ignora faptul că torţionarii săi aveau destul timp şi până la urmă, va ceda. În trecutul ei nu fusese pregătita să suporte aceste orori şi, cu toate astea, rezista. Era călăuzită de un singur gând: să nu-şi trădeze camarazii. Ştia că Malko şi Tim-Yo nu fuseseră prinşi încă, fiindcă, altfel, s-ar fi aflat acum în acelaşi loc în care era ea. Această idee îi dădea o forţă extraordinară.

— Lăsaţi-o! le ordonă generalul Thiha Latt celor doi soldaţi care o încadrau.

Cu mâinile legate la spate, You-Yi nu avea cum să reprezinte un pericol. Soldaţii se îndepărtară de ea şi se duseră spre uşă, în timp ce generalul ocoli biroul şi se apropie de studentă.

Totul se petrecu cu viteza fulgerului. Tânăra sări ca o felină, mai întâi pe o măsuţă joasă, apoi pe spătarul canapelei şi se aruncă pe fereastră. Geamul se sparse, iar ea căzu în gol. Generalul se repezi la fereastră. Când se aplecă, zări corpul lui You-Yi întins pe platforma de ciment unde aveau loc paradele militare. Se aruncase de la etajul cinci.

*

* *

Când se văzu în maşină, Tim-Yo plângea şi râdea în acelaşi timp. Fusese ridicol de uşor. O luă apoi pe Merchant Street şi se pierdu în circulaţia intensă.

La trei blocuri mai departe, sări din vehicul, lăsând arma acolo şi continuă drumul pe jos. Se grăbea să-l anunţe pe Malko.

Ultimele ore fuseseră cele mai lungi. În fiecare secundă, Malko şi Tim-Yo se aşteptau să audă paşi pe scări. Acum, începea să se însereze, iar ei trebuiau să plece peste câteva minute, abandonând o mare parte din arme. Malko îşi

păstră pistolul extraplat, iar Tim-Yo luă trei grenade. Era prea periculos să se plimbe cu puştile G. 3, stânjenitoare şi nedemontabile.

Bucuros, Tim-Yo îi înmânase lui Malko o scrisoare în birmaneză destinată „călăuzelor”, cu adresa anticariatului din Mandalay care le servea drept bază, în cazul în care erau nevoiţi să se despartă. Era prima veste bună după atâta amar de vreme.

— Trebuie să plecăm, spuse Tim-Yo.

Se hotărâseră amândoi să procedeze la fel. Vor călători pur şi simplu în vagoane diferite. Şoferul vehiculului Mazda îi aştepta afară. Sosise clipa cea mai periculoasă, căci agenţii îl puteau zări pe Malko. Se gândi cu îngrijorare la You-Yi. Datorită curajului ei, mai era încă în viaţă.

Se sui primul în Mazda şi porniră numaidecât către vest. Tim-Yo se hotărâse să se urce în tren în satul Togyaungale. Imediat după podul de pe râul Ngamoyek Chaung. Calea ferată străbătea o porţiune de junglă presărată ici-colo de case, iar trenurile încetineau. Le trebui o jumătate de oră ca să ajungă. Se făcuse şase şi jumătate. Oamenii mergeau între şine, de parcă nu ar fi circulat nimic. Câteva case fuseseră construite chiar lângă linia de tren, iar stăpânii lor mâncau afară.

Şoferul maşinii opri lângă trecerea la nivel, chiar înainte de a ajunge în sat şi se instala în ceainărie... După câteva minute, auziră sunetul strident al unei sonerii şi se lăsară barierele. Trenul de Mandalay ajungea în gară.

Malko şi Tim-Yo coborâră din Mazda şi alergară pe lângă şine, alegând un loc fără case. Se pitulară pe terasament aşteptând.

— Vine! anunţă Tim-Yo.

Trenul de Mandalay mergea ca melcul, şuierând că să-i avertizeze pe oamenii care mergeau între linii. Lăsară să treacă locomotiva şi cele două vagoane de marfă. Malko sări pe prima treaptă a celui de-al treilea vagon, urmat de Tim-Yo şi deschise uşa. Putoarea îl izbi drept în nas. Un pelerin dormea ghemuit într-un colţ. Păşi peste el în timp ce Tim-Yo o luă în direcţia opusă. Se întâlneau la anticariatul din Mandalay.

Cu pistolul extraplat în curea, Malko înainta în vagonul-cuşetă în care călătorii se pregăteau de culcare. Străbătu încă un vagon şi ajunse la clasa întâi, unde era aproape gol. Nu erau străini deloc. Începu să se îngrijoreze când deschise uşa celui de-al treilea vagon. Dar zări imediat părul blond al Andreei Meyer. Aici erau vreo şase tineri, străini şi birmanezi. Într-un difuzor se auzea o muzică infernală, încât Malko fu nevoit s-o bată pe umăr pe Andrea ca să o facă atentă. Un zâmbet radios îi lumină toată faţa imediat.

— Minunat! murmură ea, credeam că nu o să te mai văd.

— Şi eu la fel! zise Malko.

— Ai aflat că George Kearod a fot omorât astăzi?

— Da.

Ea nu puse mai multe întrebări. Nimeni nu atrăsese atenţia lui Malko în mod deosebit. Aerul răcoros intra pe ferestrele deschise, iar vagonul era pe jumătate plin cu birmanezi destul de gălăgioşi care aveau coşuri pline cu merinde. În Birmania, nu existau vagoane-restaurant.

— Poliţia a plecat, spuse Andrea, până la Mandalay suntem liniştiţi. Cincisprezece ore de drumul Trenul ăsta opreşte peste tot şi fiindcă este linie unică, nu poate să meargă cu viteză mare… Am adus mâncare şi o pătură căci noaptea se face frig.

— Cum facem când ajungem?

— Cum am stabilit.

Garnitura prinse oarecare viteză. Malko începu să se relaxeze, în sfârşit, plecase din Rangoon. Andrea puse mâna pe coapsă.

— Va fi o noapte lungă! zise ea. Nu opresc muzica şi nu sting lumina.

*

* *

Vagoanele îi hurducau atât de tare, încât Malko avea impresia că mergea călare. Muzica supărătoare din difuzoare nu se mai auzea de vreo zece ore. Erau pornite înaintea fiecărei gări, auzindu-se doar câteva acorduri, urmate de anunţurile în birmaneză şi în engleză. În aceeaşi clipă, valuri de negustori ambulanţi asediau vagoanele, oferindu-le călătorilor tot felul de mâncăruri. Malko

împărţise sandviciurile şi bananele cu Andrea, iar acum încercau să doarmă, scuturaţi ca nişte pomi fructiferi. Lumina slabă îmbia la somn. Trenul şuieră îndelung, încetini şi apoi opri.

De data asta, nu mai erau vânzătorii ambulanţi. Ajunseseră la ţară.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko îngrijorat.

Andrea Meyer îl linişti imediat:

— Suntem la un macaz. Aşteptăm trenul care vine de la Mandalay. Durează o oră sau două, căci întârzie mereu…

Ceilalţi călători dormeau, iar în vagon domnea calmul. Când staţiona, scaunele erau aproape confortabile… Imediat simţi o mână care suia în lungul coapsei, oprindu-se pe sex. Visa şi simţi cum se întăreşte. Andrea ganguri fericită:

— Te gândeai la mine?

Fără să aştepte răspunsul şi ascunsă sub pătură, ea îi desfăcu uşurel fermoarul, îndepărtă obstacolele care îi stăteau în cale şi strânse între degete bărbăţia goală. Începu să-l masturbeze încetişor pe Malko, astfel încât să nu atragă atenţia celorlalţi călători… El se lăsa în voia ei. Era extraordinar. Dar se simţi şi mai bine, când Andrea îşi strecură mâna pe sub cămaşă şi îl ciupi de sfârcuri. De data asta, membrul reacţiona în adevăratul sens al cuvântului, spre marea bucurie a Andreei care privea întruna în jur.

Gura mare şi cărnoasă era întredeschisă, gata să devoreze prada. Malko le aruncă o privire vecinilor. În faţa lor, stătea o pereche de birmanezi care dormeau ţinându-se de mână. În spate, un alt birmanez dormea cu gura căscată, iar cei doi hippie vorbeau în şoaptă. Vecinul de pe partea cealaltă a culoarului studia ghidul Birmaniei.

— Opreşte-te! suflă el.

Simţi cum se excită şi mai tare, sub mângâierile abile ale Andreei. Apoi îi lăsă pieptul în pace şi duse mâna la propriul pântece. Sub pătură, Malko îşi dădu seama că ea îşi administra acelaşi tratament ca şi lui… Acest lucru îl excită şi mai mult.

Acum, Andrea îi strângea sexul şi mai tare şi îşi mişca mâna încet, în ritmul unui metronom. Pătura aspră îi rodea

pielea sensibilă şi îl făcu să tresară. Crezând că va termina, Andrea îşi retrase mâna rapid şi spuse pe un ton plângăreţ:

— Aşteaptă, nu termina acum!

Malko întoarse capul şi întâlni privirea interesată a fetei hippie care se uita la umflătura de sub pătură care nu putea fi cauza decât a unui singur lucru. Se cufundă din nou în lectură. Respiraţia Andreei se accelerase şi simţi cum îi strânge sexul în mod mecanic. După tremurul braţului, Malko îşi dădu seama că era în pragul orgasmului.

— Ah. Cât îmi doresc să fac dragoste! spuse ea în şoaptă. Dacă nu ar fi toţi oamenii ăştia…

Sânii îşi pierduseră vizibil din prestanţă, iar privirea era mai puţin magnetică. Totuşi, începu să se ocupe de Malko folosind ambele mâini. Simţi o smucitură. Trenul se pusese în mişcare. Luă viteză şi vagonul începu să se balanseze, precum un armăsar care mergea la trap. Mâna Andreei se opri. Malko ajunse la limita rezistenţei. Andrea îi strânsese cu viclenie baza sexului ca să împiedice ejacularea. Acum, el simţea cum se apropie orgasmul.

Se ridică fără să vrea, făcând să scârţâie înfiorător scaunul. Tânăra hippie lăsă ghidul din mână şi se uită la ei în timp ce îşi frecau coapsele unul de celălalt.

Trenul acceleră şi, o dată cu el, mişcările lui Malko. Nu se putu abţine să nu scoată un mârâit abia auzit, simţind seva urcând din străfunduri. Andrea smulse brusc pătura, lăsându-l pe Malko cu sexul ridicat în semiîntuneric, doar o fracţiune de secundă, căci se repezi imediat cu gura asupra lui, înghiţindu-l dintr-o dată. Senzaţia lui Malko fu atât de neaşteptată, încât aproape că sări de pe scaun.

Întoarse capul şi văzu privirea înflăcărată a tinerei hippie. Capul urca şi cobora ca pistonul locomotivei cu o furie de necrezut. Când seva ţâşni, ea îl strânse şi mai tare între buzele cărnoase aspirând până la ultima picătură, curăţând membrul cu o mişcare circulară. Malko nu îşi pierduse virilitatea, însă ea o ascunse imediat sub pătură. Tânăra hippie se uita la ei ca o nebună. Malko avu impresia că, dacă ar mai fi rămas o clipă dezvelit, ar fi dat-o cu siguranţă pe Andrea la o parte şi i-ar fi luat locul. O luă pe Andrea de mână.

Încet, încet, îl lua somnul, dar se trezea când porneau difuzoarele. După aceea, simţi gura Andreei lipită de ureche şi îşi dădu seama că trenul îşi micşorase mult viteza. Zări pe fereastră un fel de savană netedă, cu imenşi arbori spinoşi, cu smochini indieni şi cu eternele pagode din depărtare. Erau câteva case şi o gară mică.

— Ajungem în curând, şopti Andrea Meyer.

El se ridică brusc. Acolo trebuia să fie următorul obstacol. Pulsul i se acceleră pe dată şi verifică maşinal pistolul. Trebuia să iasă din gară fără neplăceri şi să-l găsească apoi pe Tim-Yo.

Dacă îşi dădeau seama că fugise, puteau să fie supravegheaţi mult mai atent. Andrea îi întinse paşaportul şi spuse veselă:

— Komm, Herr Meyer![38]

Tânăra hippie nu-i scăpa o clipă din priviri, fascinată de spectacolul la care asistase. De-a lungul căii ferate, Malko zări un grilaj înalt care izola gara de şosea, în spatele căruia câţiva soldaţi stăteau aşezaţi direct pe sol. Era la fel de primitor ca la Auschwitz... Pe peronul celălalt, soldaţii şi călătorii resemnaţi, cu baloturi şi cu păsări, aşteptau alt tren. Garnitura se opri într-un scrâşnet de frâne.

Malko şi Andrea coborâră pe peron. Într-o engleză aproximativă, un birmanez cât un munte, îi dirija către un coridor făcut din două grilaje înalte care ajungea în capătul peronului. Nu se putea trece prin altă parte. Toţi călătorii urmau acest traseu. În capăt, Malko zări doi poliţişti birmanezi în civil care controlau toate paşapoartele.

Stomacul i se strânse. Dacă se întâmpla cel mai mic incident, fiind înconjuraţi de zeci de soldaţi, Malko era terminat. Andrea îl strânse tare de mână şi spuse încetişor:

— Totul va fi bine! Nimic nu era mai liniştitor.

[38] Haideţi, domnule Meyer! (n.t.).

Capitolul XX.

Înghesuiţi între grilajele înalte, călătorii care veniseră de la Rangoon semănau cu evreii aduşi în lagărele de concentrare în timpul războiului. La capătul acestui coridor, doi poliţişti în civil le controlau actele, iar pe cei care nu erau în regulă, îi conduceau imediat într-un spaţiu păzit de soldaţi. Andrea şi Malko ajunseră în dreptul poliţiştilor. Tânăra avea un aer distant. Ea dădu la control cele două paşapoarte diplomatice cu un zâmbet superior.

— *We are diplomats,* anunţă ea.

Poliţistul nici nu se uită la documente şi le făcu semn din cap să treacă. Dimpotrivă, colegul lui se repezi la paşaportul tinerei hippie şi începu să rupă toate foile... Andrea şi Malko se îndreptară spre ieşirea situată în mijlocul gării. Aproape că ajunseseră când auziră zarvă în urma lor. Malko se întoarse şi i se puse un nod în gât. Unul dintre poliţişti agita un document urlând, în timp ce colegul lui încerca să potolească un tânăr care se zbătea. Era Tim-Yo!

Cearta nu dură mult. Tim-Yo reuşi să scape, se lipi cu spatele de un vagon şi agită un obiect pe care îl avea în mâna dreaptă. Dar fu imediat înconjurat de alţi poliţişti. Unul dintre ei scoase un pistol şi trase în abdomenul studentului. Malko văzu clar obiectul rotund care îi scăpă din mână şi se rostogoli pe pământ.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Andrea.

Malko nu mai apucă să-i răspundă. O explozie surdă zgudui gara. Oamenii se prăbuşiră într-un nor de fum, iar Tim-Yo dispăru sub vagon. Malko simţi că îl ustură ochii. Au crezut că glumeşte cu grenada... Starea de confuzie ajunsese la apogeu. Soldaţii alergau în toate direcţiile, oamenii fugeau şi câteva trupuri rămaseră întinse în locul unde explodase grenada.

— Să plecăm, zise Malko. Tim-Yo a fost prins şi acum e mort. Riscau să aibă parte de controale şi oricum nu mai puteau face nimic pentru Tim-Yo. Cu un glonţ în burtă şi cu schijele din grenadă, bietul om nu mai avea nici o şansă...

Ajunseră într-o piaţă largă din care pleca un bulevard drept, asaltat de conductorii de ricşe zdrenţăroşi... Mandalay era un oraş plat şi elegant, plin de verdeaţă, asemănător cu unul american, cu multe străzi şi intersecţii.

— Iată-l pe soţul meu, spuse Andrea.

Un bărbat înalt şi zvelt, cu o superbă mustaţă roşcată, coborî dintr-un Jeep ce data din vremea celui de-al doilea război mondial, condus de un birmanez bătrân. Înainta spre ei, o sărută pe Andrea pe obraji şi îi strânse mâna lui Malko, prezentându-se.

— Malko Linge lucrează cu prietenii noştri de la ambasadă, îi explică tânăra.

— Bine aţi venit la Mandalay, spuse soţul Andreei cu politeţe. Acum timpul este excelent, deşi este mult praf. Veţi sta şi dumneavoastră la *Mandalay Hotel?*

Andrea şi Malko schimbară o privire plină de înţeles. Tânăra spuse cu un ton degajat:

— Mai întâi vrea să se ducă la câţiva anticari, iar după aceea, cred că se duce la Pagan, nu-i aşa? Îl voi însoţi, dacă nu ai nimic împotrivă.

— Fireşte că nu, acceptă el imediat.

Se urcară în Jeep. Andrea şi Malko stăteau în spate. Parcă se întorseseră cu cincizeci de ani în urmă. Aproape că nu erau maşini, ci numai tricicluri şi biciclete. Ajunseră într-un bulevard mărginit de numeroase ziduri pavate de şanţuri adânci cu apă.

— Acesta este fostul palat regal, îi explică Andrea, inima oraşului. Englezii l-au bombardat în timpul războiului, iar înăuntru au rămas doar taberele militare.

Mandalay Hotel, situat vizavi de zidurile fostului palat al regelui Mindon, cu holul în aer liber şi cu un singur etaj, semăna cu un motel mai mare. Soţul Andreei luă bagajele şi coborî.

— Pe curând, îi strigă tânăra.

Malko desfăcu hârtia de la Tim-Yo. Era un plan destul de bine întocmit. Locul pe care îl căuta se găsea lângă Zegyo Market, pe Strada 28, între străzile 22 şi 23. Şoferul porni şi îi duse într-acolo.

— O să găseşti locul? îl întrebă Andrea cu neîncredere.

— Sper, răspunse Malko.

Nu dispunea de prea mult timp. Tim-Yo va fi identificat cu siguranţă, iar generalul Thiha Latt va trage concluzia că Malko se găsea şi el în Mandalay. Prin urmare, vor intensifica şi dincolo căutările. Un străin în acest oraş nu va trece mult timp neobservat...

Se îndreptară pe jos spre pagodă, lăsându-l pe şofer în maşină. Oamenii se uitau la ei cu curiozitate. Malko studie planul. Ajunseră într-o mică înfundătură cu un indicator şi o urmară până văzură un fel de cabană mai retrasă. Malko deschise uşa. Sute de tapiserii erau înghesuite peste tot, pe pereţi, pe podea, amestecate cu obiecte vechi false şi cu câteva păpuşi. De după un teanc de tapiserii, apăru o birmaneză grasă care îi întâmpină cu un zâmbet comercial. Abia ştia să vorbească englezeşte. Şuşoti la urechea lui Malko cu voce abia auzită:

— Doriţi rubine?

Malko acceptă. Ea îl conduse în altă încăpere şi mai mică decât prima, unde se auzea o muzică misterioasă ce ieşea dintr-o casetă din sticlă rozalie pe care cerea un preţ exorbitant. Se jucase destul. Malko îi întinse mesajul de la Tim-Yo. Matroana îl parcurse, apoi îl băgă în sân.

— Unde este Tim-Yo?

— Nu vine acum, o minţi Malko.

Vestea o lăsă pe bătrână stană de piatră. Se vedea că îl cântăreşte pe Malko, întrebându-se ce îi putea raporta. Doar nu era Maica Tereza.

— Tim-Yo mi-a spus că aveţi o filieră ca să plec din Birmania, spuse el. Sunt gata să vă plătesc.

— Este dificil, zise matroana pe un ton plângăreţ. Trebuie să veniţi diseară.

Malko ezită. Ca să hoinărească pe străzile din Mandalay era un risc enorm. Trebuie să geamă de agenţi. Andrea îi şopti la ureche:

— Vino la *Mandalay Hotel.*

Era primul loc în care îl vor căuta.

— Aş prefera să aştept aici, spuse Malko.

Matroana nu întrebă de ce. Ea deschise o uşă care dădea într-un atelier în care câteva fete de vreo doisprezece ani

ţeseau covoare, stând direct pe sol. Nişte copile… Drepturile Omului nu ajunseseră până aici. Unele dintre ele erau machiate strident, în stilul birmanez, ceea ce le conferea un aer de Lolite exotice, cu buzele lor groase şi privirile cristaline. Cea mai mare dintre ele, cu părul negru prins cu un pieptene din fildeş, trebuie să fi avut vreo şaisprezece sau optsprezece ani. Era încântătoare, cu faţa ascuţită, cu buze cărnoase şi privirea obraznică. Ea se uită drept în ochii lui Malko fără nici un fel de jenă. După acest atelier, era un fel de hambar plin cu mobilă, cu figurine sculptate în lemn, cu fel de fel de statui, printre care şi ale lui Budha. Malko înţelese imediat despre ce era vorba: era un depozit ilegal de obiecte de artă pentru Thailanda. Printre acestea erau şi câteva tobe autentice din aramă, care valorau o avere la Bangkok. Andrea privi în jur cu dezgust. Birmaneză cea grasă îi făcu lui Malko un culcuş din tapiserii şi îi spuse:

— Voi vorbi cu nişte negustori care vin diseară la mine. Dar sunt foarte duri…

Mesajul era limpede.

— Dacă totul merge bine. Veţi primi două sute de dolari, spuse Malko.

Bunăvoinţa trebuia întotdeauna încurajată, de aceea îi întinse imediat o hârtie de douăzeci. Pe piaţa neagră, valora o mie de kyaţi, o adevărată avere. Andrea se uită nervoasă la ceas.

— Trebuie să plec. Atunci, cum procedăm?

— Vino diseară, îi ceru Malko. Dar soţul tău…

— O să-i spun adevărul. Puţin îi pasă lui.

Se îmbrăţişară sub privirea neruşinată a grăsanei care o conduse pe Andrea la lumină. Malko verifică pistolul extraplat şi se instala de bine de rău în culcuşul prăfuit. Puţin mai târziu, uşa se deschise, iar el tresări. Era „şefa de atelier” care venise după un ghem de lână. Ea se apropie de el cu un zâmbet provocator şi întinse mâna bâiguind ceva în birmaneză. El îi dădu cinci kyaţi pe care îi strânse la piept cu un surâs jenat.

Malko îşi cercetă ascunzătoarea. Nu exista altă ieşire. Dacă grăsana de birmaneză avea chef să-l denunţe, nu prea

avea şanse să scape. Se gândi cu amărăciune la birocraţii din CIA care făceau fel de fel de planuri pentru salvarea Birmaniei... Mike Roberts era singurul de acolo care îşi făcea griji pentru el. Măcar de ar funcţiona bine filiera ca să plece odată de aici...

*

* *

Erau trei chinezi. Doi gălbejiţi, cu părul scurt şi o femeie cu nişte ochelari imenşi, îmbrăcată într-un pantalon fără formă şi cap de broască. Intraseră în sălaşul matroanei şi se aşezaseră în jurul lui Malko, pitulaţi ca hienele. Birmaneză rămăsese în picioare, sprijinită de o vitrină şi făcea pe interpreta.

— Au un camion care pleacă în noaptea asta cu tot ce este aici. Se duce la Chiang Mai.

— Pot să mă ia şi pe mine?

Urmă traducerea. Aceştia vorbeau doar chineza şi birmaneză. Ochii lor negri, reci şi ficşi, îl cântăreau pe Malko, întrebându-se cu ce se alegeau. Unul dintre ei spuse câteva cuvinte.

— Au mai trecut câţiva oameni, dar este foarte greu, traduse anticăreasa. Sunt baraje pe toate drumurile, iar soldaţii sunt foarte nervoşi. După aceea, trebuiau să aranjeze şi cu rebelii karen. Le e teamă.

Făcea toată această teorie ca să-i arate câte cheltuieli aveau. Erau în Asia, iar aceşti contrabandişti care făceau mereu acest traseu erau extrem de bine organizaţi şi plăteau şpagă peste tot... Malko nu se lăsă.

— Trebuie să ies de aici cât mai repede. Tim-Yo mi-a promis că mă vor lua.

Răspunsul căzu ca o ghilotină.

— Tim-Yo a murit, a fost imprudent, spuse grăsana.

Veştile se aflau repede, iar preţul îl va simţi pe pielea lui. Fata întrebă ceva şi matroana traduse:

— Cât vreţi să plătiţi?

O capcană naivă. Malko răspunse:

— Cât vor?

Urmă o discuţie scurtă, apoi grăsana zise lingându-şi buzele:

— Cinci mii de dolari americani.

Asta însemna două sute cincizeci de mii de kyaţi. Puteau să-şi cumpere o vilă... Malko făcu un gest de lehamite.

— În cazul ăsta, rămân aici.

Fata întrebă din nou:

— Cât ne oferă?

— O mie de dolari.

Chinezii clătinară din cap cu ironie, oftară, apoi cei doi bărbaţi se ridicară, dar matroana le tăie numaidecât calea, aruncând o privire disperată lui Malko.

— O mie cinci sute! spuse el.

Târgul reîncepea. După o oră, ajunseseră la suma de două mii cinci sute de dolari pe loc, iar încă o mie după aceea. Fata spuse câteva cuvinte cu teamă pe care grăsana le traduse imediat:

— Aveţi banii?

Malko scoase încetişor teancurile şi pistolul ca din întâmplare. Asta doar ca să stârpească intenţiile nesănătoase. Feţele chinezilor se luminară din nou de zâmbete.

— De acord?

— Da, îl aşteaptă pe şofer.

După zece minute, apăru alt chinez puţin mai în vârstă. Îl puseseră în temă şi pe el, iar Malko îşi dădu seama imediat că nu-i convenea târgul. Stând pe vine, începu să vorbească repede, cu gesturi furioase. Se schimbaseră cu toţii la faţă. Disperată, matroana îi traduse până la urmă:

— Nu vrea. Spune că este prea periculos pentru că sunteţi străin.

Urmă încă o târguiala... Malko atinse punctul sensibil.

— Îi dau doar lui cinci sute de dolari.

Matroana traduse. Privirea şoferului se plimbă de colo-colo, apoi clătină din cap şi rosti o frază lungă în chineză:

— Spune că propunerea Unchiului este generoasă, dar nu poate s-o accepte. Soldaţii nu îl vor lăsa să treacă şi îi vor omorî pe toţi. Discuţia se încheie aici.

Şoferul se ridică şi ieşi din încăpere. Cu părere de rău, cei trei chinezi îl urmară. Malko rămase singur cu matroana care era distrusă. Avea senzaţia că primise un pumn în plină

figură. De data asta, i se închidea în nas şi ultima uşă. Dacă şi tâlharii ăştia îl refuzau, însemna că într-adevăr riscurile erau imense. Probabil că Tim-Yo i-ar fi putut convinge... Era capturat definitiv în Mandalay. Matroana se ghemui lângă el şi îi propuse:

— Puteţi să rămâneţi aici cât doriţi. Îmi daţi douăzeci de dolari pe zi...

Zâmbea cu neruşinare. După ce îşi va termina dolarii, îl va trăda ca să primească o primă... Din păcate, deocamdată era obligat să accepte. O întrebă dacă întâmplător cunoştea altă filieră, dar ea clătină din cap că nu cunoştea. O mică mină de aur ca el o păstra numai pentru ea... Ea plecă închizând uşa în urmă, lăsându-l cu gândurile lui negre.

*

* *

Malko tresări când auzi uşa deschizându-se. Era Andrea.

— Ei, când pleci? îl întrebă ea.

— Nu mai plec.

Ea se schimbă la faţă când îi povesti ultima lui păţanie.

— Este îngrozitor, la hotel ni s-au pus tot felul de întrebări ciudate în legătură cu persoana cu care am fost în tren. M-am prefăcut că nu înţeleg. Sau aşa au fost ordinele de la Rangoon, ori au crezut că îmi înşel soţul şi au vrut să afle. Sunt tipii din Myanma Travel care lucrează cu serviciile...

— Te-au urmărit?

— Nu cred. M-am oprit în mai multe magazine înainte de a intra aici. Ce ai să faci?

Întrebarea asta şi-o punea şi Malko de când plecaseră chinezii... Dar nu găsise nici un răspuns. Era inutil să încerce să ajungă singur la graniţă. Dar nici să se întoarcă la Rangoon nu putea. Dacă rămânea în Mandalay, mai devreme sau mai târziu, tot îl prindeau. Se afla într-un impas total. Andrea îl privea cu tristeţe.

— Colac peste pupăză, plec mâine la lacul Inie cu soţul meu şi cu un grup de turişti şi de diplomaţi. Voi sta trei zile.

— Cu ce plecaţi?

— Cu avionul. Un Fokker 27. Vom dormi acolo.

— Unde este lacul Inie?

— La jumătatea drumului dintre graniţă şi Mandalay. Este un loc superb. A trebuit să facem rost de o autorizaţie specială de la guvern, căci nimeni nu are voie acolo. Este zonă interzisă.

— În avion sunt numai turişti?

— Cred că da. Plus doi ghizi de la Myanma Travel. Malko se uita la ea zâmbind în colţul gurii.

— Ei bine, iată un mijloc de a mă întoarce acasă. Andrea îl privi fără să înţeleagă bine, dar el adăugă:

— Voi deturna avionul. Cred că are destulă benzină ca să ajungă dincolo de graniţă, la Chiang Mai.

Capitolul XXI.

Andrea scutură îngrozită din cap.

— Glumeşti! Aeroportul este supravegheat şi n-ai să poţi trece de porţile magnetice cu pistolul.

— Ascultă, spuse Malko, este singura mea şansă. Sau vrei să rămân în văgăuna asta cu şobolani în care mă vor găsi poliţiştii birmanezi. Voi încerca să mă urc la bord şi să-i ordon mai târziu pilotului să schimbe ruta.

— Ce vei face dacă pilotul refuză să te asculte?

— Ghinionul meu, recunoscu Malko. Dar mă gândesc că nu va dori să pună în pericol viaţa diplomaţilor străini.

— Să spunem că nu îţi iei pistolul, cum vei urca la bord? Nici măcar nu poţi să-ţi cumperi bilet, căci este o cursă specială.

— Poţi să mă ajuţi, spuse el. Trebuie să-i spui soţului tău să-mi dea locul lui. La plecare, poliţia vă controlează?

— Nu, dar…

El o apucă de umeri şi îşi adânci privirea aurie în ochii ei.

— Andrea, tu eşti ultima mea speranţă. Trebuie să-l convingi pe soţul tău. La ce oră pleacă avionul?

— La nouă.

— Vino să mă ei de aici la opt. Aproape că o dădu afară. Îşi juca ultima carte. Îndată ce rămase singur, îl năpădi o tristeţe apăsătoare. Era o încercare de-a dreptul nebunească. Să deturneze el singur un avion… Oricum, merita mai mult decât să putrezească în văgăuna asta. Furia de a se răzbuna era mai puternică decât spaima. De asemenea şi dorinţa de a-şi regăsi viaţa cu care fusese obişnuit. Balurile din castelele Austriei, femeile frumoase, votca şi caviarul, adică toate plăcerile pentru care îşi risca viaţa. Trebuia neapărat să se agate de aceste amintiri ca să nu se deprime.

Începu să viseze la somptuoasa Alexandra, care se distra înnebunindu-l pe Malko şi pe musafirul lui, un bancher din Salzburg, stând pe o canapea pufoasă, punând picior peste picior. Îşi dădu seama deodată că fantezia lui îl excitase. În

acel moment, uşa se deschise şi apăru „şefa de atelier” care îi aducea o farfurie cu orez şi Coca-Cola. Ea lăsă totul jos şi se aşeză în faţa lui. Rămase cu privirea pironită la umflătura din pantaloni.

Se vedea limpede că acest fenomen o fascina. Machiajul strident şi aerul acestei Lolite lipsite de amor îl aduseră pe Malko din vis la realitate. Se strădui să-şi mănânce orezul, dar nu reuşi. Puse la loc farfuria. Tânăra birmaneză se apropie imediat de el, înclină capul şi îşi lipi gura rujată cu stângăcie de locul care o interesa. Contactul buzelor ei calde şi cărnoase spori tulburarea lui Malko. Nu se mişcau, ci apăsau doar, transmiţând căldura lor. Era deopotrivă extraordinar de obscen şi foarte excitant.

La acea oră, atelierul se închisese. „Şefa de atelier” îşi strecură brusc mâna în buzunar, vrând probabil să-l mângâie. Dar degetele atinseră teancul de bani. Ea îl scoase şi îl cercetă la lumină. Scoase cu grijă o hârtie de o sută de dolari şi i-o flutură lui Malko pe sub nas, apoi îi arătă pieptul.

El zâmbi, iar fata împături bancnota şi o strecură în sân. De data asta, ea se puse pe treabă, trăgând fără îndemânare fermoarul, îndepărtând tot ce îi stătea în cale, până când apucă în palme lujerul încordat.

Începu să-l scuture cu blândeţe, apoi îngenunche şi Malko simţi vârful limbii care îi atingea membrul încordat. Se purta ca o târfuliţă, nefiind intimidată de acest obiect gros care se legăna dinaintea ochilor. Se ridică brusc, desfăcu nodul *longyi*-ului şi scoase la iveală rotunjimea coapselor lungi. Ea îl apăsă pe umeri ca să se întindă. Îl încalecă imediat cu o siguranţă diabolică şi se împlântă în el. Malko avu senzaţia că membrul era strâns într-un corset foarte îngust, elastic şi umed. Cu o strâmbătură caraghioasă, partenera lui se lăsă din ce în ce mai jos, ca să se afunde mai bine. Se vedea că nu era prima dată când se deda la un asemenea joc.

Sprijinindu-se cu ambele mâini de pieptul lui Malko, începu să se mişte, afundând tot mai mult în ea membrul prea gros pentru ea. Malko, explodă imediat în pântecele fetei. Tânăra birmaneză se desprinse cu graţie de el.

Îşi puse *longyi*-ul cât ai clipi, luă farfuria cu orez de jos şi fugi în tăcere cu picioarele goale, ca o mică fantomă a iubirii, lăsându-l pe Malko tânjind. Imaginea Alexandrei îi reveni imediat în minte şi se gândi că nu fusese decât un început.

După ce îi dispăru plăcerea, se simţi cuprins din nou de tristeţe. Poate că îşi trăia ultimele ore din viaţă… Se cuibări cum putu mai bine în tapiserii, cu pistolul extraplat lângă el şi încercă să adoarmă. Noaptea avea să fie scurtă.

*

* *

Lumina zilei îl deşteptă pe Malko la ora şapte. Se simţea murdar, era neras, iar hainele semănau cu nişte cârpe. Rămase acolo până când tânăra lui „şefă" îi aduse ceaiul amar şi tare cu un zâmbet complice.

Aşteptă cu nerăbdare până la şapte şi jumătate, cu o strângere în stomac. Oare Andrea reuşise? Ea sosi la opt fără un sfert. Era doar cu şoferul.

— Am aranjat tot, zise ea… Ne ducem direct la aeroport.

— Dacă mie îmi va merge bine, voi ce veţi păţi?

Ea făcu un gest de lehamite.

— Ne vor expulza, dar nu contează…

În timp ce mergeau pe lângă zidurile fostului palat regal, Andrea zise:

— Eşti sigur că nu vrei să te răzgândeşti? Ceea ce vrei să faci este o nebunie.

— Nu am de ales, replică Malko.

Andrea îi strânse mâna cu putere.

— Mi-e frică, spuse ea. Mai ales pentru tine.

Se apropiau de aeroport. Cerul era senin. Împrejurul micului aeroport, în care nu existau decât curse interioare, când erau avioane, nu era lume… Un grup mic de străini aştepta în faţa aerogării. Atmosfera părea destinsă, iar câţiva soldaţi se uitau în gol la intrarea în aeroport.

— Le-am spus celor aflaţi aici că Charles s-a îmbolnăvit subit şi că te foloseşti tu de biletul lui, îi explică Andrea. Mă duc să mă ocup de documentele de îmbarcare.

În timp ce Andrea se ducea la ghişeu, Malko cercetă împrejurimile. Aparatul Fokker 27, un turbo-prop cu aripa

înaltă, cu o capacitate de cincizeci de locuri, era garat exact în faţa aerogării.

El se opri lângă harta Birmaniei pusă într-o ramă pe perete. Distanţa dintre lac şi Mandalay era de aproximativ 1 300 de kilometri. Raza de acţiune a aparatului era de 1 500. Trebuia să ţină figura. În trei ore de la decolare, cu 400 la oră, viteza de croazieră, trebuia să ajungă în Thailanda. Andrea se întorcea.

— Am obţinut tichetele de îmbarcare, îl anunţă ea.

Malko nu o auzi, ci rămase paralizat de groază. Doi militari veniseră la poarta magnetică şi o activară. Prin aceasta se făcea accesul în sala de aşteptare, în care pe panouri era afişat: *Flight 675 Helio Airport.* Adică aeroportul lacului Inie. Malko nu va reuşi să treacă de poartă cu pistolul extraplat. Or, fără armă, nu era posibil să deturneze avionul... Furios la culme, rămase cu ochii pironiţi la acei militari. Andrea avea dreptate: încercarea lui se dovedea imposibilă, i se înfundase. Tânăra, care îi observase şi ea pe soldaţi, îl strânse de braţ şi îi şopti la ureche:

— Ţi-am spus că va fi imposibil.

*

* *

Generalul Thiha Latt ieşi ca o vijelie din birou şi se urcă în Toyota Land-Cruiser. Era turbat de furie. Raportul referitor la moartea lui Tim-Yo ajunsese la el după o zi şi ceva. Or, dacă studentul se afla în Mandalay, agentul din CIA era şi el acolo cu siguranţă.

— Du-mă la aeroport! îi ordonă el şoferului.

Voia să conducă el însuşi cercetările. Mandalay era mai uşor de răscolit decât Rangoon fiindcă semăna cu o înfundătură. Graniţa cea mai apropiată era cea cu China şi nu avea de ce să se teamă. Timp de douăzeci de minute, cât durase drumul până la aeroport, nu reuşise să se calmeze. Când ajunse acolo, se îndreptă imediat spre turnul de control.

— Am nevoie de un avion! zise el. Vreau să mă duc la Mandalay.

Comandantul consultă tabloul şi clătină din cap.

— Nu am nimic în acest moment.

Aviaţia birmaneză era extrem de săracă. Câteva aparate ca vai de capul lor, iar generalii foloseau avioanele civile aparţinând companiei Myanma Airways. Problema era că, în zece ani, de la cincisprezece aparate, ajunseseră doar la cinci... Foloseau un singur Fokker 28 cu reacţie pentru zborurile internaţionale şi unele la Mandalay. Generalul Latt îl fulgeră pe subordonatul său cu privirea.

— Am absolută nevoie de un avion.

Ofiţerul se uită din nou pe panou. Clătină din cap.

— Avem un Fokker 27 care duce câţiva diplomaţi la lacul Inie, spuse acesta.

— Anulaţi zborul, tună Thiha Latt şi aduceţi numaidecât aparatul la Rangoon. Vreau să plec de aici peste două ore...

*

* *

Pe aeroportul de la Mandalay, nu se întâmpla nimic de douăzeci de minute, deşi ora plecării spre lacul Inie fusese depăşită de mult. Funcţionarii de la Myanma Travel păreau foarte ocupaţi, iar călătorii începuseră să se neliniştească. Andrea şi Malko rămăseseră perplecşi. Birmanezii îi ameţeau că era vorba doar de o întârziere de ordin tehnic, dar lor li se părea din ce în ce mai bizar. Mai cu seamă că echipajul avionului se afla la bord.

— Priveşte!

Andrea îi arătă poliţiştii care controlau plecarea avionului părăsind poarta magnetică şi dispărând într-o cămăruţă. Vehiculul cu bagaje era abandonat în mijlocul pistei.

— Nu-mi miroase a bine, spuse Malko.

I se pusese un nod în gât din cauza neliniştii. Brusc, zgomotul unuia dintre motoarele avionului îl făcu să tresară. O elice începu să se învârtească. În acel moment, reprezentanta agenţiei Myanma Travel luă microfonul şi anunţă cu siguranţă în glas:

— Ne pare rău că zborul a întârziat câteva ore, dar vă vom conduce la hotel.

Andrea se repezi la ea.

— Ce se întâmplă? o întrebă ea. Depăşită de situaţie, birmaneză bâigui:

— O persoană foarte importantă are nevoie de acest

avion. Va face un tur deasupra Rangoon-ului şi va reveni. Nu-i nimic, vom pleca după prânz.

În timp ce vorbea, porni şi cel de-al doilea motor. Doi funcţionari se îndreptară fără grabă spre aparat ca să tragă scara şi să închidă uşa. Huruitul reactoarelor acoperea concertul de proteste... Malko observă poarta deschisă şi rămasă fără supraveghere. Nu se va mai întâlni în veci cu o asemenea ocazie. Se aplecă spre Andrea şi o sărută uşor pe gât.

— La revedere! Ne vedem în curând la Bangkok sau în altă parte.

Se îndreptă spre poartă cu paşi hotărâţi, cu sacul Shan pe umăr şi trecu de ea. Reprezentantul agenţiei Myanma Travel îşi dădu seama destul de târziu şi îl strigă. Dar vocea era acoperită de vacarm. Imediat, porni în goană după el, dar Malko avea un avans prea mare. Dintr-un salt, ajunse în cabina aparatului şi închise uşa după el.

*

* *

Membrii echipajului se uitară surprinşi la Malko când îl văzură apărând în cabină. Uimirea le fu şi mai mare, când văzură pistolul îndreptat spre ei. Cu un gest rapid, Malko smulse căştile pilotului şi îi strigă în engleză direct în ureche:

— Decolaţi imediat sau vă omor.

Ţeava pistolului extraplat înfundat în gâtul pilotului dădea o oarecare greutate cuvintelor sale. Birmanezul ezită şi încercă să tragă de timp. Cu mâna pe manşă, pilotul apăsă butonul de pornire a radioului care făcea legătură permanentă cu turnul de control. Malko mişcă puţin ţeava pistolului şi apăsă pe trăgaci înspre podea. Glonţul atinse uşor genunchiul pilotului care sări din scaun, asurzit de împuşcătură. Vocea din turnul de control. Ţâşni din difuzor, vădit neliniştită de zgomot şi întrebă ce s-a întâmplat. Malko ştia că dispunea de. Foarte puţin timp. Lipi ţeava încă fierbinte a pistolului după urechea pilotului birmanez şi îl avertiză:

— Dacă nu începeţi decolarea, vă împuşc şi o va face colegul în locul dumneavoastră.

De data asta, pilotul nu mai stătu pe gânduri. Verifică poziţia voletelor, procedura în caz de avarie la unul dintre motoare, trecu în revistă vitezele, V 1 şi V 2 şi afişă puterea. După aceea, trase frânele şi începu să ruleze.

Aparatul Fokker 27 ajunse pe pistă. Turnul încetase să mai pună întrebări. Malko era lac de sudoare şi asta nu numai din cauza căldurii. Deodată văzu un vehicul care se apropia cu toată viteza dinspre aeroport. Era plin cu soldaţi. Se dăduse alarma. Apăsă mai tare ţeava în gâtul pilotului. Aparatul era pregătit să-şi ia zborul.

— Haideţi, decolaţi acum! Dacă mă ascultaţi, totul va fi bine pentru dumneavoastră.

Pilotul ascultă, debloca toate comenzile şi îi zise copilotului:

— Putere de decolare.

Aparatul începu să ruleze şi luă viteză. Se simţi un mic şoc, roţile se desprinseră de sol, iar trenul de aterizare intră în locaşul lui. Malko aruncă o privire la indicatoarele de carburant. Rezervoarele erau pline. Se aplecă spre pilot şi spuse:

— Ţineţi direcţia spre Chiang Mai.. Acesta scutură din cap.

— Nu îmi ajunge kerosenul.

— În cazul acesta, ne vom prăbuşi în munţi.

Dedesubt, Mandalay semăna cu o imensă tablă de şah cu pata verde a palatului şi a pagodelor din Mandalay Hill. Se gândi cu recunoştinţă la Andrea. Apoi se aplecă, luă harta de pe genunchii pilotului, o examina rapid şi spuse:

— Direcţia 150. Nivel 250. Dacă vă abateţi de la traseu, vă împuşc.

În faţa ochilor, cerul se desfăşura gol-goluţ. Puteau să zboare încotro voiau. În depărtare, se zăreau crestele violet ale munţilor din ţinutul Shan. Dincolo, îl aştepta libertatea.

*

* *

Controlorul de trafic de la Rangoon închise telefonul şi îl anunţă pe generalul Thiha Latt:

— Avionul a decolat de la Mandalay. Va ajunge aici peste aproximativ o oră.

— Foarte bine, zise generalul, aduceţi-mi un ceai şi puţin orez. Îşi aprinse o ţigară, satisfăcut. Când va ajunge la Mandalay, va da un nou impuls cercetărilor, iar până la urmă, tot îl va prinde pe agentul CIA. După aceea, va avea în fine un proces de toată frumuseţea.

*

* *

Pilotul se întoarse către Malko vizibil îngrijorat.

— Nu vom ajunge la Chiang Mai. Mai am combustibil doar pentru douăzeci de minute.

Malko vedea că nu îl minţea. Zborul se derulase fără incidente şi fără legături radio. Se uită pe hartă şi descoperi repede ceea ce căuta.

— Vom ateriza la Mae Hong Son, ordonă el. Este foarte aproape.

Era un teren micuţ situat imediat după graniţa birmano-thailandeză, cu o pistă lungă de şase sute de metri, în creierul munţilor. Din fericire, aveau parte de vreme bună, cu vizibilitate maximă. Pilotul înclină aparatul uşor către sud şi începu coborârea. Colinele acoperite de junglă se întindeau cât vedeai cu ochii. Ascunsă undeva, era frontiera. Pilotul începu să cheme turnul de control din Mae Hong Son.

Puţin mai târziu, apăru terenul încadrat de două creste. Pilotul şi secundul începură manevra de aterizare. Aparatul se balansa. În sfârşit, îşi îndreptă botul spre banda de asfalt şi, după câteva secunde, roţile atinseră solul, apoi mai rulă aproape patru sute de metri.

Piloţii birmanezi erau vizibil uşuraţi. Malko ascunse pistolul extraplat. Tocmai îi făcuse cel mai mare serviciu din cariera lui... Aparatul se opri în faţa unei construcţii din lemn. Nu mai era nici un avion. O maşină cu doi poliţişti thailandezi se îndrepta spre ei. Malko deschise uşa din spate, sări jos şi se îndreptă spre ei surâzător.

*

* *

— The dream is over[39]*...*

[39] Visul s-a sfârşit (n.a.).

În vocea lui Malko era tristeţe, dar şi înţelegere. Lângă el, Mike Roberts clătină din cap, cu un nod în gât, amintindu-şi ce îi spusese cu ocazia primei lor întâlniri. Operaţiunea de apropiere între Aung San Suu-Kyi şi generalul Latt era un vis care se transformase într-un coşmar.

Bărbatul din CIA privea cu aviditate neoanele sclipitoare ale reclamelor de pe Don Muang. Pleca din Thailanda definitiv. Fusese numit de Companie în funcţie la Washington. El o considera o pedeapsă. Din cauza eşecului sângeros al unei misiuni în care el crezuse orbeşte. Mai contribuiseră şi discuţiile cu poliţia thailandeză ca să nu-l judece pe Malko ca pirat al aerului. Mike Roberts se bucurase timp de doisprezece ani de multe relaţii, însă acum acestea s-au cam răzit. Thailandezilor nu le plăcea să li se forţeze mâna... în final, afacerea fusese acoperită, în ciuda strigătelor disperate ale birmanezilor.

Malko ştia că acest lucru îl costa pe Mike Roberts plecarea definitivă din Thailanda lui iubită. Bărbatul acesta masiv i se păru

Dintr-o dată sfrijit. El care era întotdeauna atât de jovial, acum nu îşi descleşta gura. Taxiul se angaja pe o rampă ce ducea la Don Muang, la plecări. Malko se îmbarca pentru zborul companiei Air France Seul-Bangkok-Paris care le permitea oamenilor de afaceri să se destindă în Thailanda după ce veneau din austera Coree. Consultă tabela de afişaj: zborul nu avea întârziere. O angajată îi luă biletul la clasa Club.

— Mergeţi până la Viena, îi spuse ea. Doriţi să vă aştepte o maşină?

— Nu, mulţumesc, spuse Malko. Îi telefonase deja Alexandrei care venea să-l ia de la aeroportul Swchechat şi îi aducea şi smochingul. În seara următoare, aveau un mare bal în Viena.

— Drum bun, îi ură stewardesa. În seara asta aveţi de ales între peşte, file la grătar sau specialitatea zilei, varză călită.

Malko luă biletul de îmbarcare. Îl cuprinsese brusc oboseala şi abia aştepta să se odihnească toată noaptea pe scaunele confortabile de la clasa Club. Această capcană

birmaneză îl epuizase. Ştia că Mike Roberts purta pe nedrept pe umeri povara eşecului.

În aeroport, consultară împreună lista plecărilor. Zborul companiei Panam la Washington avea două ore întârziere. Însă Mike nu păru prea afectat. Avea răgazul să-şi ia adio. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile îndelung. Mike Roberts spuse cu voce sugrumată:

— Să ştiţi că nu îmi pare rău. Dacă a mers, a fost extraordinar, vom reuşi să smulgem Birmania din ghearele dictaturii… Acum nu se va mai ocupa nimeni de asta.

Avea lacrimi în ochi. Mai emoţionat decât părea, Malko îi zâmbi cu căldură.

— Nici mie nu îmi pare rău.

Eşecul său îi lăsase totuşi un gust amar. Numai că, în meseria lui, nu câştiga întotdeauna toate bătăliile. Iar Tim-Yo, Ma Don, You-Yi şi Ye-We nu vor mai juca în actul următor.

Sfârşit.